Ivonne Whittal

Pe urmele unei legende

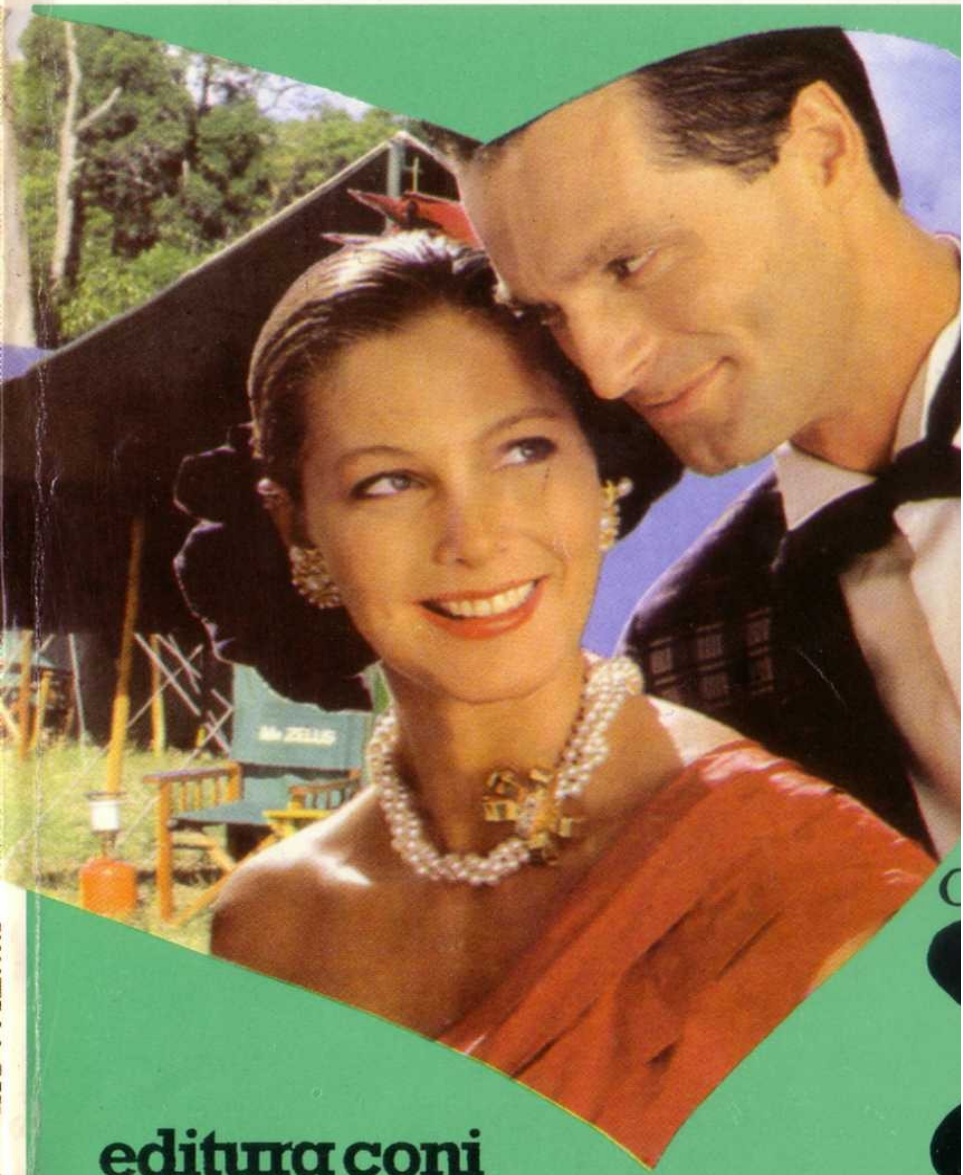

editura coni

Yvonne Whittal

Pe urmele unei legende

Moment in Time

În românește de: Lucia Omir

BUCUREȘTI,1994

Colecția *„EL și EA”*
– 28 –

CAPITOLUL I

Plicul de culoarea tutunului, cu antetul universității din Johannesburg, îi tremura ușor între degete. Deși nerăbdătoare să-i cunoască conținutul, Christie Olson ezita să-l deschidă. Pentru ea, această acțiune nu avea o importanță crucială. Totuși posibilitatea de a însoți un grup de studenți arheologi într-o expediție de o lună reprezenta ocazia unică de a pune capăt existenței sale monotone de secretară.

Sammy Paterson îi remarcase nemulțumirea.

— De mai bine de trei ani te îngropi în birou în spatele mașinii de scris, dar ești mult prea orgolioasă să recunoști că greșești, i-a spus el într-o seară, într-un restaurant unde o invitase la masă. Ceea ce îți trebuie ție este febra scenei, a înregistrărilor.

Gura ei frumos conturată se destinse într-un surâs cinic, dar omulețul pântecos din fața ei care-și fuma cu atâta plăcere țigara, nu ținu cont de asta; era destul de obișnuit cu capriciile artistelor cu care lucrase, și chiar dacă contractul lui Christie expirase de trei ani, Sammy continua să o considere angajata lui.

— Nu vrei să încetezi? replică femeia examinându-l cu ochii ei albaștri mărginiți de gene lungi.

Liniștit, Sammy îi ignoră izbucnirea.

— Eu te-am descoperit în barul ăla unde zdrăngăneai la chitară pentru câteva parale, ai uitat?

Se uită spre ea printr-un nor de fum care o făcea să pară și mai palidă.

— Am făcut din tine o vedetă, și ai impresia că o să te las să distrugi ceea ce am construit cu atâta migală?

— Eu am decis așa, Sammy.

— Cred că atunci când te-ai hotărât nu prea erai în toate mințile. Și vinovat este numai Lyle Venniker.

— Să nu vorbim de Lyle, te rog! Chipul femeii redeveni masca rece și rigidă care, de mai bine de cinci ani, îi folosea să-și ascundă stările sufletești. Sammy înțelese că era cu gândul departe, dar nici el nu era omul care să se recunoască învins.

În seara aceea, conducând-o acasă pe Christie, încercă să relanseze ideea.

— Vreau să-ți propun nu nou contract, mai avantajos… Dacă te răzgândești, te aștept să-l semnezi.

Christie nu îi dădu nici un răspuns.

A doua zi s-a dus la întâlnirea de la universitate, deși cuvintele lui Sammy o obsedau. Ele îi aduceau aminte de anul în care, după ce plecase de la orfelinat, începuse să caute să-și facă un rost în viață. Ajunsă la capătul puterilor, sfârșise prin a accepta un post de chelneriță într-un bar, unde, pentru a-și rotunji venitul, cânta seara. La un moment dat într-adevăr aspirase la scenă, la febra tulburătoare care preceda întotdeauna apariția unui disc nou. Dar succesul o costase prea mult. Când îi expirase contractul era deja hotărâtă să întoarcă pentru totdeauna această pagină a vieții ei.

Plicul îi fâșâia între degete. Se hotărî să uite trecutul și să revină la prezent. Dezlipi plicul și descoperi o singură foaie de hârtie. Privirea îi alunecă peste primele rânduri și chipul i se lumină: fusese acceptată!

Pe moment, de emoție nu putu să citească scrisoarea până la sfârșit, și rămase cu gura căscată,

țintuită locului. Nici o clipă nu s-ar fi gândit! Ceilalți candidați îi păruseră mult mai bine pregătiți pentru o asemenea expediție, chiar mai experimentați. Să-i fi văzut cum se făleau cu experiența lor!

Christie se lăsă să cadă într-un fotoliu confortabil și închise ochii. După ce se calmă puțin, parcurse pentru a doua oară scrisoarea:

„Profesorul și grupa de studenți doresc să părăsească orașul Johannesburg la 17 februarie. Înainte de a discuta celelalte detalii, ne interesează dacă sunteți de acord cu această dată.”

Cât de ironică era soarta! Altădată Lyle îi ceruse să-l însoțească la Pompei pentru niște studii, dar ea îl refuzase pentru a-și onora contractul. Acum, se va duce cu un profesor necunoscut în locul lui Lyle într-o expediție la nord de Transvaal. Acest gând îi lăsă un gust amar…

Lyle… Nu voia să se gândească la Lyle Venniker, dar amintirile începură deodată să o asalteze cu violența unui uragan…

S-au cunoscut la sfârșitul unui spectacol, la niște prieteni comuni. Christie s-a simțit imediat atrasă de arheolog, un tânăr înalt cu privirea întunecată și pătrunzătoare. Atracția era reciprocă, cel puțin așa a crezut ea. O lună mai târziu s-au căsătorit, neținând cont de protestele lui Sammy Paterson care credea că decizia lor era pripită.

Christie avea doar douăzeci de ani la vremea aceea. Succesul îi aprindea stele în ochi și pentru prima dată în viață era îndrăgostită nebunește.

Doamne! Fericirea ei a fost scurtă. Lyle, cu un caracter posesiv și gelos, nu a întârziat să găsească insuportabile compromisurile pe care trebuia să le facă în căsnicie datorită carierei ei artistice. Insista ca ea să-l însoțească în Italia, punând-o astfel într-o

situație foarte delicată. Ce ar fi trebuit să fie mai important: dragostea pentru soțul ei sau devotamentul față de Sammy Paterson care îi oferise o șansă? În loc să înțeleagă dilema, Lyle o punea să aleagă între el și carieră. Nici că ar fi putut fi mai crud: contractul pe care îl semnase Christie expira abia peste doi ani. Sammy închiriase un studio de înregistrări și organizase un turneu prin toată țara. Nu a găsit nici o soluție de scăpare. În fine, după șase luni de certuri interminabile, cuplul s-a despărțit. Divorțul a fost la fel de rapid ca și căsătoria; Lyle a plecat singur în Italia, și după câte știa ea, nu a mai revenit…

Christie încerca să se liniștească: totuși, după cinci ani, rana sângera ca în prima zi, acea teribilă zi când Lyle îi trântise ușa…

Puse scrisoarea la loc în plic, cu ochii umbriți de amintiri atât de dureroase încă.

Se trezi suspinând. Afară se întunecase. Aprinse luminile în apartamentul vast, decorat cu gust dar fără ostentație. În ciuda unei copilării marcate de sărăcie, a știut să reziste exaltării pe care o produc succesul și banii. Se înconjurase de acest lux de care fusese prea mult lipsită, păstrând totuși o atmosferă calmă, confortabilă în limitele bunului simț.

Christie își pregăti o cină frugală, apoi se abandonă plăcerii unei băi cu spumant parfumat.

Televizorul nu-i oferea nici un program care să-i rețină atenția, așa că hotărî să se culce devreme și să-și pregătească în minte un plan de acțiune. Mâine dimineață se va duce la Universitate pentru a definitiva ultimele formalități; îi mai rămâneau puține zile pentru că va trebui să locuiască într-un cort, într-o regiune departe de civilizație, iar garderoba ei nu era adaptată pentru așa ceva.

Când se reîntoarse în cameră, oglinda de cristal reflectă imaginea unui corp subțire, ale cărui mișcări erau suple și grațioase. Dar nu zăbovi prea mult să se admire. De altfel, găsea că are ochii prea mari, gura cu buze prea cărnoase, fără să țină seama că acestea, asociate cu trăsăturile clasice ale feței, alcătuiau o frumusețe care nu trecea neobservată. Bineînțeles că își dădea seama că devenise seducătoare și nimic n-ar fi împiedicat-o să se întâlnească cu alți bărbați. Totuși, după divorț, se refugiase în spatele unei măști reci și distante pe care numai Sammy Paterson reușise să o pătrundă. Rămânând cu o rană profundă, evita cu sălbăticie să se expună unor noi suferințe.

Șoferul lăsă geanta enormă pe trotuar în timp ce Christie căuta banii în portofel. Plăti cursa, adăugă un bacșiș gras, iar când taxiul se pierdu în depărtare se trezi singură în stație. Era mijlocul lunii februarie, și ziua se anunța foarte caldă.

Zări nu departe un microbuz, două camioane și un jeep. Fără îndoială aici trebuia să fie locul de întâlnire. Își fixă privirea asupra unui grup de tineri, așezați în cerc la umbra unui copac. Vorbeau despre expediție cu un entuziasm debordant. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Christie se aplecă să-și ia geanta. Tocmai se întreba dacă îi observase cineva sosirea, când un tânăr brunet se desprinse de grup și se îndreptă spre ea. O privi cu niște ochi verzi, muți de admirație în fața siluetei sale suple, îmbrăcate cu jeans și cămașă de poplin.

— Christie Olson? se interesă el cu un zâmbet amical.

— Da, confirmă ea.

— Eu sunt Dennis de Villiers. Și îi întinse o mână energică.

— O să-ți pun geanta în camion la un loc cu celelalte. Profesorul nu va întârzia să apară.

Nu mai avu timp să spună ceva, că tânărul îi și luă bagajul; se resemnă cu gândul că acesta va fi fără îndoială ultimul semn de cochetărie. Căci de acum încolo va avea singură grijă de bagaje, oricât de grele ar fi.

— Ești foarte amabil, șopti ea urmându-l spre mașinile parcate în apropiere.

— Pentru puțin…

După ce-i plasă geanta într-unui din camioane, se uită spre ceilalți studenți ca-re-i priveau curioși.

— Vino! Să ți-i prezint pe ceilalți. Erau cincisprezece în total, din care trei fete. Erica, cea mai tânără, îi atrase atenția în mod deosebit: avea părul blond, ocnii negri și o expresie de tigroaică mereu la pândă.

— Noi ne strigăm toți pe numele mic. Pe tine cum te cheamă?

— Christie.

Erica își dezvălui imediat curiozitatea.

— Acum câțiva ani se vorbea mult despre o cântăreață folk, pe nume Christie. Fratele meu era nebun după ea, îi cumpăra toate discurile.

— Serios? făcu Christie, adoptând un ton neutru imposibil de interpretat.

Dar Erica insistă.

— Mă întreb ce i s-o fi întâmplat. Într-o bună zi nu s-a mai auzit nimic de ea…

— Popularitatea este trecătoare, sugeră Christie în speranța că va reuși să întrerupă această conversație.

— Oh, m-ar mira! exclamă Erica examinând-o din cap până în picioare. Fratele meu pretindea că este cea mai bună cântăreață folk din Africa de Sud. Și poți să-l crezi: lucra la casa de discuri care o lansase.

Christie simți un fior neplăcut pe șira spinării. Din fericire, Dennis puse capăt brusc acestei situații care începuse să semene cu un veritabil interogatoriu.

— Iată-l pe profesor!

Ea întoarse capul și imediat simți că începe să se învârtă pământul… Bărbatul care venea spre ei întinzând pasul nu era altul decât Lyle Venniker! Trecutul și prezentul se contopeau și deodată explodară în gândurile lui Christie, pulverizând protecția fragilă construită cu greu în cursul ultimilor cinci ani. Rămase locului ca paralizată, în vreme ce ceilalți se duseră să-l întâmpine pe noul venit. Iar inima începu să-i bată din nou doar când ochii lui negri și pătrunzători îi întâlniră pe ai ei, pe deasupra capetelor celorlalți.

Le dădu un ordin scurt care-i făcu pe studenți să se îndrepte în grabă spre mașini. Apoi, singur, se apropie de Christie. Parcă niciodată nu avusese un chef mai mare s-o ia la sănătoasa. Dar parcă era împietrită. Bărbatul se opri la un pas de ea, dominând-o.

Era înalt, suplu, bronzat, cum era și înainte, cu excepția unor șuvițe albe care-i argintau tâmplele făcându-l să pară mai în vârstă decât cei treizeci și opt de ani pe care-i avea.

Apoi, pe măsură ce amețeala primului șoc dispăru, Christie remarcă și alte diferențe: profilul său de vultur devenise mai ascuțit, privirea mai rece, iar gura mai severă decât își amintea. Curios, aceste detalii îi scoteau în evidență virilitatea. Nu putu să nu tresară când ochii lui pătrunzători se opriră un moment pe părul ei care acum cinci ani îi cădea bogat pe spate.

— Probabil că destinul simte o plăcere perversă acum, după ce a avut grijă să ne trimită pe același drum, dar aș vrea să știi un lucru: dacă aș fi știut de ieri ce mă așteaptă dimineața, aș fi insistat să angajeze pe altcineva.

Tonul caustic și brutal al lui Lyle trezi în Christie furia înăbușită de atâția ani.

— Poți să fii sigur că aș fi refuzat slujba dacă aș fi știut că tu conduci expediția.

— Pentru că văd că ne înțelegem bine, aș dori să-ți precizez câteva mici chestiuni înainte de plecare.

El deveni autoritar, aproape amenințător.

— Cele patru săptămâni pe care le vom petrece vor fi foarte dificile pentru toți: n-aș vrea să speri la vreo favoare. Îți vei rezolva treburile la fel ca și ceilalți.

Cum și-a putut el imagina măcar un moment că s-ar da înapoi de la o muncă grea? în ciuda indignării și furiei, Christie adoptă un ton indiferent.

— Altceva?

— Da! Era să uit. Te vei urca într-un camion, așa cum s-a stabilit.

Lansase o provocare? Era gata să-i răspundă.

— În care din ele?

— În cel din față, cu Dennis de Villiers.

— Mulțumesc.

Timp de câteva secunde schimbară priviri scânteietoare, deloc prietenoase.

— Pot să plec?

În loc de răspuns, Lyle înclină capul apoi se întoarse și se îndreptă spre jeep. Christie îl urmări cu privirea, oprindu-se la picioarele lui lungi și musculoase în pantaloni kaki, la coapsele fine și la umerii largi. Lyle Venniker îi devenise un străin… Cine ar crede că au fost zile când au convieţuit legați intim? Deodată umbra unei amintiri, o reminiscență a clipelor fericite, îi defila prin memorie.

Acum cinci ani și-l scosese din inimă și din gânduri; – credea că perdeaua aceasta fusese trasă o dată pentru totdeauna, și iată că acum, ridicând un colț, apare din nou amintirea celor șase luni trăite împreună, șase luni de pasiune și fericire, întrerupte brusc de bariera obligațiilor profesionale ale fiecăruia,

dincolo de care se deschidea o prăpastie pe care numai un miracol ar fi putut s-o facă să dispară…

Christie se supuse ordinului și se îndreptă cu pas hotărât spre camionul în care Dennis se instalase deja la volan. Se urcă în cabină și, fremătând de furie, trânti violent portiera.

— Hei! exclamă Dennis surprins. Fetele merg cu microbuzul!

— Mi s-a spus să vin aici, și chiar îmi convine.

— Profesorul a înnebunit? Nu poți să mergi aici! O să-ți zdrobești oasele! și se pregăti să coboare, dar ea îl reținu.

— Inutil! Stau foarte bine aici cu tine.

Christie începea să aibă impresia neplăcută că Lyle își propusese să-i facă viața un calvar în următoarele săptămâni. Asta nu era decât începutul. Reuși să mimeze un surâs care nu prea reuși să-l convingă pe Dennis.

— Bine, dacă vrei, dar…

În momentul acela, zgomotul unui Triumph roșu îl întrerupse. Trecând pe lângă camion, se opri cu un scrâșnit de pneuri în fața jeep-ului în care era Lyle.

— Mi-e teamă că vom fi nevoiți să mai așteptăm puțin, observă Dennis, cu o iritare neobișnuită m glas.

Din Triumph coborî o tânără blondă, înaltă, de o frumusețe izbitoare chiar de la distanță. Lyle întoarse capul, afișând un surâs care-i îndulcea miraculos trăsăturile, în timp ce noua venită se aplecă să-l sărute pe obraz, Christie simți un fior ca un cuțit în inimă. Nu-și pusese încă problema să-și analizeze sentimentele.

— Vine cu noi? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Sper că nu! spuse Dennis ironic. Asta nu-și murdărește mâinile din principiu!

Christie nu se putea obișnui cu imaginea acelei siluete elegante. Lyle și ea se pregăteau să discute aprins.

— Cine este?

— Sonia Deacon, răspunse Dennis repezit. Tatăl ei, care e mare grangur, are o mulțime de mine. Profesorul l-a cunoscut întâmplător acum șase luni și de atunci ea și-a propus să-l cucerească.

Dennis îi furnizase mai multe informații decât solicitase. În momentul acela o interesa mai mult femeia decât Lyle. Sonia Deacon avea aerul de a-l implora ceva, în vreme ce el scutura hotărât din cap.

— Pare a fi foarte nemulțumită, remarcă Christie mai mult pentru ea.

— Este foarte posesivă și după părerea mea, nu vrea să-l lase să plece o lună și s-o lase baltă.

Lyle era de neclintit, și cum continua să o asculte fără să răspundă, Sonia Deacon îi întoarse spatele. Trânti portiera mașinii și după câteva manevre se lansă vertiginos în direcția din care venise…

Christie și Dennis se priviră fără să spună nimic… După câteva secunde, Lyle se apropie de camion. I se citea furia pe față.

— Să mergem! strigă el șoferului. Deja am întârziat!

Fără să-i mai lase timp lui Dennis să mai spună ceva, se îndreptă spre celelalte mașini din spate și le făcu semn să se pregătească de plecare.

După câteva momente se angajau în șir pe drumul ce ducea la Pretoria.

Dennis nu exagerase deloc când îi spusese că va călători incomod. Scaunele erau tari și cea mai mică denivelare de pe drum făcea să se zguduie cabina și, că tacâmul să fie complet, era și o căldură înăbușitoare.

Lyle dirija convoiul cu grijă, mergând cu viteză mică. Christie avu senzația că s-au scurs zile întregi

până la primul popas, la Potgietersrus, unde mâncară. Vrând să-l evite, Christie se atașă de grupul celor trei fete și descoperi cu plăcere că primele temeri erau nefondate: Erica era o fată veselă și spirituală, la fel Sandra și Valérie.

Restaurantul era ca o oază de răcoare după orele petrecute în zăpușeala din cabină. Când trebuiră să continue drumul, la apusul soarelui, Christie apăru lângă camion strâmbându-se.

— Mike va schimba locul cu tine, o anunță Valérie arătând un student cu păr de culoarea nisipului care fuma sprijinit de mașină. O să stea el în camion, iar tu poți să vii cu noi.

Christie era gata să accepte când privirea ei o întâlni pe cea a lui Lyle. Înțelese că el auzise tot. Pe buze i se întipări un surâs provocator.

— Mulțumesc. Cred că ar fi mai bine să continui drumul tot așa. Profesorul Venniker nu mi-a părut a fi în toane bune și sunt sigură că n-ar ezita să-mi facă o scenă urâtă.

Sandra era cea mai timidă și mai rezervată din fete. Privind peste umărul lui Christie, murmură:

— Profesorul te-a auzit!

Christie era cât pe ce să răspundă: „Și ce dacă?” dar adoptă un ton dezinvolt.

— Crezi?

Sandra întoarse capul. În același timp, Lyle dădu un ordin scurt chiar din spatele lui Christie.

— Toată lumea la mașini! Plecăm!

Christie vru să se îndrepte către primul camion, dar imediat simți o mână ca de fier scuturând-o de umăr și obligând-o să se întoarcă.

— Încă o remarcă din asta în fața studenților mei și te întorci imediat la Johannesburg! scrâșni Lyle printre dinți.

Ceva ca un curent trecu prin amândoi, într-o clipă, femeia se gândi că era la un pas de a pierde partida. Cu toate astea, se trezi bolborosind o scuză, deși nu avea de gând s-o facă. Surprinse flăcările din ochii lui negri, of, atât de familiari, apoi se întoarse și se îndepărtă spre convoi.

Prea preocupată de persoana ei, nici nu auzi când el se depărta. Își reluă locul în camion lângă Dennis, dar simțea că pe dinăuntru clocotește. Fără să-și dea seama, aruncă o privire pfină de ură spre Lyle, care se urca în jeep.

Dennis puse motorul în funcțiune și camionul demară.

— Profesorul nu-i chiar așa de rău, o să vezi după ce o să-l cunoști, spuse el neluân-du-și ochii de la drum.

Atunci realiză că până și el auzise conversația cu Sandra.

— Poate, spuse Christie cu vocea stinsă. Adevărul e că nu suport călătoriile lungi cu mașina, iar căldura asta mă face și mai nervoasă.

O minciună nevinovată nu era un păcat așa de mare, iar ceilalți nu trebuiau să bănuiască faptul că ea și Lyle nu erau chiar străini unul pentru altul.

Dennis întoarse capul.

— Într-adevăr, ziua a fost insuportabilă. Apoi, spre satisfacția lui Christie, se lăsă tăcerea. Părăsind șoseaua națională se angajară pe un drum de țară în direcția nord-est.

Christie, care nu fusese niciodată în nord, se minună de schimbările vegetației. Lăsaseră munții în urmă, drumul șerpuia acum printre coline, peste râuri, fiind străjuit de un covor de verdeață. Dar căldura devenise toridă. Avea gâtul uscat iar hainele începuseră să i se lipească de piele din cauza transpirației. O singură privire aruncă spre Dennis și

își dădu seama că el suferea mai mult ca ea: picături de sudoare i se rostogoleau pe față și pe gât.

— Mai e mult? întrebă ea ridicându-și ochelarii în creștet pentru a-și șterge fruntea cu batista.

— Doar vreo cincizeci de kilometri. Christie oftă. Supusă unui asemenea tratament, coloana ei vertebrală va avea mult de suferit! Cincizeci de kilometri n-ar fi însemnat nimic pe o autostradă, dar tocmai intraseră pe un drum de pietriș și înotau într-un nor de praf ridicat de roțile jeep-ului din fața lor. Christie se uită compătimitor spre cei din urma lor care nici nu se mai vedeau din cauza vârtejului de praf.

Ajunseră la Dialsdrif aproape pe înserat. Lodalitate mică, nu avea decât vreo trei prăvălii și câteva case ascunse în spatele arborilor sau a mărăcinilor răsfirați. Lyle încetini, la fel făcu și Dennis, apoi le făcu semn și celorlalți să oprească. Nimeni nu se grăbi să coboare, în schimb își întinseră satisfăcuți mâinile și picioarele să se dezmorțească. Tuturor li se citea oboseala pe față. Lyle era singura excepție. Christie îl admirase întotdeauna pentru energia și vitalitatea lui debordantă. Când sări din jeep și se îndreptă spre studenții lui îți lăsa impresia că era la fel de proaspăt și în formă ca atunci când au plecat.

— După acest sat putem spune că părăsim civilizația. O dată pe săptămână, câte unul din noi va trebui să revină aici pentru aprovizionare.

Se uită pe rând la fiecare din grup, oprindu-se o secundă în plus când își examina fosta soție, apoi spuse:

— Dacă vă lipsește ceva, v-aș sfătui să cumpărați acum. Aveți treizeci de minute la dispoziție, încheie el uitându-se la ceas.

— Mă duc să beau ceva rece, spuse Dennis. Mergi și tu?

— Mor de sete, mărturisi Christie. Puțin mai departe era un magazin care avea tot felul de mărfuri de la ace de siguranță la unelte agricole.

— Christina!

Când își auzi numele strigat așa, rămase țintuită locului. Îi trebuiră câteva momente să-și revină și să capete curajul să-l înfrunte pe Lyle.

N-o mai strigase așa nici chiar când era cuprins de accese de furie. Avu impresia penibilă că după o căldură insuportabilă făcuse un duș rece, iar acum era cuprinsă de frisoane. Se întoarse spre el.

— Ți-ai adus o pălărie?

Și ea care credea că vrea cine știe ce! întrebarea asta o derută total.

— Nu, eu… eu…

— Ai face bine să-ți iei una, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Soarele este periculos aici.

Christie avu impresia că tot praful i se lipise de cerul gurii; mai mult, când el îi puse mâna pe spate s-o îndrume către magazin, o simți ca pe o arsură. Odată intrată, se năpusti spre o vitrină frigorifică unde erau băuturi răcoritoare. Curând, când intrară toți, locul deveni neîncăpător. Dar Christie nu-l vedea decât pe Lyle. Chiar era îngrijorat la gândul că ea ar putea face insolație, sau pur și simplu voia să preîntâmpine orice incidente neplăcute în timpul expediției? Incapabilă să-și răspundă încă la această întrebare, alese la întâmplare o pălărie cu boruri largi, mai luă o oranjadă, apoi plăti bătrânelului care stătea în fața mașinii de marcat.

În tot acest timp Lyle n-o pierduse deloc din ochi; ea ieși sperând că va scăpa de supraveghere. Ți-ai găsit! O urmări peste tot, până și la umbra unui copac unde-și găsise refugiul.

Christie era tentată la început să pară că nu-l observă. Cu o pocnitură seacă, deschise cutia de suc de fructe pe care o duse lacomă la gură.

Totodată, Lyle nu era omul care să treacă neobservat; se opri lângă ea cu mâinile în solduri și, parcă deliberat cu intenția de a o insulta și umili, o obligă să-și lase privirea în pământ. Reușise pe deplin: o undă de căldură țâșnind de la baza gâtului i se răspândi cu iuțeală pe față.

Îi venea să plângă, dar din fericire o furie interioară îi veni în ajutor. Era ridicol, vremurile când el îi storsese atâtea lacrimi trecuseră de mult și nu voia să revină la statutul la care o redusese.

— Ce s-a întâmplat cu faimoasa ta carieră? întrebă Lyle la un moment dat, cu un surâs sarcastic.

Chiar în clipa aceea studenții începură să iasă din magazin.

Christie îi aruncă un răspuns pe care-l voia la fel de ironic.

— Contractul mi-a expirat de trei ani, îi mărturisi împotriva voinței ei. Cum muzica nu mă prea interesa, am făcut un curs de secretariat și mi-am găsit un post departe de luminile rampei.

— Totuși, din câte îmi aduc aminte, adorai celebritatea…

— Ceea ce dovedește că nu mă cunoșteai deloc.

Și iar își aruncară săgeți din priviri: Christie remarcă din nou un mușchi minuscul care palpita în josul maxilarului lui Lyle, trădându-i furia.

— De ce dracu’ ai cerut să vii aici? se întrebă el cu o voce aspră și amenințătoare…

Christie ridică din umeri cu o dezinvoltură cât se poate de prefăcută.

— Este ceva atât de diferit de ceea ce am făcut până acum! Și apoi, gustul aventurii…

— Studenții mei nu sunt aici pentru aventuri, i-o tăie Lyle scurt.

Era atât de aproape, încât simți imediat mirosul familiar al parfumului lui.

— …Expediția asta reprezintă ceva important pentru ei și pentru studiile lor. Ai face bine să reții treaba asta.

Când el se îndepărtă, tânăra constată cu stupoare că aproape tremura. Lyle nu-i inspirase niciodată teamă, totuși acum asta simțea. Emana o violență necunoscută ei, care nu se manifestase niciodată în cursul scurtei și furtunoasei lor legături. Curând, perspectiva de a-i fi asistentă timp de patru săptămâni o înspăimântă. Oricum nu va fi un șef cumsecade. Dar oare, cât ar putea să se poarte de odios? Nu știa încă…

CAPITOLUL II

Locul ales pentru amplasarea taberei era la jumătatea drumului dintre versantul abrupt al unui munte și râul Mogalakwena. Era poziția ideală deoarece și unul și altul erau la cinci minute de mers pe jos.

Prima zi a fost consacrată recunoașterii terenului și montării corturilor. Erica, Sandra și Valérie împărțeau unul din ele, băieții se instalaseră în trei corturi mari, iar Christie avea singură unul. Nu-și pusese problema dacă asta reprezenta un privilegiu sau o pedeapsă. Lyle își păstrase la rândul lui un cort mare, care-i servea ca birou și dormitor.

Spre partea abruptă a râului, stâncile creaseră un bazin natural în care te puteai scălda fără pericol. Aveau cu ei apă potabilă și provizii pentru o săptămână. Un răcitor cu gheață adăpostea ultimele alimente perisabile, iar mâncarea o făceau pe reșou sau la foc, sub cerul liber. Organizarea era perfectă, dar utilitățile lor cu mult mai sumare decât își închipuise Christie. Totuși nu-și putea reține o senzație ciudată mâncând afară sub cerul plin de stele și ascultând zgomotele misterioase ale nopții, într-o atmosferă primitivă, adesea înfricoșătoare.

Doborâți de oboseala din timpul zilei, toți se culcară devreme în seara aceea. Totuși Christie adormi destul de greu. Sacul de dormit și patul pliant nu-i ofereau decât un surogat de confort în comparație cu camera ei din Johannesburg; întunericul liniștit al cortului îi dădea impresia că este ultima creatură în viață de pe

pământ. În sfârșit adormi, fără vise, până a doua zi la revărsatul zorilor.

Dimineața începură săpăturile pe partea stâncoasă a muntelui, unde o deschidere naturală indica faptul că aici ar fi putut trăi un trib primitiv. Trebuiau întâi să urce uneltele pe panta aridă. Făcură imediat un caroiaj și își marcară locurile exacte unde ar trebui să caute vestigiile.

Ah! măcar de-ar găsi ceva! își zise Christie care-i urma înarmată cu un carnet și un pix. Se îmbrăcase și ea ca studenții, cu un tricou de bumbac, o pereche de blue jeans iar în picioare pantofi de tenis. Dar dacă își imaginase vreun moment că atribuțiile ei se vor limita la a lua notițe se înșela amarnic. Lyle dădea ordine stricte fiecăruia iar ea trebui să ajute la instalarea echipamentului și punerea în funcțiune a aparatelor.

Pe măsură ce soarele se ridica pe cer, temperatura creștea cu câteva grade. Mai experimentat decât ceilalți, Lyle purta în locul pantalonilor un șort; nu ezită chiar să-și dea jos cămașa, expunându-și bustul la soare. Băieții făcură și ei la fel, dar fetele sufereau în tăcere.

— Mâine, declară Erica atunci când făcură pauza de masă, o să-mi pun și eu șortul și sutienul de la costumul de baie.

Christie și restul fetelor dădură din cap în semn de aprobare.

După masă, studenții se adunară în jurul profesorului la umbra unei sălcii, și discutară rezultatele activității din dimineața aceea. Curând, reuniunea căpătă aspect de curs: Fiecare punea întrebări, își nota ce credea mai important. Apoi toți se răspândiră, iar Christie se trezi din nou singură cu Lyle.

Nervoasă, făcea abstracție de faptul că el o privea. Se jucă un timp cu pixul, evitându-i privirea. Dar o

forță irezistibilă o făcea să-și arunce ochii spre bustul lui bronzat, acoperit cu un prosop care-i cădea până la brâu. Virilitatea lui era la fel de excitantă ca acum cinci ani, iar fiorul neliniștit care se declanșase în ea o exaspera.

Tremurând, cu palmele umede, se lăsă un moment pradă trecutului. Amintirile începuseră să se deruleze… parcă simțea și acum apăsarea pieptului puternic pe sânii ei; inima începu să-i bată violent. Ar fi vrut să știe dacă și pe el îl mângâiau aceleași senzații, dar ochii lui negri nu exprimau decât indiferența. Simți din nou un frison.

— Unde te duci? o întrebă Lyle de îndată ce se ridică, preocupată să-și găsească liniștea în cort.

Ea se forță să-i răspundă cu o încetineală studiată:

— Ai treabă cu mine?

Lyle se ridică până o domină cu înălțimea sa.

— Da, am treabă cu tine.

Apoi se îndreptă spre cortul lui. Christie îl urmă cu pas nesigur. De dimineață nu făcuse altceva decât să noteze în carnet tot ce credea că ar fi putut fi util mai târziu. Lyle îi arătă un fotoliu pliant și începu să-i dicteze…

— Recitește-mi ce ți-am spus ultima dată, îi spuse el la sfârșitul unei fraze.

Christie se conformă, căutând să nu se poticnească. Dar pe măsură ce citea își dădu seama că unul din paragrafe contrazicea ceea ce tocmai notase în cursul dimineții.

— Ai afirmat de dimineață că istoria Africii de Sud datează din secolul al XVII-lea. Acum pretinzi că de fapt a început acum un milion de ani.

— Așa este…

Lyle se lăsă pe spătarul fotoliului și își aprinse o țigară.

— Istoria cunoscută a Africii de Sud începe în secolul al XVII-lea, epocă din care se păstrează primele scrieri în care se spune tot ce făceau sau vedeau oamenii. Dar arta unui arheolog se dovedește când în funcție de acestea sau de alte descoperiri, poate reconstitui viața oamenilor preistorici.

— Oh!

Christie se simți stupidă și dezarmată dar încercă s-o dreagă cu altă întrebare.

— Chiar speri să găsești ceva interesant?

— Există această posibilitate, deși proprietarul terenului este sceptic și ne-a spus în față că pierdem timpul de pomană.

O secundă, în timp ce vorbea, trăsăturile lui ascuțite se îndulciră. Un nou fior de gheață îi străbătu inima lui Christie; cunoștea pericolul ce ar putea-o paște admirându-i fizionomia, dar se hotărî să nu mai cedeze niciodată…

— Și cum vor reacționa studenții dacă cercetările vor fi fără rezultat? întrebă ea absentă și cu sentimentul că este străină de toate proiectele lui Lyle.

— Nu contează prea mult, răspunse el privind-o printr-o perdea de fum. Vor căpăta experiență și ăsta este cel mai important câștig din această expediție.

— Sunt sigură.

Din nou, Christie se simți spionată. Se hotărî să-și lase ochii în jos, în caiet.

— Alte întrebări? încercă Lyle.

— Nu.

Își scutură capul, lăsând câteva bucle blonde să se răsfire în soare.

— Ei, acum mergi mai departe de unde ai rămas!

— Scuză-mă…

Înghițind în sec, se concentra în continuare asupra lecturii notițelor. Tăcerea care se lăsă în cele din

urmă nu fu întreruptă decât de ciripitul păsărilor din copaci și de râsul studenților. Veselia lor contrasta evident cu nervozitatea ei. Când, la un moment dat, riscă o privire spre fostul ei soț, ochii i se măriră văzând furia care parcă deforma trăsăturile virile ale lui Lyle.

— De ce mă privești în felul ăsta? îl întrebă cu o voce gâtuită de emoție.

Lyle stinse țigara în scrumiera metalică și se ridică. Nu-și putea reține nici mișcările bruște, nici furia care i se citea în ochi.

— Va mai trece mult timp până când nu voi mai da importanță faptului că ai venit în această expediție…

— Dar dacă tot am venit, consideră că sunt o povară de care te-ai descotorosit de mult! spuse Christie cu un cinism destinat să-i mascheze suferința.

— Exact!

Parcă tot muntele s-ar fi prăvălit peste ea!

— Mă urăști chiar atât de mult?

— Nu-ți face iluzii. Îmi ești indiferentă. Ceea ce urăsc este amintirea trecutului mort.

Indiferentă… trecut mort… E groaznic! Rănile pe care le crezuse vindecate începură să sângereze, dar făcu un efort supraomenesc să-și ascundă durerea.

— Această remarcă nu este demnă de un arheolog! îl luă ea peste picior.

— Vorbeam din punctul de vedere al bărbatului, știi bine!

Căldura din cort devenea din ce în ce mai apăsătoare. Văzându-i chipul descompus de furie, Christie își dădu seama cât de străin îi devenise Lyle.

— Oricum, probabil nu ți-a trecut prin cap că situația asta ar putea fi și pentru mine la fel de insuportabilă.

— Nu mă îndoiesc, ba dinpotrivă. Am vrut doar să punem lucrurile la punct pentru următoarele săptămâni. Și îi aruncă o privire disprețuitoare.

— O să găsești hârtie în cutia asta, sub masă. O să bați la mașină un original și două copii după notele pe care ți le-am dictat. Să lași totul în mapa verde.

Chiar și fără cămașă pe el, avea o autoritate copleșitoare.

— Da… domnule profesor, răspunse Christie.

Lyle părăsi cortul scăpând o înjurătură.

Indiferentă… trecut mort… Ecoul acestor cuvinte se amplifica în sufletul ei, crescând insuportabil. În anii trecuți își construise o armură capabilă să reziste la orice atac, totuși aceste cuvinte reușiseră să o penetreze cu aceeași ușurință cu care un cuțit fierbinte intră în unt. De ce a trebuit ca Lyle Venniker să reapară în viața ei, răscolindu-i suferința? Fir-ar al naibii! Ar fi putut să-i suporte disprețul, ura, dar indiferența o amăra cumplit!

Punând capăt acestor gânduri negre, Christie roti scaunul pivotant și se așeză la mașina de scris. Își scoase din cutia de sub masă hârtie și indigo și apoi se familiariza cu mașina. În curând, reuși să se concentreze numai asupra lucrării.

Cortul avea atașată o copertină la intrare, dând impresia unei verande. Totuși înăuntru căldura era de nesuportat; nu sufla nici o boare de vânt prin locurile acelea, iar Christie transpira abundent. La un moment dat tricoul i se lipi de spate, dar continua să scrie cu mare viteză în ciuda mâinilor jilave, așa încât termină lucrarea într-o oră.

Scoțând ultima foaie din mașină, se gândi ce fac ceilalți afară. Un zgomot ușor o făcu să se întoarcă: era Dennis.

— Noi mergem la râu să înotăm, declară el. Vino cu noi!

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-și arunce trupul înfierbântat în apă. Din păcate, trebuia să facă și corectura și asta îi lua destul de mult timp. Întoarse capul și spuse:

— Îmi pare rău, Dennis, dar n-am terminat.

— Hai, pe căldura asta nici profesorul n-ar putea să-ți refuze o pauză.

— Te înșeli!

La auzul vocii lui Lyle, Christie se roti o dată cu scaunul… Privirea pe care i-o aruncase îi dădea impresia că este o adolescentă prinsă pe picior greșit, nicidecum o femeie adultă de douăzeci și cinci de ani.

— Nu uita că doamna Olson este aici ca să lucreze, nu ca să-și ofere un concediu plătit!

— Dar, domnule profesor…

— Nici ca să-i țineți voi companie, i-o tăie scurt Lyle.

— Domnule profesor, n-am vrut să…

— Gata!

Figura lui Dennis exprimă pe rând surpriza și indignarea. Apoi, fără să mai protesteze, ieși din cort și se îndreptă spre ceilalți care plecaseră deja la râu.

Incidentul îi provocă o indispoziție teribilă lui Christie. Era nedrept ca Lyle să-și verse focul pe Dennis! încercă să-l apere.

— Nu fi atât de nesuferit! N-am vrut decât…

— Să știi că nu accept din partea ta nici un sfat asupra felului cum îmi tratez studenții, răcni Lyle, fără să-i lase timp să-si termine fraza.

Dar și Christie era la fel de furioasă.

— Nici n-am avut asemenea intenție! Dacă n-ai simțul umorului, cumpără-ți! Și să știi că Dennis n-a făcut decât să dea dovadă de puțină politețe și considerație.

— Nu conduc o expediție filantropică, replică Lyle. Ai venit aici să ai muncă de birou. Ce faci în timpul liber nu mă privește!

— Cum? O să am și timp liber? susură ea cu un sarcasm nedisimulat și își țuguie buzele.

— Evită să folosești asemenea ton cu mine, Christie Olson! mârâi Lyle înclinându-se spre ea.

O reținu prizonieră cu o mână pe spătarul scaunului și cu alta pe masă.

— Dacă mai încerci să-mi subminezi autoritatea în fața studenților mei, să știi că nu mai răspund de ce fac!

Instinctul o sfătui că ar fi bine să tacă, dar un drăcusor mic o îndemnă să-i arunce un surâs zeflemitor:

— Ce-mi faceți, domnule profesor? Mă lăsați corijentă?

Ochii lui negri aruncau flăcări.

— Continui să mă provoci și zău, sunt capabil de orice.

— Ce curios, nici nu observasem violența asta la tine, replică ea, uitând orice prudență.

Lyle începu să înjure. Furia lui lansa vibrații care se transmiteau scaunului pe care ținea mâna.

— Nu mă enerva mai mult de atât, Christie, o să regreți!

După asta părăsi cortul, îndreptându-se spre râu.

După ce plecă, Christie rămase mult timp țintuită locului. Nu-l recunoștea deloc pe fostul ei soț. Sigur, îi înțelegea surprinderea, chiar și mânia atunci când constatase că ea îi va fi secretară. Ce, ea nu avusese o reacție asemănătoare când își dăduse seama că va lucra sub ordinele lui? Dar de unde furia asta paroxistică ce i se degaja din toți porii când se apropia de ea?

Picăturile de transpirație care-i șiroiau pe spate o făcură să se cutremure. Se simțea ca de gheață, în ciuda căldurii.

Ceva nu era în regulă... Până acum n-o înșelase niciodată instinctul. Lyle ar fi putut, în toți acești ani, să aibă o asemenea ură fără un motiv anume? Era ceva care îi scăpa. Dar ce? O să afle ea... Dar Lyle era ultima persoană pe care ar fi întrebat-o. Sammy Paterson? Da, o să aibă o dicuție cu el de îndată ce se va întoarce la Johannesburg... Dacă o să mai rămână întreagă după patru săptămâni alături de Lyle...

Îi trebui mult timp să se poată concentra din nou și să termine de corectat foile dactilografiate.

Era o după-amiază calmă. În sfârșit liberă, ar fi savurat plăcerea scăldatului în râu. Dar studenții se întorceau deja în tabără. Se uită după Lyle: părul ud îi cădea în dezordine pe frunte, iar surâsul pe care i-l cunoștea foarte bine făcea să i se lumineze fața. Simți o durere surdă în inimă. Dar în momentul când se uită în ochii lui, toată ființa femeii îngheță: acel surâs se trasformă imediat într-o expresie vecină cu ura. Christie se întoarse brusc să-și aranjeze foile din dosarul de pe masă. Când auzi pașii lui Lyle în spatele ei, toți mușchii i se încordară. Nu avea curajul să-l privească în față. Era conștientă că suferința ei era încă vizibilă...

Profitând de un moment favorabil, se retrase în intimitatea cortului ei. Adevărul crud o lovea din plin.

De unde avea Lyle atâta putere s-o facă să sufere în vreme ce ea nu încetase să-l iubească? Mult timp încercase să se convingă, pentru liniștea ei interioară, că îl detestă, dar își dădea seama că era o amăgire. Reușise să-l îndepărteze din gând, dar niciodată nu acceptase să-l uite.

Christie scăpă un oftat sonor, apoi se lăsă pe patul pliant care scârțâi. Cu ochii fixați pe carpeta ce ținea

loc de covor revăzu trăsăturile lui Lyle deformate de furie, și suspinând își luă obrajii în mâini.

Trecu mult timp până să se calmeze. Apoi ieși afară din cort, luă un săpun și un prosop cu gândul să facă baia mult râvnită. Nici nu făcu câțiva pași, că o voce răsună în spatele ei:

— Unde te duci?

Tânăra se întoarse încet, făcând eforturi să-și regăsească expresia impasibilă care-i devenise o mască familiară. Își agită prosopul.

— Nu e clar unde?

— E la fel de clar că ai neglijat să te uiți pe programarea pentru servirea mesei…

Și cum Christie făcu ochii mari fără sa răspundă, el avu un gest de nerăbdare.

— E rândul tău să pregătești masa…

Epuizată de căldură, rănită de atitudinea lui Lyle, nu găsi altă apărare decât contraatacul.

— Cum adică, nu am și eu dreptul le câteva minute să mă spăl? Programarea ta atât de meticuloasă nu poate admite nici cea mai mică întârziere?

Aceeași furie de neînțeles umbri din nou fața lui Lyle.

— Am spus de când am plecat că o să urmăm un program strict.

— Ai spus într-adevăr că vom avea aceste obligații prin rotație și n-am nimic împotrivă… Dar nu înțeleg de ce-mi refuzi un privilegiu pe care îl acorzi altora cu atâta generozitate. Nu sunt o sclavă care trebuie să sară ca arsă când pocnești tu din bici.

— Uiți un lucru: eu sunt plătit să pocnesc din bici, iar tu să sari.

Spunând aceasta, Lyle îi întoarse spatele și se îndepărtă. Dacă ăsta era război, atunci da, Lyle mai câștigase o bătălie…

Fiind în pragul unei dezlănțuiri violente, Christie se îndreptă spre cort să-și lase săpunul și prosopul, dar aici dădu de Sandra care avea obrajii roșii și o figură vinovată.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscretă, începu ea în vreme ce Christie își lăsa lucrurile pe pat. Am venit să mai stăm de vorbă și… am auzit toată conversația.

— Nu contează, o asigură Christie cu un calm care-i ascundea agitația interioară.

— Nu înțeleg de ce profesorul se ia atâta de tine, continuă Sandra. Dar dacă vrei, pregătesc eu masa în locul tău, iar tu te duci să te speli.

Christie scutură din cap hotărâtă.

— O să aștept până mâine.

Sandra ezită un moment, examinând-o înainte de a pleca spre ceilalți, în vreme ce Christie se pregătea să se spele pe mâini într-un lighean. Câteva minute mai târziu ieși să se ocupe de pregătitul mesei.

Mike, băiatul cu părul de culoarea nisipului, o ajută; aduse vreascuri, aprinse focul, îi arătă cum să pregătească legumele și carnea pe jar.

Lyle a apărut imediat ce totul a fost gata. Christie observă că nici nu se schimbase; își pusese doar o cămașă și se pieptănase. Ceva în interiorul ei vibra din nou. Copleșită de amintiri, încercă să-și stăpânească bătăile inimii. Cu orice s-ar fi îmbrăcat, Lyle arăta mereu irezistibil, iar simpla lui prezență o afecta la fel ca acum cinci ani. Când văzu că se așează în fața ei de cealaltă parte a mesei, începură să-i tremure picioarele. Slavă Domnului, el nu-i observase tulburarea. Îi puse mâncarea într-o farfurie de porțelan și i-o întinse. Dar, judecând după surâsul lui ironic, își dădu seama că nu-i scăpase nimic.

Christie își reproșa amarnic că nu fusese în stare să joace puțin teatru.

În seara aceea se stabili un obicei care avea să se repete mereu în timpul șederii acolo. După ce erau spălate vasele și puse la locul lor, se așezau toți în jurul focului și discutau despre ceea ce se petrecuse în timpul zilei. Un tânăr cu părul roșcat și faja plină de pistrui aduse o chitară și începu sa-i ciupească ușor corzile. Cânta destul de bine, chiar dacă făcea unele dezacorduri. Dar Christie era singura care le sesiza.

— Hai, Alan, cântă-ne un cântec pe care să-l știm și noi! sugeră Dennis la un moment dat.

Băiatul începu o melodie veche, Mona Lisa. Pentru Christie era un șoc să-i asculte cuvintele: Lyle îi mărturisise într-o zi că din cauza surâsului ei enigmatic o numise „Gioconda” încă de la prima lor întâlnire. Oare își aducea aminte și el? Riscă o privire spre el; cu capul puțin pe spate, era vizibil adâncit în gânduri și surd la ceea ce se petrecea în jurul lui. Nu era nedrept ca, în timp ce ea era obsedată de trecut, el să uite toate firele care-i legaseră odată?

Melodia mergea greu, fiecare ezita asupra cuvintelor, totuși Christie rămase tăcută, nevrând să participe. Când Alan începu să interpreteze un cântec care fusese un succes de-al ei, ridică ochii spre Lyle și-i surprinse o expresie luminoasă. Un moment, la sfârșitul bucății, avu impresia că Lyle o să le destăinuie celorlalți că ea fusese o vedetă. În ochii lui se văzu o sclipire misterioasă, apoi se ridică brusc în picioare și dipăru în întuneric. Oare-și dăduse seama că este răscolită de amintiri? Sau îi descifrase rugămințile din priviri?

Orice ar fi fost, era o ușurare că se depărtase de grup.

Christie nu întârzie să se ducă la culcare. După ce le ură noapte bună celorlalți, se retrase în cort și se spălă pe dinți înainte de a intra în sacul de dormit. Cântecele n-o deranjau deloc, cu toate astea, nu putea

dormi. Lyle, și ceea ce simțea când îl vedea, îi ocupau toate gândurile. Se întrebă din nou ce ar fi putut să-i declanșeze o asemenea ură.

Derulă ca pe un film ultimele săptămâni petrecute cu el înaintea plecării în Italia. Cearta a început de la angajamentele fiecăruia dintre ei, care-i obligau să stea despărțiți atâta timp, iar la sfârșit soțul îi impuse să aleagă între carieră și căsnicie. Legată de acel contract, Christie nu a putut să-si anuleze turneul. Atunci Lyle și-a făcut bagajele și a plecat trântind ușa, anunțând-o că va divorța.

În rest, nimic. Nimic de care să-si mai amintească acum. A așteptat trei luni sperând din toată inima că Lyle acționase sub impulsul momentului și nu plecase de tot. Dar după patru luni a încetat să mai creadă că s-ar putea întoarce, convinsă fiind de către Sammy Paterson de inutilitatea speranțelor ei. Atunci a înaintat actele de divorț. Lyle nu a avut nimic de obiectat și după câteva săptămâni s-a trezit din nou liberă, eliberată de o legătură pe care o crezuse veșnică.

A traversat o perioadă foarte dureroasă, apoi și-a luat numele de fată și a încercat să-l uite pe cel al lui Lyle Venniker.

Atunci de ce ura dintre ei creștea aidoma unui vulcan gata să erupă? Doar el a vrut divorțul și l-a obținut! De ce o dușmănea, îi era doar „indiferentă”… În cazul ăsta, cum se explica iritarea lui?

Dar la ce bun să facă eforturi să-i înțeleagă atitudinea? Oricum, nu avea elemente suficiente. De ce să-și mai bată capul când știa că tot n-o să găsească explicația? Reușise doar să se epuizeze.

După o oră, liniștea se așternu pe câmp, dar somnul tot nu se lipise de ea. Petrecu toată noaptea agitându-se în sacul de dormit…

A doua zi dimineața se trezi înaintea celorlalți. Nici nu răsărise bine soarele și ea era deja în drum spre râu. Se anunța o zi călduroasă. Se dezbrăcă și plonja cu plăcere în apă. Trupul ei, obosit după o noapte nedormită, se simțea bine în contact cu apa răcoroasă. Soarele începea să se simtă iar roua de pe pământ dispăruse. Luându-și săpunul se frecă din cap până în picioare, apoi își spălă părul. Ce bine era, simțea că renaște! Se clătі, ieși din apă și luă prosopul să se șteargă. Pielea catifelată era bronzată uniform, mai puțin zonele care fuseseră acoperite cu costumul de baie. Avea sânii bine proporționați, picioare lungi și frumoase.

Își încheie fermoarul la șort și îmbrăcă tricoul. Nici nu se gândea la aspectul ei fizic. Sufletul îi era încă ocupat de Lyle. Se credea scăpată de el, dar descoperea exact contrariul. Și dacă altădată dragostea îi dăduse motive de bucurie, acum nu-i aducea decât suferință. Pentru că Lyle n-o mai iubea, de asta nu se îndoia. Doar ea crezuse prostește că jăratecul se poate aprinde din nou. Destinul făcuse o glumă când îi adusese iar pe același drum și îi era greu să-și dea seama câte suferințe va mai avea de îndurat...

Când se pieptănă, Christie se întoarse. Un al șaselea simț îi spunea că nu mai este singură... Obiectul preocupărilor ei era la câțiva pași, sprijinit de un trunchi de salcie, cu brațele încrucișate.

Șortul lui kaki îi sublinia linia fină a soldurilor, accentuând musculatura coapselor și a pulpelor. Cu o insolență deliberată, Lyle o studia atent. Privirea lui se oprise pe vârfurile obraznice ale sânilor.

Christie simți că i se taie răsuflarea. Cu obrajii roșii, își încheie ultimii doi nasturi, încercând să se apere de acest asalt. Și pentru că buzele lui Lyle se arcuiră într-un surâs senzual, crezu că inima o să-i spargă pieptul.

Înjurându-l în gând pentru că încercase s-o surprindă în intimitate, se blestemă ea însăși că nu avusese puterea să se desprindă de sub influența lui.

CAPITOLUL III

— De cât timp ești aici? îl întrebă Christie.

În vocea ei se simțea o furie nebună, întorcându-i spatele, continuă să-și încheie nasturii cu mâinile tremurând. Răspunsul nu întârzie să vină.

— De câtva timp.

Ea își încălță sandalele, își trecu mâna prin părul ud și așteptă să-și recapete sângele rece înainte de a înfrunta privirea fostului ei soț.

— Credeam că acest bazin e rezervat fetelor…

Cu același surâs, Lyle o examina din cap până în picioare cu o asemenea impertinență încât Christie se simți dezbrăcată. În ceea ce ne privește pe mine și pe tine, nu se aplică această regulă, Christina….

— Vă înșelați, domnule profesor, lansă ea. Am și eu dreptul meu la intimitate, la fel ca și ceilalți.

— Prudența ta mi s-a părut suspectă… chiar amuzantă.

— Nu văd de ce, replică ea cu un calm prefăcut.

Lyle pufni în râs.

— Tu chiar încerci să mă faci să cred că după mine, nu te-a mai văzut goală nici un bărbat?

Christie își miji ochii, incapabilă să articuleze un sunet. Totuși nu putea să-l lase s-o insulte așa, cu bună știință. Deschise gura vrând să spună ceva, dar parcă i se lipise limba de cerul gurii.

— Cîți bărbați au avut fericitul privilegiu de a te băga în patul lor?

Cu gura deformată de un rictus, Lyle se îndepărtă de copac ca să păstreze distanța care-i separa. Săgețile din ochii lui păreau că vor s-o distrugă.

— Dacă-mi amintesc bine, Sammy Paterson nu se putea abține să pună mâna pe tine, una-două. Nu m-ar mira să aflu că ți-a fost amant.

Christie simți că i s-a scurs sângele din obraji. Ea găsise la vremea aceea în Sammy pe tatăl afectuos care-i lipsise întotdeauna. Remarca lui Lyle îi stârnea un val de greață pentru că ea stabilise această relație numai pe bază de prietenie.

— Mă dezguști! explodă Christie.

— A, da? Am să-ți arăt în ce hal îmi provoci tu repulsia.

Și fără să-i mai lase timp să se apere, o trase spre el. Această atingere neașteptată o făcu să simtă o undă de slăbiciune. Lyle își trecu degetele prin părul ei blond, strângându-l cu putere și obligând-o să-și dea capul pe spate. Apoi puse stăpânire pe gura ei cu o asemenea violență încât îi smulse gemete de protest și de durere. Prosopul și săpunul îi căzură din mână. În timp ce mintea i se întunecă, simți mângâierile bărbatului pe trup. Acest asalt devenise din ce în ce mai degradant; disperată, încercă să-l îndepărteze pe Lyle..

Curând, la fel de brusc cum începuse, Lyle îi dădu drumul și femeia se depărta tremurând, palidă și zăpăcită. Își duse mâna la buzele tumefiate, având o privire rece și acuzatoare. Dar Lyle nu renunțase la surâsul lui ironic.

— Nu merit să mă insulți, strigă Christie furioasă.

Un râs sardonic fu singurul răspuns. Asta a fost tot! Christie își lăsă lucrurile acolo și începu să fugă încercând să-și amintească ce culoare avea cortul ei.

Puse stăpânire pe ea un fel de paralizie care-i bloca simțurile, iar în suflet simțea o rană sângerândă.

Trebuia să-și dea cu ceva pe brațe, să estompeze vânătăile pe care i le provocase Lyle. Un nou val de ură, mai violentă ca prima, o subjugă.

— Totul e în regulă?

Christie se răsuci pe călcâie. Valérie era în fața intrării în cort, cu părul răsfirat și luminat de primele raze de soare.

— Erai cam răvășită când te-ai întors adineauri. Iar acum ești cam palidă.

— Mă doare capul.

Nu spusese decât o jumătate de minciună pentru că mânia făcea să-i zvâcnească tâmplele.

— Nu-i nimic important, reluă Christie chinuindu-se să mimeze un surâs.

— Ai luat vreo pastilă? continuă Valérie plină de amabilitate. Sunt sigură că profesorul are în trusă așa ceva, dacă nu…

Dumnezeule! gemu Christie în sinea ei. Asta-i mai lipsea, să vină Lyle să vadă în ce stare a adus-o tratamentul lui și să-i râdă în nas!

— Am aspirine în rucsac, mulțumesc.

— Sigur? insistă studenta.

— Da, pe cuvântul meu, nu-ți face griji.

Valérie ezită o secundă înainte de a pleca.

— Dacă ai nevoie de ceva, să-mi ceri! adăugă ea depărtându-se.

Rămasă singură, Christie așteptă ca menghina care-i strângea capul să se slăbească puțin. Pentru mai multă siguranță, luă două pastile, apoi se pieptănă. Deși se făcuse ziuă de-a binelea și-i ajungea la nări mirosul de ouă prăjite cu cârnați, mai întârzie puțin. Studiindu-se în oglindă hotărî să-și dea cu fond de ten și puțină pudră. Fața ei căpătase deja culoarea obișnuită, totuși Christie se simțea rănită pe dinăuntru.

Nu departe de cortul său, Lyle vorbea cu cineva. Oare de unde o să găsească atâta forță să-l înfrunte acum? De ce o insultase chiar așa? Și în afară de asta, nu merita acuzațiile lui! Doamne, pentru nu știu ce rațiune, el devenise un fel de demon posedat de dorința de a o face să sufere.

De ce? Așa înțelegea el să se răzbune pentru că o dată fusese nevoită să pună înainte cariera și nu căsnicia? Dar la ce bun, dacă tot spunea că-i este indiferentă? Poate nu-i era așa indiferentă cum pretindea! Această idee i se păru absurdă și o abandonă…

Bucătarul de serviciu le atrase atenția cu un gong improvizat dintr-o lingură de lemn și o cratiță, că este timpul să vină la masă. Christie se încorda, își înălță capul, hotărâtă să-l înfrunte pe Lyle pentru a doua oară în dimineața asta.

În ciuda tuturor așteptărilor, el nu-i acordă nici o privire. Toată dimineața adoptă o atitudine rece și distantă. Studenții urcară pe platou și începură să sape; puneau toate fragmentele prelevate într-o sită și le examinau apoi cu atenție. Dar curând se ridică o furtună de nisip care dură până la ora prânzului.

În timpul pauzei, cerul se acoperi îngrijorător de mult și de repede, iar bubuitul tunetelor începu să le asurzească urechile. Nici nu puseseră bine la loc vesela, că primele picături mari de ploaie deja cădeau pe pământul uscat. Fulgerele brăzdau cerul, încărcând aerul de electricitate, apoi izbucneau tunetele violente.

Ploaia începu să cadă abundent, obligând pe toată lumea să se refugieze în corturi. Aproape o oră, Christie rămase întinsă în pat, cu o pernă pe cap ca să nu mai audă bubuiturile.

Peste puțin timp furtuna se potoli, soarele împrăștie norii și îi mângâie cu razele lui. Un miros de proaspăt

și curat se ridica din pământul ud. Christie se hotărî să se ducă la cortul lui Lyle. Profitând de distanța pe care o mai avea de parcurs, inspiră profund aerul curat, regretând că restul zilei avea să-l petreacă în fața mașinii de scris. Dar, cum spusese și Lyle, nu venise în vacanță.

Îl găsi așezat confortabil în fotoliu, adâncit în lectură. Când intră, Lyle ridică privirea, o contemplă cu insistență, apoi o concedie cu un gest al mâinii.

Christie făcu ochii mari: probabil își dăduse seama care era starea ei de spirit în după-amiaza aceea. Dar nu! Nu se putea! Rămase nemișcată și nehotărâtă.

— Dacă nu pleci de aici în două minute, riști să mă răzgândesc și să-ți dau o treabă anevoioasă…

— Mulțumesc. Plec.

Christie părăsi imediat cortul și în dreptul copertinei se întâlni cu Dennis.

— Hei! Unde fugi așa? exclamă Dennis apucând-o de umăr.

— Am scăpat deocamdată de lucru! se bucură Christie. Am o după-amiază liberă.

Un surâs larg îi lumină chipul lui Dennis.

— Excelent! Tocmai voiam să explorez puțin împrejurimile și zău că nu ți-aș refuza compania…

— Dacă asta e o invitație, accept. Curând, stăpânită de un acces de bucurie și libertate, îl luă de braț și se îndreptară spre un drum situat la marginea zonei delimitate pentru cercetări.

Christie se uita din când în când intrigată spre însoțitorul ei: în timp ce ea mergea cu privirea înainte, el își ținea mereu ochii în pământ.

— Cauți ceva anume?

— Sunt atât de curios, explică Dennis încurcat, și prefer să studiez terenul în liniște, singur, nu în compania tuturor.

— Ce speri să descoperi?

— O furtună ca asta de azi răscolește pământul. Cine știe ce mai poate să apară nou?

— Proprietarul terenului pretinde că vă pierdeți timpul degeaba, îl anunță Christie.

— Este foarte probabil, consimți Dennis cu un aer meditativ. Dar tot atât de bine, acest fermier se poate înșela.

— Întotdeauna ești așa optimist? observă cu plăcere Christie.

Dennis se întoarse spre ea.

— N-aș spune.

— Atunci, entuziast?

— Ei, acum ești mai aproape de realitate; aprobă el râzând.

Dar curând râsul îi dispăru de pe buze.

— Domnul Venniker este un mare arheolog și un profesor formidabil. Aș fi mulțumit dacă aș putea să obțin măcar a zecea parte din rezultatele lui.

Christie își ascunse surpriza.

— Îl admiri mult, nu-i așa?

— Toți îl admirăm, răspunse grav Dennis. Cu deșteptăciunea lui se distanțează clar de ceilalți colegi, totuși nu se laudă niciodată. Nu știm despre el decât ce putem citi din buletinele arheologice din ultimii ani. A scris niște articole extraordinare care ne-au ajutat foarte mult.

Absorbită, Christie își dădea seama că nici ea nu-l cunoscuse prea bine pe cel care i-a fost soț. Cariera ei îi ocupase tot timpul, fără să se preocupe de meseria lui. Știa doar că era un arheolog de renume, totuși nu vorbiseră niciodată despre munca lui, ea nu-l întrebase despre domeniul lui de activitate sau despre speranțele lui.

O cuprinse o tristețe apăsătoare la gândul că poate viața ei ar fi putut lua altă cale. Dar acum nu era

momentul să se lamenteze sau să-și aducă aminte de greșelile trecutului!

Dennis inspecta o porțiune de teren crăpată din cauza eroziunii. Ceva îi atrăsese atenția pentru că săpa spre interior din ce în ce mai repede. Entuziasmul lui o readuse pe Christie la realitate.

— Hei, Christie! Vino aici să vezi! Cred că noi nu facem cercetările unde trebuie!

Tânăra femeie se îndreptă spre crăpătură, prin iarba udă; într-un loc, o parte de pământ fusese spălată abundent de ploaie și lăsa să se vadă o seamă de obiecte dispersate care puteau foarte bine să facă parte dintr-un tezaur.

— Trebuie să scoatem totul cu multă atenție… Privește!

Așezându-se în genunchi, Dennis începu să scormonească cu degetele în jurul unei bucăți de metal care ieșea din pământul roșiatic.

— Ce este?

— Aș crede că e un vârf de lance, răspunse el cu entuziasm. Vino să mă ajuți!

Christie nu așteptă să i se spună de două ori. Tulburarea însoțitorului ei devenise contagioasă și, fără sa-i pese că-și murdărește hainele, se lăsă să alunece în fisură. Aici, se așeză în genunchi și, cu gesturi prudente, îndepărtă noroiul din jurul obiectului, în sfârșit, Dennis îl luă cu grijă în mâini.

Așezată pe vine, Christie îi observă expresia: satisfacția și mândria îi luminau chipul, nu-și mai ascundea plăcerea. Oare Lyle avea aceeași expresie când descoperea ceva importanta I se îndulceau trăsăturile aidoma unui copil?

Examinară mult timp ceea ce era probabil o armă de vânătoare. Christie nu-și putu reține curiozitatea.

— Ce vechime crezi că are?

— Cred că peste zece mii de ani, poate chiar mai mult. Doar profesorul ne-ar putea confirma dacă este din epoca de fier.

Dennis puse obiectul descoperit lângă el și începu să sape încet în jurul locului unde găsise vârful de lance. Christie făcea la fel puțin mai departe. Nu spera să găsească ceva, dar deodată degetele ei atinseră o suprafață tare și dreaptă.

— Uite încă ceva, strigă ea imediat.

În timp ce degetele continuau să scormonească, inima începu să-i bată cu putere.

— Probabil e o oală.

— Atenție, o avertiză Dennis repezindu-se spre ea, nu trebuie s-o forțezi, s-ar putea rupe și are o mare valoare arheologică.

— Și dacă am cere profesorului să vină aici? sugeră Christie lăsându-l pe Dennis să extragă obiectul din pământ.

— Da. Și adu-i și pe ceilalți.

Christie se ridică cu greu din groapă, apoi îi zâmbi lui Dennis.

— Este ziua ta norocoasă!

— Probabil pentru că ai venit cu mine.

— Mulțumesc! se împăuna ea. Mă consideri un talisman, nu-i așa?

Surâsul îi rămase pe buze în timp ce se îndrepta spre tabără. Nu credea că Dennis se atașase de ea ci că doar îi dăduse dovezi de prietenie, de considerație încă de când se întâlniseră. Acum hazardul voise ca să fie alături de el când descoperise obiectele. Totuși știa că nu va fi în stare să-i acorde altceva decât o prietenie curată. Cum să facă să nu-l rănească, dacă el oscila între prietenie și un sentiment mai profund? Poate își dădea seama și singur că nu putea fi nimic între ei… sau, mă rog, spera…

Christie îl găsi pe Lyle în cort, în momentul în care lăsase cartea pe genunchi și își sprijinise capul de spătar, închizând ochii, încă o dată, îi admiră genele lungi și dese.

— Lyle…?

Doar îi șoptise numele și el deschise imediat ochii. Privirea lui ironică se plimba pe trupul ei din cap până în picioare; de abia atunci își dădu seama ce spectacol îi oferea: picioarele, mâinile și hainele îmbibate de noroi. De rușine îi venea să fugă, dar avea ceva mai important să-i spună.

— Dennis a descoperit ceva într-o crăpătură mai jos de locul obișnuit de cercetări. Crede că e bine să veniți cu toții…

Vorbele ei precipitate făcură să dispară ca prin minune ironia de pe figura lui Lyle. Închise cartea și sări în picioare.

— Să mergem!

Se adunară toți studenții. Christie, în frunte, le arăta drumul. Câteva observații „galante” făcură aluzie la aspectul lui Christie; chiar afirmaseră că fără ea probabil Dennis n-ar fi găsit nimic interesant.

Lyle păstră o tăcere de plumb până la locul cu pricina, unde tânărul reușise să degajeze de noroi o bună parte a terenului.

Ținându-și răsuflarea, studenții se strânseră de jur împrejur în vreme ce profesorul cântărea situația. Dennis ridică grav capul, așteptând un semn. Vârful de lance și oala trecură din mână în mână. Lyle studie mai întâi primul obiect, apoi se uită atent la al doilea căruia, din păcate, îi lipsea o bucată mare.

— Epoca de fier, nu-i așa, domnule profesor? îndrăzni Dennis, printre murmurele entuziaste ale celorlați.

— Foarte posibil. Dar n-o să știm sigur decât după examinarea amănunțită a întregului teren.

Încruntându-și sprâncenele, dădu la o parte stratul de pământ care acoperea inscripțiile. Se lumină apoi și dădu câteva ordine.

— Însemnați locul exact unde ați găsit obiectele, și nu mai coborâți pe panta asta. Va trebui să acoperim cu o pătură această crăpătură și apoi să coborâm echipamentele aici, iar de mâine dimineață să ne apucăm de treabă serios.

Christie stătea de-o parte. Nu putea să-și ia ochii de la Lyle ale cărui mâini învăluiseră cu grijă oala. În timp ce o examina, un zâmbet îi apăru pe buze.

Când Dennis se depărta de grup, surâsul lui deveni și mai accentuat.

— Ai făcut o treabă bună, Dennis.

— Christie a descoperit oala, domnule profesor, preciza tânărul.

Apropiindu-se de Christie, Dennis o strânse ușor de brațe.

— Până la urmă poate câștigăm un arheolog.

O fracțiune de secundă lui Christie i se păru că privirea lui Lyle se fixează asupra brațelor lui Dennis care-i înconjurau talia. Dar imediat se uită din nou la chipul studentului.

— Să ne întoarcem în tabără. Puteți reveni doi sau trei ca să instalați aici corturile.

— Da, domnule, spuse Dennis în timp ce Christie se elibera din înlănțuirea lui.

Ceea ce începuse ca o simplă expediție de rutină, avea să devină un șantier unde vor fi descoperite vestigii vechi de peste zece mii de ani. În după-amiaza aceea a fost o agitație de nedescris în tabără. Christie participase și ea, lăsând pe planul al doilea toate gândurile sale. Când se făcu ora să se spele, coborî la râu cântând; se spălă, își puse haine curate, iar pe cele murdare le spălă cu leșie, le clăti, apoi le stoarse și le înfășură în prosop.

Când trecu prin fața cortului lui Lyle îl zări în partea care servea drept birou, înarmat cu o perie curăța stratul de pământ de pe oală, iar profilul său de vultur avea o gravitate deosebită. Împinsă de curiozitate, Christie intră și privind peste umărul lui înțelese imediat de ce el nu-i remarcase prezența: semnele gravate pe oală nu reprezentau simple desene geometrice ci un elefant cu trompa ridicată, urmat de războinici înarmați cu capetele plecate spre pământ.

— Ce straniu e, murmură Christie. Lyle întoarse capul.

— Încep să cred că legenda Indlovukazi este mai reală decât mi-am închipuit vreodată.

— Despre ce legendă e vorba? întrebă Christie.

— Chiar te interesează, sau mă întrebi așa, din politețe?

— Nu, nu, mă interesează într-adevăr, răspunse ea, fără urmă de sarcasm.

Își trase un scaun și luă loc lângă el.

— Numele Indlovukazi este cumva legat de vreun elefant? reluă Christie, dovedind cunoștințe sumare în pronunțarea numelor indigene.

— Tradus, înseamnă „marea femeie elefant”. După toate probabilitățile, cea care conducea tribul era considerată ca posedând puterea unui elefant. De fapt ar fi trebuit să-i spună „regină”.

— Mă simt mai liniștită să aflu că numele nu face aluzie la talia sa, chicoti Christie care-și imaginase o femeie de proporții monstruoase.

— Se pare că Indlovukazi era o femeie mică de statură.

Lyle lăsă oala din mâini și își aprinse o țigară.

— Și din cauza acestui desen, presupui că legenda acestei regine este adevărată?

— Da. Și din cauza altor informații pe care le-am strâns de-a lungul anilor, explică el scoțând un nor de fum. Un negru bătrân, Aaron, a cărui familie a locuit aici de secole, crede că tribul lui Indlovukazi trăia în peștera situată deasupra locului unde am făcut cercetări.

Lyle se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să-și îndulcească trăsăturile.

— Nu-i decât o presupunere, bineînțeles, dar dacă această poveste e adevărată, tu ești în posesia unei bijuterii care a aparținut reginei.

Pe Christie o străbătu un fior: își aminti de micul disc de fildeș pe care Lyle i l-a dat după ce s-au căsătorit. Desenul reprezenta niște crengi pe margine, iar în centru apărea clar silueta unui bărbat.

— Vorbești de… obiectul acela de fildeș pe care mi l-ai dat? ezită ea, pălind la amintirea indiferenței cu care îl primise.

— Exact, răspunse Lyle cu un ton aspru… Strămoșii lui Aaron l-au găsit și l-au transmis odată cu legenda lui Indlovukazi. Indigenii credeau că regina era un fel de zeiță ale cărei puteri depășeau imaginația; era deci imposibil ca o asemenea femeie să aibă un soț și să cunoască sentimentele unei muritoare obișnuite. Era înconjurată de gărzi, bine păzită, și de aceea când a început să aducă pe lume copii, toți erau ferm convinși că asta s-a întâmplat datorită puterilor ei supranaturale,

— Dar nu era cazul, nu?

— Nu, bineînțeles! Indlovukazi era totuși femeie. Și cum nu putea să urmeze tradiția obișnuită, și-a luat în secret un amant. Se spune că s-au iubit într-atât încât regina a cerut unui artizan să le facă două discuri mici de fildeș. Trebuiau să fie la fel, cu excepția imaginii din centru: unul reprezenta un bărbat, celălalt o femeie. Indlovukazi a păstrat discul pe care era

figurat simbolic amantul ei, iar celălalt l-a oferit lui. Credea că astfel vor fi uniți pe vecie, chiar dacă de fapt trăiau separați. Legenda spune de asemenea că regina a dat discurilor asemenea puteri încât acestea îi păstrau legați pe amanți tot timpul cât le purtau.

— Au rămas mereu amanți? întrebă Christie gâtuită de emoție.

Răspunsul căzu ca un fulger:

— Nu, din nefericire.

Lyle trase iar din țigară, și expiră fumul pe nări ca două jeturi, care-i dădeau un aer diabolic.

— Poporul a descoperit în cele din urmă vicleșugul și amantul a fost condamnat la moarte.

— Și Indlovukazi?

Christie aproape își ținea răsuflarea; o tensiune inexplicabila creștea în ea. Când Lyle îi spuse sfârșitul poveștii, aproape îi înghețță sângele în vine.

— Privată de puteri și de amant, Indlovukazi s-a omorât, aruncându-se la picioarele unui elefant.

— Oh! E oribil! exclamă Christie tulburată.

— Nu chiar, dacă ai convingerea că prin moarte te eliberezi și vei întâlni ființa iubită.

— Probabil… consimți femeia.

Chiar și lui îi trebuiră câteva secunde să-și vină în fire.

— De ce ți-a dat Aaron discul de fildeș?

— El nu are fii și știa că eram foarte interesat de obiectul acela ca și de legenda care îl însoțea.

Lyle schiță un zâmbet.

— Mi l-a dat cu condiția să-l dau femeii cu care mă voi căsători.

„Femeii cu care mă voi căsători”… Cât de bine înțelegea acum aceste cuvinte! Nu era mai bine să spună: femeii pe care o voi iubi? Christie își aduse aminte că niciodată, nici înainte, nici în timpul

căsătoriei, Lyle nu-i vorbise despre dragoste. Atunci, existase sau nu dragoste între ei?

— Nu mi-ai povestit niciodată despre acest disc, observă ea, ascunzându-și gândurile. N-ai spus decât că speri ca într-o zi să găsești altul la fel.

— Daca-mi aduc bine aminte, acum cinci ani nu prea te interesa așa ceva, atacă la rândul lui Lyle.

Christie tresări.

— Nu-i adevărat. Eu…

Dar se întrerupse, știindu-se vinovată.

— Recunosc că eram ocupată cu altceva atunci, spuse ea cu voce afectată, lăsând ochii în jos.

— Ocupată cu Sammy Paterson, da, și cu înregistrările vreunui album, sublinie cu răutate Lyle.

— Îmi pare rău, încercă să se scuze Christie.

Își agită mâinile nervos, apoi le așeză pe genunchi.

— N-am spus asta pentru că așteptam scuze, pur și simplu constatam o stare de fapt.

Din instinct, femeia vru să se apere, dar la ce bun?

În același moment se auzi gongul care anunța masa, și astfel puseră capăt conversației.

Ridicându-se de la locul ei, Christie își luă balotul cu rufe ude și ieși. Dar privirea acuzatoare a lui Lyle n-o părăsea, și, odată ajunsă în cort, izbucni într-un hohot de plâns.

Lyle spusese adevărul. Nu dăduse atenție cadoului său, iar scuza carierei nu era suficientă să-i explice indiferența de atunci. Discul de fildeș zăcea uitat în fundul unei cutii cu bijuterii de mai bine de cinci ani. Astăzi își dădea seama de adevărata lui semnificație: era simbolul dragostei. Totodată, singur nu însemna nimic, așa cum ea nu însemna acum nimic pentru Lyle.

CAPITOLUL IV

În cea de-a doua săptămână, sub supravegherea profesorului, studenții scoaseră la iveală un număr mare de obiecte interesante. Unul dintre ele îi uimi de-a dreptul: era un colier de aur prelucrat destul de grosolan. Bineînțeles, timpul deteriorase cureluș a care ținea la un loc tot ansamblul.

S-ar fi putut să-i aparțină lui Indlovukazi? Acest gând nu-i dădea pace lui Christie, care începea să-și descopere o pasiune necunoscută pentru arheologie. În fiecare dimineață, fără să-l mai întrebe pe Lyle, participa activ la cercetări; după-amiaza lua conștiincios notițe, cot la cot cu studenții și participa la dicuția asupra lucrărilor.

În dimineața celei de-a doua sâmbete, profesorul s-a urcat în jeep și s-a dus la Dialsdrif împreună cu un student, să facă aprovizionarea pentru săptămâna următoare. Restul weekendului a fost consacrat odihnei binemeritate după activitatea febrilă din ultimele zile.

Duminică dimineața veni un localnic bătrân care discută cu Lyle în cortul lui. De-abia după plecarea lui, Christie află că era chiar cel care-i dăduse lui Lyle faimosul disc de fildeș. Bătrânul negru zărise nu departe de tabără un șarpe și cum acesta dipăruse, venise să-i prevină.

În ziua aceea soarele era arzător. Gândul că un șarpe dădea târcoale împrejurimilor îi provoca îngrijorare lui Christie. Bărbații inspectară toate corturile fără să găsească ceva, și traseră concluzia că

reptila nu se aventurase în interiorul taberei. Oricum, acestui gen de animal nu-i plăcea compania omului. Se liniștiră și nu mai vorbiră despre acest incident.

Chiar și Christie uitase când se culcă pe patul pliant, după-masă. Căldura îi topise toate forțele, și epuizată, căzu într-un somn adânc, fără vise…

Dormi câteva ceasuri. Când se trezi, soarele era la apus și temperatura scăzuse simțitor. Simțea o ciudată senzație de neliniște. Când deschise ochii, văzu silueta lui Lyle în cadrul ușii cortului. Christie crezu inițial că are o halucinație, pentru că fața fostului ei soț era exagerat de palidă și îngrijorată. O străbătu un fior rece; ce căuta aici? Își încordă mușchii pregătindu-se să coboare din pat. Dar în aceeași clipă lăsă privirea în jos și-i îngheță sângele în vine.

— Nu te mișca! îi ordonă Lyle cu voce joasă dar autoritară. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mișca nici măcar un deget!

Christie nici n-ar fi fost capabilă de așa ceva: teroarea o paralizase. Imobilă ca o statuie, fixă cu ochii holbați șarpele care-i aluneca pe picioare, spre coapsa dreaptă. Era închis la culoare, de o lungime incredibilă, iar corpul lui rece și respingător nu părea grăbit să-și apuce prada.

— Te implor, Lyle, fă ceva! articula Christie printre dinți.

— Dacă-i atrag atenția, riști să te atace, îi explică Lyle. Este un momba negru, foarte periculos!

Ce groază îi era! Cât timp trebuia să mai suporte această tortură? Inima începu să-i bată așa de tare, încât credea că o să-i spargă pieptul. Doamne, numai de n-ar leșina! Căpătă o culoare cadaverică iar picăturile de sudoare începură să-i curgă pe frunte. Dar departe de a-și pierde cunoștința, nu înceta să urmărească cu privirea ochii șarpelui și limba

bifurcată care-i ieșea din cand în când din gură. Părea că-și linge buzele la vederea prăzii.

Aluneca acum pe coapsă. Înaintarea acelui corp moale și respingător pe trupul ei îi dădea frisoane. Lyle îi spusese să nu se miște. Dacă șarpele s-ar fi apropiat de fața ei nu credea ca va rezista să nu urle…

Lyle îi vorbea fără încetare, încurajând-o. Nici nu-i auzea cuvintele, totuși îi dădea forța să rămână imobilă. Fiecare secundă părea că se dilată la dimensiuni uriașe.:.

Curând, reptila se îndreptă spre capul ei. Începu să tremure, iar animalul oscila de la dreapta la stânga după cum percepea vibrațiile corpului ei. Și mereu scotea limba bifurcată…

— Bine… foarte bine, o încuraja Lyle. Nu mai durează mult.

Christie își dădea seama că-i mai rămăseseră puține forțe să reziste ultimelor secunde de teroare.

Capul triunghiular se balansa încet, iar corpul inelar aluneca pe brațul ei gol, strâns sub cap din timpul somnului.

În pragul isteriei, Christie închise ochii, și brusc totul se sfârși. Șarpele trecu de capul ei și căzu pe pământ. Lyle, lucid, intră în acțiune rapid: cu o singură lovitură de lopată tăie capul reptilei, al cărei corp continua să se contorsioneze pe pământ.

Christie se trezi în cealaltă parte a cortului. Cum ajunsese acolo, nu-și mai amintea. Tremura îngrozită. Lyle luă corpul șarpelui cu coada lopeții și-l azvârli afară. Lyle o învălui cu privirea, iar ea, fără să-și dea seama, se aruncă în brațele lui. Se lipi strâns, își înfipse degetele în carnea lui și își afundă fața în pieptul larg. Fără să scoată un cuvânt, Lyle o ținu în brațe până simți că s-a calmat puțin. Curând hohotele se transformară în lacrimi tăcute, dar nu-i dădu drumul. Își trecu degetele prin părul ei, ca s-o

liniștească, încercând să alunge coșmarul prin care trecuse.

Încet, Christie se calmă. Mirosul cunoscut al parfumului lui, contururile familiare ale trupului, toate îi erau atât de apropiate… Îl strânse în brațe și mai tare… dar un nou fior o făcu să se gândească la drama care s-ar fi putut întâmpla. Își dădu seama de situație și dintr-o nevoie de securitate, își desprinse mâinile, nu înainte de a-i mângâia mușchii de pe spate… Nu i se păruse că Lyle ar fi fost încordat.

— Prostuță mică! murmură el cu voce gravă.

Obligând-o să-si ridice capul și să-i ofere fața, își apropie buzele de ale ei. Atunci toată împotrivirea femeii se nărui. La rândul ei, răspunse sărutului care, ca o luptă sălbatică, plin de pasiune, îi incendia tot corpul. Ar fi vrut să-l respingă, dar își folosi toate forțele care-i mai rămăseseră ca să se agate de el ca de singurul punct de sprijin dintr-o lume căzută pradă unui uragan dement.

Mintea ei încețoșată părea împărțită în două: una îi atrăgea atenția asupra primejdiei, în vreme ce cealaltă prefera această pasiune sălbatică urii care o precedase.

Brusc, Lyle se depărta de ea. Înțelese imediat și motivul: se auzeau voci dincolo de pereții cortului. O secundă mai târziu, Dennis și Alan intrară urmați de Erica și Valérie. Amețită, Christie văzu câteva perechi de ochi ațintiți asupra ei și a lui Lyle care între timp își revenise din tulburare.

Dennis rupse primul tăcerea.

— Era șarpele despre care ne-a vorbit Aaron dimineață?

— Sper! răspunse Lyle. Dar să fim atenți în continuare: poate avea vreun însoțitor…

— Unde ați descoperit monstrul ăsta? întrebă Erica îngrijorată.

Întrebarea se pierdu într-un vacarm de strigăte de oroare. Alan ridică corpul reptilei și-l arătă celorlalți, adunați la intrarea în cort. Christie începu din nou să tremure și îi atrase atenția lui Lyle.

— În cortul doamnei Olson, răspunse el fără să insiste asupra detaliilor. Aruncați-l undeva. Alan, cred că doamna l-a văzut suficient pe ziua de azi.

Așteptă un moment până se asigură că Alan a executat ordinul său, apoi părăsi cortul, lăsând-o pe Christie pradă unui sentiment de abandonare.

— Te simți bine? întrebă Dennis plin de solicitudine. Ești foarte palidă. Tremuri…

— Da… mi-e bine, minți ea, în vreme ce în minte i se derula din nou filmul evenimentelor oribile abia încheiate.

Își simțea pielea ca de găină, dar făcea eforturi să nu i se observe tulburarea.

— Cred că acum mi-ar prinde bine o baie.

— Venim și noi cu tine, propuseră în cor Erica și Valérie.

Dennis se depărta, puțin descumpănit. Cele trei tinere își luară prosoapele și se îndreptară spre bazinul mic, vrând să se spele înainte de căderea întunericului.

Prezența celor două însoțitoare o încurajă pe Christie. Baia constituise o scuză excelentă ca să părăsească cortul. Numai la gândul că va trebui să se întoarcă, parcă simțea un frison: după cele îndurate n-ar fi putut dormi liniștită în patul pliant…

Erica și Valérie îi ghiciră teama de a se întoarce singură în cort, de aceea o așteptară până își puse haine curate, întreținând conversația, făcând glume și încercând să o facă să uite aventura pe care o trăise.

În noaptea aceea, cînd se reuniră toți în jurul focului, după ce Alan termină de cântat la chitară, Christie întârzie mai mult decât de obicei: îi era

groază să stea iar singură în cort! Dacă apărea alt șarpe… iar Lyle venea prea târziu? La un moment dat fusese tentată să roage pe cineva s-o însoțească până la cort, dar se opri de teama posibilei ironii a lui Lyle.

Între timp, grupul din jurul focului se micșora iar Christie înțelese că a rămâne ultima însemna de fapt să continue să-și alimenteze teama. Se hotărî să se ridice, ură noapte bună celorlalți și își îndreptă pașii spre cort.

Odată ajunsă, cu fălcile încleștate până la durere, ridică folia care masca intrarea, apoi, cu fruntea plină de broboane de sudoare, căută pipăind chibriturile. Degetele îi tremurau așa de tare încât îi trebui mult timp până să reușească să aprindă fitilul. Când în sfârșit flacăra începu să pâlpâie, Christie aruncă o privire îngrijorată în jurul ei. Dar erau atâtea colțuri obscure, încât hotărî să se dezbrace în pat. În ciuda faptului că nu-i era somn deloc, stinse flacăra. Rămase mult timp nemișcată, cu picioarele strânse și cu urechile ciulite. Afară, cântecele încetaseră de mult și toată lumea plecase la culcare. Ea rămânea în continuare atentă la orice zgomot care ar fi trădat o prezență străină.

La un moment dat nu mai suportă să stea cu mușchii încordați. De cât timp tot încerca să-și găsească curajul să închidă ochii? Mai aprinse un chibrit și se uită la ceas; poftim, se făcuse o oră de când stătea la pândă. Se enervă.

— Tot ce se întâmplă este ridicol! bolborosi Christie.

Își trase pantalonii și un pulover peste pijama și încălță sandalele. Incidentul de azi era de fapt unul obișnuit! în definitiv, șarpele nu intrase în cort special ca să-i facă rău… Simți din nou un fior pe șira spinării. Trebuia totuși să vadă lucrurile obiectiv; puțin aer curat o s-o ajute să se liniștească.

Părăsi cortul evitând să se uite la locul unde fusese aruncat șarpele. Aerul nopții era răcoros, iar luna plină lumina un cer de catifea presărat cu stele și mângâia pământul cu razele ei argintii. Se putea vedea fiecare fir de iarbă, fiecare frunză din copaci. Era liniște. Imediat auzi un zgomot în partea dreaptă, iar inima îi tresăltă, întorcând capul îl zări pe Lyle stând în picioare în fața cortului său. Fuma o țigară și privea atât de insistent în direcția ei încât era tentată să se retragă imediat în cort. Își impuse totuși să rămână pe loc.

Îl studie în tăcere. Nu căutase neapărat compania lui, dar brusc simți că vrea să fie lângă el. Ezită totuși și rămase pe loc. După un timp care i se păru nesfârșit, Lyle se hotărî să facă primul pas. Aruncă țigara, o stinse cu vârful pantofului și se îndreptă spre ea.

— Nu dormi?

Christie se uita spre el zâmbind nervos.

— Nu… E stupid, dar mi-e groază să închid ochii și să mă culc în cort.

— E normal.

Ce-i venise? Fără ironie? Fără răutate? Mirată de reacția lui, Christie se destinse ușor.

— N-am apucat să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut astăzi după-amiază…

— Nu-i nimic, spuse el, întinzând brațul în semn de invitație. Intră! Avem amândoi nevoie de un pahar de băutură.

O împinse încet spre cortul lui, iar Christie nu protestă deloc. Se așeză în fotoliul pe care i-l arătă în timp ce el aprinse o lumânare. Apoi scoase o sticlă și două pahare pe care le umplu cu o licoare aromată. Lyle avea cămașa descheiată, ieșită din pantaloni. Șuvițe îi cădeau pe frunte deși își trecea mereu

degetele prin păr și le dădea pe spate. Christie se lăsă pradă unui sentiment de culpabilitate.

— Iartă-mă, Lyle. N-aș fi vrut să-ți creez probleme cu povestea asta…

Bărbatul se întoarse imediat și-i întinse un pahar.

— Bea.

— Ce este? întrebă ea luând paharul cu grijă, evitând să-i atingă degetele.

— Coniac.

— Dar eu nu…

— Bea când îți spun! Nu te amețești din atâta, i-o tăie Lyle brusc.

Femeia nu mai putu să spună nimic. Duse paharul la buze.

Simțindu-i mirosul, se strâmbă puțin, iar prima înghițitură o arse pe gât. I se părea deja că se mișcă cortul și făcea eforturi să-și rețină lacrimile care-i apăruseră.

— E oribil! articulă Christie trăgând aer în piept.

— Bea-l până la ultima picătură! Alcoolul calmează nervii.

— Și te amețește! protestă Christie.

— Dacă vrei, consideră asta ca o mică parte a aventurii pe care sperai s-o trăiești.

— Iar începi să devii nesuferit.

Coniacul începuse să-și facă efectul. Simțea o căldură binefăcătoare care-i dădea o siguranță și un curaj nemaipomenit.

— Păi nu asta ai vrut? o ironiza Lyle.

— Da… Într-un fel. Dar asta nu înseamnă neapărat să se plimbe un șarpe pe mine sau să beau coniac la miezul nopții.

— Astea sunt amănuntele care dau sare și piper aventurii.

— Aha! Și astăzi am învățat ceva!

Lyle se uită la paharul pe care ea îl ținea în mână, apoi o fixă cu privirea bbligând-o să-l golească. Christie se supuse tăcută. A doua înghițitură o arse mai puțin decât prima, iar următoarele au fost chiar suportabile. O căldură plăcută i se răspândi în tot corpul, îri timp ce creierul parcă nu mai funcționa atât de bine. În fine, își termină paharul și, afișând o dezinvoltură artificială, se pregăti să-l pună pe masă.

— Îți mai pun unul?

— Nu, mulțumesc, veni imediat răspunsul. Cred că nervii mei s-au echilibrat puțin, ceea ce n-aș putea spune despre cap…

— Niciodată nu ți-a plăcut alcoolul, îi aminti Lyle, terminându-și la rândul lui paharul.

— Așa este! și Christie râse zgomotos dându-și seama că vocea ei melodioasă coborâse cu un semiton. Un singur pahar a fost suficient să-mi dea această bună dispoziție.

— Văd…

Brusc, toate amintirile pe care ar fi preferat să le facă uitate, îi invadară memoria: noaptea nunții și nervozitatea care o stăpânise în ciuda iubirii pentru Lyle. În noaptea aceea desfăcuseră o sticlă de șampanie în camera de hotel și după primul pahar o apucase o criză de râs care îi amuzase pe amândoi. Apoi se calmase, își inhibase nervozitatea și-l urmase pe Lyle în toate deliciile nopții de dragoste.

Încurcată de turnura intimă pe care o căpătase situația Christie se ridică imediat dar se trezi atât de aproape de Lyle încât mirosul parfumului său îi pătrunse în nări, în sânge, în creier, făcând-o să tremure. Cum alcoolul îi slăbise în mod periculos voința, înțelese că era mai bine să plece înainte de a cădea în ridicol.

— Cred că ar fi mai bine să…

— De ce ți-ai tăiat părul? întrebă Lyle șoptit în timp ce ea se pregătea să plece.

— Părul lung făcea parte din imaginea pe care mi-o crease Sammy Paterson, se confesa Christie. La sfârșitul contractului am vrut să scap de această imagine.

Senzualitatea pe care o emana Lyle avea asupra ei puterea unui drog. Și dacă voia să scape trebuia să plece imediat.

— Mulțumesc pentru băutură, cred că acum o să pot dormi.

Îndreptându-se spre ieșire, dădu peste un scaun, dar Lyle îl ridică imediat.

— Te însoțesc.

Femeia tresări la auzul acestei propuneri.

— Inutil, protestă ea. E lună plină… nu-i întuneric… Simțea nevoia să se țină de ceva, dar el deja întinse mâna și-i cuprinse talia.

— De ce tremuri?

Conștientă de pericol, era prada unei agitații interioare intense.

— Și… eu mă întreb de ce…

— Chiar așa?

Îi ridică bărbia cu degetul, îndreptându-i fața spre el. Văzând privirea lui arzătoare, Christie simți că-i iau foc hainele.

— Știam amândoi că va veni și această clipă, spuse Lyle repezit. Era inevitabil, la ce bun să mai luptăm?

Ar fi vrut să-i răspundă că nu înțelegea despre ce vorbește. Dar de ce să mintă? Dacă mai rămăsese ceva din dragostea lor, aceasta era atracția fizică, la fel de puternică astăzi ca și în trecut. Rezistase eroic acestei idei, dar ii era imposibil să se mintă că nu-l mai iubea pe acest om, care într-o zi pusese capăt căsniciei lor.

Simți și celălalt braț al lui Lyle cuprinzând-o. Era prizoniera lui, suportându-i privirea din care izbucneau luciri diabolice, prizoniera mângâierilor dulci și dureroase ale mâinilor lui pe obraz. Avertizată de pericol, își impuse să iasă din această letargie, dar trupul refuza s-o asculte. Rămase ca vrăjită în cercul magic al brațelor lui, cu inima bătându-i cu putere, cu respirația tăiată.

Lyle murmura încontinuu ceva și nu înțelegea ce. Christie simțea o plăcere care i se răspândea în tot corpul și îi anihila încet toată voința. Făcu o ultimă tentativă de a împiedica inevitabilul și îi puse mâinile pe piept pentru a-l îndepărta, dar căldura pielii i se transmise și ei; mai avu timp să-i surprindă sclipirea de triumf din ochi, apoi el stinse imediat lumânarea.

Prinsă în capcana întunericului pe care nu-l străpungea nici luna plină, amețită de apropierea excitantă a buzelor lui, tânăra femeie își dădu seama că dacă voia într-adevăr să plece, acum era ultima șansă…

Lyle deja îi mângâia formele rotunde. Când mâinile experte alunecară spre coapse simți puterea dorinței lui și o căldură pe care aproape că o uitase îi invada tot corpul. Chiar dacă spiritul ei îi cerea să reziste, își lăsă inima să hotărască și răspunse cu înflăcărare sărutului în timp ce mâinile urcară spre gâtul lui și i se înfipseră în părul negru.

În momentul acela bărbatul se îndepărtă ușor. O secundă avu impresia că o s-o respingă, dar se simți ridicată în brațe și dusă în cealaltă parte a cortului, unde era amenajat dormitorul.

Aici o așeză pe pat și îi căută din nou gura. Fără să-i lase timp să-și retragă brațele de pe gâtul lui, îi descheie puloverul și-i cuprinse sânii.

— Lyle!… gemu ea desprinzându-și buzele de ale lui.

Această mângâiere atât de familiară făcu să se împrăștie încet ceața care-i năpădise gândurile.

— Dar e... absurd! protestă Christie fără convingere.

— Am nevoie de tine! Și o să fii a mea, chiar dacă ar trebui să merg cu tine în iad!

— O să-ți pară rău mâine dimineață...

— Poate, mormăi Lyle, sărutând-o pe gât. Acum nu-mi pasă!

— Oh! Doamne! șopti Christie când el încercă să-i scoată puloverul.

Fermoarul de la pantaloni nu opuse nici o rezistență. După ce o dezbrăcă de tot, Lyle o întinse pe saltea, îi desfăcu sandalele și le aruncă jos. Apoi se dezbrăcă la rândul lui.

O luă în brațe cu gesturi puțin nesigure, în timp ce o apropia de trupul lui excitat, Christie își simți pielea arzând, senzație de mult uitată și renăscută acum mai năvalnic. Avea impresia că este o călătoare ajunsă în sfârșit la destinație după un lung pelerinaj. Era inundată de o bucurie imensă. Se agăță cu disperare de buzele lui fierbinți.

Mâinile lui Lyle căutau formele grațioase rotunjite, transmițându-i căldura mângâierilor. Gura lui se desprinse de a ei și coborî în jos, pe gât, spre sâni. Întâlnindu-i sfârcurile, le tachina până simți că și ea este la fel de excitată.

Timp de o secundă, umbra unei îndoieli o străbătu pe Christie.

Cu siguranță amândoi vor regreta această greșeală. Trebuia să se oprească, imediat!...

Dar mâna lui Lyle aluneca deja spre abdomenul ei, și mai departe, simțind o mângâiere atât de plăcută încât uită imediat aceste gânduri. Focul care începuse să ardă în ea luă curând proporțiile unui incendiu

devastator, trupul ei încordat pretindea avid voluptatea care-i fusese refuzată în toți acești ani.

— Lyle… șopti ea cu o voce istovită de dorință, pe care nu o mai recunoștea. A trecut atâta timp de când…

— Nu simți că ai nevoie de mine? Amețită de vârtejul senzațiilor pe care le trăia, nu putea să mintă.

— Știi bine…

— Vreau să te aud cum spui.

— Am nevoie de tine, recunoscu Christie acoperindu-i cu sărutări înflăcărate gâtul, umerii, pieptul, savurându-i tot corpul. Da, am nevoie de tine…

— Câți bărbați ai mai cunoscut în anii ăștia?

— Niciunul!

Fără să înceteze mângâierile, Lyle spuse dojenitor.

— Și speri să te cred?

— Dumnezeule, este adevărul cel mai curat.

Atunci mâinile lui se opriră o clipă iar în ochi se aprinse o luminiță abia sesizabilă.

— Am atâta nevoie să te cred.

— Lyle, imploră Christie agățată de umerii lui, nu mă tortura așa!

Amuzat de această rugăminte bărbatul izbucni în râs. Un râs triumfător în care nu se mai simțea ironia, și pe care femeia nu mai avu timp să-l analizeze. Dorința lui se dezvălui furtunos, și în clipa când trupurile lor se contopiră, Christie scăpă un strigăt de durere și de plăcere. Nu mai conta nimic, decât senzațiile care se năștеau și se amplificau în ritmul mișcărilor lui, până în momentul în care tensiunea delicioasă izbucni răspândindu-se în adâncul ființei ei.

Lyle o copleși cu greutatea lui, iar suspinul de satisfacție care-i șuieră printre buze era expresia fericirii supreme. Simțea cum bătăile inimii lui Lyle îi loveau pieptul și aproape reuși să se convingă că

coșmarul din ultimii cinci ani era doar în imaginația ei.

Mușcându-i în joacă urechea, chicoti cu voce groasă.

— Uitasem ce plăcut este să fac dragoste cu tine.

Uitase ce plăcut era să facă dragoste cu ea!… Asta era tot ce găsise să spună,?

Această dezamăgire o readuse la realitate, în timp ce Lyle se ridiGă într-un cot, un gând săgeta mintea lui Christie.

— Lyle… ai mai cunoscut alte femei?

— Câteva, admise el, revenindu-și.

Și cum tocmai îi întoarse spatele, o furie groaznică o invada. Se ridică și începu să se îmbrace. Dar trebuia să-și stăpânească iritarea.

— Sunt bărbat, Christie, am instinctele sexuale normale, explică el liniștit. Ti-ai imaginat că după divorț o să duc o viața de călugăr?

În loc să-i răspundă la întrebare, Christie îi puse imediat alta.

— Sonia Deacon este una dintre ele?

Îl privea peste umăr cum își trage pantalonii.

— Asta nu-i treaba ta, replică Lyle dur. Parcă îi înfipse un cuțit în inimă. Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi reușit sa-i facă mai mult rău. Ochii lui Christie se umplură de lacrimi fierbinți, dar hotărî să părăsească cortul demnă. Nu mai simțea decât ură pentru Lyle, dar în momentul acela îl ura parcă și mai mult.

CAPITOLUL V

Luni dimineața, Christie s-a trezit cu o teamă nedefinită în suflet. La început nu a înțeles de ce, apoi încet i-au revenit în minte toate detaliile până la cele mai intime și stânjenitoare, a ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Ce nebunie…! O să plătească scump că se lăsase pradă plăcerii… Deja se simțea disprețuită, violată. Se întreba cu groază cum vor decurge săptămânile rămase când va fi obligată să-l vadă pe Lyle zilnic.

Încetul cu încetul tabăra se trezea. Fâsâitul reșoului cu gaz o făcea să înțeleagă că deja se pregătea micul dejun. Ieșind din sacul de dormit, își turnă puțină apă în ligheanul de plastic și se spălă, sperând că o să îndepărteze și urmele a ceea ce se întâmplase. Dar rămase marcată ca de o pecete invizibilă, destinată să-i amintească greșeala ei.

Blamându-l pe Lyle, se blestemă și pe ea că fusese slabă și căzuse într-o capcană pe care și-o întinsese singură. În noaptea trecută ea făcuse totul din dragoste, dar pentru Lyle nu reprezenta decât una din multele femei pe care le cunoscuse în ultimii ani.

„Uitasem ce plăcut este să fac dragoste cu tine!”

Poate, în definitiv, n-a vrut decât să-i facă un compliment. Dar nu, nu se putea lăsa mințită de această impresie. Se purtase ca o femeie ușoară, fericită că-și completase lista de cuceriri.

Un geamăt ușor îi scăpă printre buze: tot răul spre bine, măcar reușise să uite de șarpe și nici nu dormise singură în cort.

Când zgomotul gongului anunța că micul dejun era gata, Christie își adună forțele, făcu rost de puțin curaj ca să-l înfrunte pe Lyle și ieși. Acesta era cu spatele la ea și vorbea cu Dennis și Mike așteptând să fie servit. Nu putu să nu-i admire umerii largi ce se întrevedeau prin cămașa bleumarin, șortul kaki ce se mula pe coapsele fine, și picioarele lungi, bronzate, numai mușchi. Amintirea acelui corp tare și suplu în contact cu corpul său, o făcea să-și simtă pielea arzând, iar în obraji îi apăru o roseață când se gândi la intimitățile pe care le împărțiseră.

În momentul când se așeză în fața lui, Lyle întoarse capul și nu-i acordă decât o privire fugară. Era ca și când ar fi avut un avantaj față de ea, și din nou simți un cuțit în inima care-i bătea să-i spargă pieptul.

„Fii calmă! Relaxează-te!” își spuse în sinea ei. Dar imediat își aminti cum o trăsese de limbă Lyle asupra vieții ei intime, și o invadă o furie turbată: orbită de pasiune, îi destăinuise tot ce voia să știe… Nu, conta că el a fost și a rămas singurul bărbat din viața ei. Nu făcuse decât să-i satisfacă orgoliul, iar la sfârșit aproape că-i trântise ușa în nas pretinzând că viața lui sexuală n-ar fi trebuit s-o intereseze.

Furia ei începu să crească aidoma presiunii din adâncul unui vulcan. Dacă Lyle căutase să-si ia revanșa, ei bine, reușise. Dar n-o să-l ierte niciodată pentru că îi dăduse sentimentul că nu este cu nimic mai presus decât oricare femeie cu care se culcase, și o tratase ca pe o fructă stricată.

Era o zi îngrozitoare, și o căldură că simțeai cum te frige pământul sub tălpi.

Din nefericire pentru ea, furia îi creștea mereu și o simțea ca pe un ghimpe.

Echipată cu o perie și un cuțitaș, lucră alături de ceilalți studenți. Dar dovada cea mai clară o avu când

îl urmă pe Lyle în cort și începu să scrie, sub dictare, notele care concentrau activitatea de peste zi.

Episodul pasionant din noaptea precedentă nu înceta să-i revină în minte și Christie încerca să pară calmă, în timp ce Lyle se învârtea ca un leu în cușcă. În cursul dimineții îi surprinsese de mai multe ori privirea fixată asupra ei. Acum, din nou o fixa cu ochii lui negri, încercând să-i întâlnească pe ai ei. Dar Christie îi ținea intenționat aplecați spre foile de scris. Dictarea lui o costa mult efort.

În după amiaza aceea, cântecul strident al greierilor îi amplifică durerea de cap care o chinuia încă de dimineață. Căldura devenise apăsătoare, parcă s-ar fi pregătit o furtună. Totuși nu era nici un nor pe cer, nu se simțea nici o adiere de vânt.

Transpirată, Christie scoase în sfârșit ultima foaie din carul mașinii. Se ridică, având intenția să coboare la râu, dar în același moment Lyle îi bară drumul.

— Unde te duci?

— Am terminat lucrarea. Aș fi vrut să mă duc să mă spăl. Aveți nevoie de ceva, domnule profesor?

— Nu-mi mai spune așa! se răsti Lyle.

— Dar asta ești pentru mine!

— Pentru Dumnezeu, Christie! explodă el.

Făcu un efort vizibil să se calmeze.

— În legătură cu noaptea trecută…

— N-am nici un chef să vorbim despre asta, i-o tăie Christie scurt strângând pumnii până simți că unghiile i-au intrat în carne. N-o să se mai repete niciodată, și o s-o regret până la moarte.

Mușchiul din colțul maxilarului lui Lyle începu să se zbată.

— Tu, poate. Eu nu regret nimic.

— Evident, tu ți-ai luat revanșa. Acum ești satisfăcut.

— N-am făcut-o din răzbunare…

— Atunci de ce? Ca să-ți hrănești cultul personalității?

După aceste cuvinte ar fi vrut să plece, dar el o apucă de umeri și o obligă să-l privească.

— Doamne, Christie, despre ce vorbești?

— Aseară ai pus multe întrebări, recunoscu ea pe un ton resemnat și mâhnit. Și ai obținut răspunsuri la toate. Probabil că ți-ai văzut orgoliul satisfăcut, încât mă întreb cum de te mai rabdă pământul!

Trăsăturile lui Lyle se îndulciră.

— Christie, nu vrei să te calmezi? O să discutăm despre asta când o să te liniștești.

În momentul acela îi scăpă și se depărta la o distanță rezonabilă.

— N-am intenția să discutăm, nici acum, nici altădată!

Atunci figura lui Lyle se aspri, iar la colțurile ochilor se accentuară două riduri.

— Dacă înțeleg bine, noaptea trecută n-a fost pentru tine decât o distracție agreabilă, dar trecătoare?

Christie ridică din umeri, ascunzându-și suferința în spatele unei aparente indiferențe.

— Înțelege ce-ți convine!

— Mi-ar fi plăcut să stiu că i-ai acordat mai multă importanță. Dar probabil sunt prea pretențios.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Din păcate se întoarse să plece, iar fostul ei soț nu-și putu da seama de efectul vorbelor lui. Se depărtă în grabă, înainte să izbucnească în plâns. Oare se înșelase când își închipuise că el nu urmărise decât răzbunarea? Avusese încredere în el, chiar crezuse că o iubește, deși nu i-a spus-o niciodată… și la primul incident, o lăsase baltă.

Ajunsă în cortul ei, Christie înghiți două aspirine apoi porni în grabă spre râu. Ajunsă la mal se

dezbrăcă și intră în apă. Încet, încet, în răcoarea apei, durerea care-i apăsa tâmplele începu să cedeze. Când ieși, constată că se simte bine. Dar o oboseală stânjenitoare pusese stăpânire pe ea.

Rămase pe o stâncă, privind în gol, indiferentă la culoarea roșie care domina cerul în timp ce soarele dispărea spre apus. Nu reușea să-și găsească liniștea.

„Mi-ar fi plăcut să știu că i-ai acordat mai multă importanță. Dar probabil sunt prea pretențios…” Ce a vrut să spună cu asta? Doamne! Doar el știa!

* * *

Christie se temuse degeaba că Lyle o să reia discuția de unde a lăsat-o. De atunci, el nu-i mai adresase nici un cuvânt decât din necesitate absolută, iar în rest se purta atât de simplu și natural de parcă ea nici nu exista. În loc să se simtă ușurată, se simți rănită. Din fericire, Dennis îi arăta aceeași prietenie ca în prima zi, și asta o reconforta. Prezența lui aplana tensiunea care exista între ea și Lyle. Reușea adesea chiar s-o facă să radă, deși în ultimul timp aproape uitase semnificația acestui cuvânt…

Cercetările începuseră să o intereseze mai mult. Ocupată cu numerotarea și inventarierea obiectelor descoperite, Christie nu mai avea timp pentru problemele ei și zilele treceau foarte repede.

— Am impresia că profesorul caută ceva anume, îi mărturisi Dennis într-o seară, când șederea lor se apropia de sfârșit.

Erau așezați aproape de focul în jurul căruia studenții erau deprinși să cânte. Christie aruncă o privire pătrunzătoare către însoțitorul ei.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Nu-i decât o impresie. Nu ți-a spus nimic?

— Nici un cuvânt, răspunse ea întorcând capul spre copacul unde Lyle fuma o țigară.

Relațiile mele cu profesorul nu includ și schimbul de confidențe…

— Am remarcat și eu.

De teamă ca nu cumva conversația să ia altă turnură, Christie se întoarse din nou la subiectul care-l preocupa pe Dennis.

— Știi ce l-ar putea interesa? Dennis încruntă sprâncenele.

— S-ar putea să fie vorba de un element care să-i confirme teza, conform căreia teritoriul a aparținut lui Indlovukazi, regina legendară.

— Mi se pare că și tu ai făcut eforturi să dovedești asta!

— Bineînțeles. Totuși profesorul nu este mulțumit până nu găsește lucrul acela. Dar care e?

Dennis coborî vocea și îi șopti lui Christie cu un aer conspirativ.

— Ai remarcat ce atent examinează fiecare bulgăre de pământ care-i cade în mână?

— Da. Probabil caută un obiect mic. De ce nu-l întrebi?

— L-am întrebat. Dar n-am aflat nimic…

— Ce ți-a răspuns?

— A râs și mi-a spus că am prea multă imaginație.

Christie se gândi o clipă, apoi i se întipări un surâs răutăcios pe buze.

— Poate că așa e.

Dennis o șicană puțin ca s-o pedepsească, dar conversația se opri aici, pentru că Alan își luase deja chitara și îi mângâia corzile. Christie întinse mâna lui Dennis, care o ajută să se ridice, apoi cei doi se alăturară grupului din jurul focului. O secundă își încrucișă privirea cu a lui Lyle; bărbatul îi transmitea sentimentul că a comis o greșeală. Lyle era furios pe ea. Nu știa încă de ce.

Câteva zile mai târziu, Christie dădu peste o bucată mică de pământ în peretele faliei. De obicei, îi lăsa pe studenții experimentați să scoată vestigiile pe care le despoperea. De data asta o dorință irezistibilă o îndemnă să continue singură. Lucra încet și prudent ca nu cumva din cauza unei mișcări greșite să spargă fragmentul.

Îi trebuiră multe ore ca să detașeze pământul de pe obiect. Tremurând, pradă unei agitații teribile, Christie îl întoarse pe toate fetele și auzi un zgomot în interior, încercă să-l desfacă dar nu reuși.

— Îți trebuie un cuțit, o sfătui Dennis, pipăind cu degetele fanta care se vedea.

Christie ezită să încerce o treabă atât de delicată. Totuși nu putea accepta ideea ca altul să-i deschidă micul recipient.

— Crezi că voi fi în stare s-o fac?

— Tu l-ai găsit, spuse Dennis surâzând și întinzându-i cuțitul lui. Ție îți revine privilegiul să-l deschizi!

Semăna cu o amuletă. Era o amuletă! Femeia se ridică din groapă, ocrotind obiectul la piept. Se uită în direcția lui Lyle și-l văzu angajat într-o discuție aprinsă cu studenții. N-o văzuse.

Se apropie de un copac, își întinse batista pe pământ și se apucă de lucru. Trebuia neapărat să-l deschidă fără să-l spargă. Lucra încet, folosind alternativ cuțitul și peria: trebuia să nu-i tremure mâinile, în ciuda emoției care i se răspândise în tot corpul. Era foarte curioasă să descopere conținutul.

Parcă se scursese o eternitate de când începuse operația. Vârful cuțitului pătrundea puțin câte puțin, totuși marginile rămâneau încă lipite una de alta. Tocmai se pregătea să abandoneze, când capacul începu să se miște ușor. Inima îi bătea să-i spargă pieptuf. Cu mâna tremurând luă peria și îndepărtă

ultimele fire de pământ. Ca să se asigure că nu visează, trecu din nou muchia cuțitului prin fanta care se accentuase… și drept recompensă auzi zgomotul sec al capacului care își modificase poziția.

Ridică privirea: se apropia ora întoarcerii în tabără. Studenții își aranjau deja materialele. Lyle examina cu lupa fragmentele de pământ sau pietre rămase la vedere. Trebuia să se grăbească.

Cu vârful cuțitului ridică încet capacul, apoi răsturnă conținutul în batistă. I se tăie respirația un moment, în vreme ce un fior îi paraliza mâinile: acolo, pe batistă, lângă patru dinți de leu și un vârf de lance, văzu un disc de fildeș de cinci centimetri în diametru, replica exactă a celui pe care îl avea ea, mai puțin silueta gravată în mijloc. Era discul pe care Indlovukazi îl dăduse amantului ei ca dovadă a dragostei și, precis, asta căuta Lyle.

Christie mângâie cu drag micul disc. Deși era vechi, îsi păstrase frumusețea și când îl luă între degete simți cum o copleșește bucuria.

— Ne întoarcem! strigă Lyle.

Atunci, fără să se gândească, Christie băgă discul în buzunarul șortului. Se simțea vinovată, dar n-o văzuse nimeni. Ridică batista, făcu un nod din cele patru colțuri, se ridică și puse capacul la loc cum fusese.

Lyle era destul de aproape de ea; părea frământat de gânduri. Zgomotul pașilor ei îl făcu să se întoarcă. Se uită imediat la mica cutie pe care o ținea în mână.

— Unde ai găsit-o?

— În falie, explică femeia cu sufletul la gură. Am marcat locul.

Lyle îi luă cutia din mână și o examină. Când ridică privirea se încruntă, iar ochii îi deveniră două fante înguste.

— Cine ți-a dat voie s-o deschizi?

— Eu, răspunse Dennis, care se apropiase între timp și văzu că nimeni n-ar fi făcut-o mai bine.

Ridică puțin capacul admirând felul delicat cum fusese desfăcut. Lyle își încleștă maxilarele apoi se întoarse spre Christie.

— Și era ceva înăuntru?

— Da, spuse tânăra.

Tânăra îi făcu semn din cap indicându-i pachetul pe care-l ținea în mână, arătând că vrea să-i vadă conținutul. Se lăsă în genunchi, examină obiectele și se ridică din nou în picioare.

— Proprietarul acestei cutii era un sentimental, observă el. Își păstra cu grijă dinții primului leu pe care l-a vânat și vârful de lance de care s-a folosit pentru asta.

Mai examină o dată obiectele, apoi își fixă privirea pe Christie.

— N-ai mai găsit nimic altceva? Dintr-un sentiment de culpabilitate femeia se gândi să înapoieze ceea ce nu-i aparținea, dar, fără să înțeleagă de ce, făcu exact pe dos.

— Nu, asta-i tot.

Lyle continua să se uite la ea: îi dădea impresia că greșeala îi era scrisă pe frunte cu litere mari și roșii. Nu știuse niciodată să mintă, iar atunci când era nevoită s-o facă, nu se simțea în largul său.

Conștiința ei se revolta, îngrozită…

— Ciudat… Acum câteva mii de ani, oamenii nu puneau obiecte în asemenea cutii decât ca să le ascundă de ceilalți. Și nu-mi imaginez de ce proprietarul acesteia a vrut să ascundă dovezile sale de curaj.

Știa! Acum era sigură că stia! Nu era târziu să dezvăluie tot, dar înca ezita.

— Poate că era un om modest, sugeră Dennis.

— Oamenii primitivi nu cunoșteau modestia, comentă Lyle. Pentru ei era foarte important să-și demonstreze forța și curajul înainte de a fi admiși în comunitatea adulților.

— În acest caz, domnule profesor, era un sentimental după cum ați spus.

— Probabil, consimți Lyle adunând obiectele.

Se ridică.

— Să ne întoarcem în tabără! Profesorul și Christie nu schimbară nici o privire pe drum. Ajunsă în tabără tânăra se refugie în cortul ei ca să se spele pe mâini și pe față înainte de masă. După ce termină, își strecură degetele în buzunar să se asigure că discul era acolo.

Oare ce demon intrase în ea? De ce continua să ascundă existența acestei bijuterii prețioase? Christie rămase nemișcată, într-o lumină orbitoare: în sinea ei sperase că destinul o să-i surâdă și o să-i ofere un moment favorabil când va putea să i-l înapoieze lui Lyle ca o dovadă a dragostei ei. Simți că i se mișcă pământul sub picioare… Tremurând, se duse repede la masă.

Bineînțeles, își făcea iluzii că un obiect de mii de ani ar fi putut să-și păstreze magia. Lyle n-o iubea. Cât despre ea, departe de a fi sigură pe propriile sentimente, nu i le împărtășise niciodată lui Lyle. Cele două discuri nu puteau exista unul fără celălalt și nu puteau aparține decât la doi amanți: ce credea ea, că acest talisman își păstrase puterea după atâta timp, și că odată reunite o să i-l dea pe Lyle înapoi?

Ridicol! protestă conștiința ei. Totuși, în sinea ei, Christie știa că acesta era adevăratul motiv al gestului său. Era curată nebunie! Dragostea ei se agăța cu disperare de o iluzie atât de fragilă?

În timpul mesei, din când în când băga mâna în buzunar ca să atingă discul de fildeș. Trebuia să-i

găsească o ascunzătoare sigură. Deocamdată cel mai bine era să-l păstreze la ea.

Ultimele două zile au fost marcate de o agitație intensă. Când studenții se adunară pentru ultima dată în jurul focului, cântecele lor melancolice nu exprimau decât tristețea că trebuiau să plece.

Ca de obicei, Alan își luă chitara. Christie surprinse o undă de iritare în privirea lui Lyle, care își fuma țigara, lângă un copac. Se studiară un timp pe deasupra flăcărilor care dansau, și tânăra se simți amenințată de un pericol iminent.

— Aș vrea să-ți sugerez ceva, îi spuse Lyle lui Alan. Ca să mai schimbați, dă-i chitara lui Christie și ascultați-o și pe ea.

Christie tresări violent. Se lăsă o tăcere apăsătoare și cincisprezece perechi de ochi se întoarseră spre ea. Stomacul i se contractă: blestemat fie Lyle! Ce plăcere sadică găsea dezvăluindu-i secretul? Furioasă și rănită, îi aruncă din ochi săgeți de foc și se pregăti să intre în capcană. Îi dădură chitara.

— Știam eu, știam eu! exclamă Erica victorioasă. Mi-am dat seama că tu ești cântăreața folk după care era înnebunit fratele meu. M-ai derutat că aveai părul scurt. Arătai puțin altfel pe coperțile discurilor…

— Taci, Erica! o admonesta cineva din grup. Mai bine ai asculta-o!

Se făcu tăcere. Christie lăsă ochii în jos, spre chitară.

— Sincer, cred că…

— Hai, Christie! E ultima noastră seară, i-o tăie Erica. Cântă-ne unul din cântecele tale preferate.

Ochii lui Lyle o priveau provocator, iar ea se simți obligată să-i răspundă. Se decise să aleagă un cântec pe care-l compusese puțin după ce s-au cunoscut și care avea un sens cunoscut numai de ei doi.

Într-o tăcere religioasă, Christie atacă primele acorduri. Trăsăturile lui Lyle se crispară: recunoscuse imediat melodia.

Vocea caldă a lui Christie răsuna evocând pasiunea lor, afirmând eternitatea dragostei lor. Micul ei public, fascinat, îi acorda o atenție absolută. Când ultima notă se pierdu în noapte, tăcerea a fost întreruptă de urale.

— Mai vrem! Mai cântă-ne!

Christie era stăpânită de o emoție intensă; dar când ridică ochii spre Lyle nu-l mai văzu nicăieri. Când plecase? Ce putea să însemne asta decât că pentru el trecutul era uitat?

— Încă unul, Christie, măcar unul! o imploră o auditoare.

Cu inima zdrobită, nu se mai simțea capabilă să articuleze un singur sunet.

— Nu! se chinui să spună cu o voce străină.

Dennis se ridică, venindu-i în ajutor: îi luă chitara din mână și o dădu proprietarului.

— Cred că este suficient că am încheiat această ultimă seară cu un cântec minunat. Mâine ne așteaptă o călătorie lungă și ar trebui să ne culcăm.

Grupul se împrăștie încet, apoi Dennis o conduse pe Christie până la cort. În cortul lui Lyle nu se vedea nici o mișcare, doar pânza de la intrare flutura în vânt.

— Acest cântec… Începu Dennis când ajunseră, l-ai scris pentru cineva pe care l-ai iubit foarte mult, nu-i asa?

— Da…

Răspunsul ei era un fel de șoaptă. Continua să exploreze întunericul în speranța că va vedea silueta dorită.

— L-ai scris pentru… domnul profesor? Christie tresări și se întoarse brusc spre Dennis.

— Ce vrei să spui?

El o observă atent, dar imediat lăsă privirea în jos și dădu un picior unei pietre imaginare.

— În după-amiaza asta, când am găsit primele urme, am trecut întâmplător prin fața cortului profesorului… și l-am auzit când ți-a spus că ți-a dat ceva, acum cinci ani. Ceva care te lăsase indiferentă la vremea aceea.

Discul de fildeș… Christie își strecură din nou mâna în buzunar. Dar nu mai era acolo. Îl ascunsese cu grijă printre obiectele personale și va rămâne acolo până va putea să-și întâlnească dublura…

— Atunci, știi că profesorul și cu mine ne cunoaștem dinainte de plecarea în expediție, contentă ea încercând să-și păstreze controlul asupra vocii.

— Și mai e ceva… replică Dennis atingându-i ușor brațul. Iartă-mă Christie, dar când am descoperit că vă cunoașteți mai demult, nu m-am putut împiedica să răstălmăcesc aspectul raporturilor voastre încă din prima zi. V-am observat fără încetare: am văzut bine cum îl privești!

Dumnezeule din ceruri! gemu în sinea ei femeia. Sentimentele ei erau atât de transparente pentru alții?

— Când ai început să cânți, reluă Dennis, am înțeles din reacția profesorului că relațiile voastre au fost foarte strânse.

— Cum a reacționat?

— Era furios, ca și cum ar fi scăpat din mână o relicvă prețioasă care s-a spart, înainte de sfârșitul cântecului s-a ridicat și s-a îndreptat spre râu… Nu vrei să-mi vorbești despre asta?

Greierii începuseră serenadele lor pasionate în iarbă… Curând, răpusă de oboseală, Christie lăsă să-i scape un oftat.

— Este o poveste atât de lungă, Dennis… poate altă dată.

— Asta înseamnă că pot să te mai văd la Johannesburg?

— Ai fost un prieten adevărat, răspunse Christie încheind discuția.

Apoi îl mângâie ușor pe obraz.

— Noapte bună!

Fără să mai spună nimic dispăru în întunericul cortului. Era ultima noapte a expediției. După câteva ore bune, se băgă în sacul de dormit și adormi agitată.

CAPITOLUL VI

Strânseseră corturile, toate lucrurile erau acum urcate în camion, iar obiectele de valoare erau puse în siguranță în microbuz. Nici n-ai fi zis că acolo a fost o tabără dacă nu ar fi rămas urme de pași pe nisip și cenușa de la foc. Christie se mai uită o dată de jur împrejur, simțind un nod în gât: mâine n-o să-i rămână decât niște amintiri pe care n-o să le uite niciodată.

— Tu, mergi cu mine! o strigă Lyle când se îndreptă spre camionul în care Dennis era deja la volan.

Nu era cazul să discute, nici să se mire de această decizie, așa că îl urmă spre jeepul tras la umbră. Își aruncă geanta pe locurile din spate, iar când se așeză pe locul ei, văzu că Lyle era nervos și bătea toba cu degetele pe volan. Christie închise portiera, apoi se auzi zgomotul motorului care dădu și celorlalți semnalul de plecare.

În timp ce jeepul se îndepărta, tânăra aruncă o ultimă privire spre luminișul dintre arbori, simțind o nostalgie chinuitoare. Ar fi vrut să plângă, dar pentru nimic în lume n-ar fi vărsat nici măcar o lacrimă în fața lui Lyle…

Din nou se anunța o zi înăbușitoare, iar traseul de întoarcere era mai lung. Cămașa lui Lyleera descheiată până-n talie și lăsa să i se vadă pieptul, pantalonii scurți se mulau pe pulpele musculoase, iar mâinile se sprijineau lejer pe volan… Când se uită spre figura lui, Christie văzu un profil sever și impenetrabil. Ce putea fi mai dureros decât să fie atât

de aproape, și totuși atât de departe de el… Dacă lucrurile ar fi evoluat altfel…

— Iartă-mă pentru ieri seară, începu Christie imediat ce mașina părăsi drumul accidentat înscriindu-se pe autostradă. Am fost lipsită de tact când am cântat melodia aceea; ți-a amintit de perioada pe care fără îndoiala voiai s-o uiți.

— N-are importanță! .

Lyle nu mai era încruntat. Schimbă viteza și apăsă pe accelerator.

— Ți-am cerut să mergi cu mine pentru că trebuie să vorbim despre Dennis.

— Dennis? se miră Christie, pregătindu-se de apărare.

— Mai are câțiva ani de studiat, reluă Lyle cu un surâs răutăcios. Este prea tânăr pentru tine și total lipsit de experiență.

Lui Christie i se citea iritarea în ochi.

— Ce vrei să insinuezi de fapt?

— Lasă-l în pace! Este un student deosebit. N-aș vrea să fie atras și rănit de o femeie ca tine!

— Ia stai puțin, îi ripostă Christie întorcând furioasă capul spre el. Crezi că sunt un fel de Dalila gata să-l seducă pe Dennis-Samson și să-l distrugă?

Mâinile însoțitorului ei se crispară pe volan.

— Nu asta am vrut să spun: are toate șansele să ajungă unul dintre cei mai buni arheologi din țară. Nimeni și nimic n-ar trebui să-i stea în cale.

— Cred că este destul de mare să se descurce și singur, i-o întoarse femeia cu voce aspră. Dar de ce-i porți tu de grijă?

— Tatăl său, care este un arheolog pe care îl respect și-l admir foarte mult, îmi este prieten apropiat.

— Și prietenia voastră n-ar rezista unui scandal dacă ar afla că fiul lui a devenit amantul fostei tale soții! aruncă ea cu un sarcasm nedisimulat.

— Ei bravo, Christie! explodă Lyle cu o violență care făcu să i se urce sângele la cap. N-ai înțeles nimic!

— Zău? Atunci de ce vrei să mă faci să cred că am comis o crimă acceptând prietenia lui Dennis?

— N-o să se mulțumească doar cu prietenia ta. Dacă nu ți-ai dat încă seama de situație, înseamnă că n-ai pic de minte!

Brusc, toată furia și indignarea lui Christie se împrăștiară; Lyle avea dreptate. Interesul pe care i-l arăta tânărul student dovedea că nu-i este indiferentă, și mai știa că trebuia să-l oprească înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Ceea ce o deranja era că tocmai Lyle îi imputa această neglijență.

— Bine! Să zicem că este puțin îndrăgostit de mine. Dar o să-i treacă cu timpul. Și n-aș vrea să-l fac să sufere refuzându-i prietenia.

— Atunci e mai bine să prelungești această situație ambiguă până va fi prea târziu?

— Mulțumesc, replică Christie, o să rezolv singură problema, dacă o să consider necesar și când o să vreau.

— Foarte bine, încuviință Lyle țuguindu-și buzele. Dar să știi că dacă o să-și neglijeze studiile din cauza asta, o să ai de-a face cu mine!

Amenințarea era destul de clară. Christie tremura de furie, dar refuza să se lase intimidată.

— Am înțeles, domnule profesor Venniker.

Lyle îi aruncă o privire pătrunzătoare care o făcu să tresară. După asta, nu mai vorbiră deloc. La un moment dat Christie trecu pe locurile din spate și își puse ochelarii de soare. Era cald, era obosită, dar nu putu să ațipească.

Convorbirea cu Lyle o afectase mai mult decât și-ar fi închipuit. Ea sperase că odată ajunsă la Johannesburg, Dennis o s-o uite. Ideea că ar fi putut să-l deranjeze din studiu, cum spusese Lyle, sau că ar fi putut să-l rănească, nu-i dădea pace. Dar va fi probabil inevitabil. Și mai era o întrebare care o sâcâia: o să-l mai revadă pe Lyle? Imaginea Soniei Deacon, blondă și frumoasă, îi rămăsese pe retină și-i provoca o durere violentă. Sonia îl aștepta… Lyle era și el probabil nerăbdător s-o revadă. Sonia n-avea o carieră care să o țină departe.

Sonia va fi întotdeauna aproape când va avea nevoie de ea. Nu astea erau acuzațiile pe care i le adusese înainte de plecarea în Italia? „Tu nu ești niciodată aici când am nevoie de tine!” zbierase Lyle. „Trebuia să te gândești la asta înainte de a te însura cu o cântăreață!” țipase ea…

Amintirile acestea îi făceau rău. Acum îl pierduse pentru a doua oară. Din când în când îi privea profilul împietrit. Nu se uita decât la șoseaua care se așternea în fața mașinii. Nu putea să-i mai vorbească, sau să încerce să mai aplaneze conflictul… kilometrii se scurgeau într-o tăcere apăsătoare.

La Nylstroom, convoiul făcu o haltă și fiecare bău ceva răcoritor. Dar nu se mai auzeau glume, toți erau nostalgici, regretând că au trecut atât de repede săptămânile petrecute împreună. Studenții mâncară câte un hamburger fără să mai comenteze nimic. Dennis se apropie de Christie, dar ea, vrând să-l evite, se alătură celorlalte trei fete.

Capătul călătoriei se arătă mai repede decât se așteptară. Când se profila la orizont Johannesburgul, inima lui Christie se strânse. Se apropia ora despărțirii; ce mult ar fi vrut să oprească timpul în loc!

— Vrei să te duc până acasă? întrebă Lyle când intrară în oraș.

Femeia clătină din cap.

— Poți să mă lași în stația de autobuz.

— Este una chiar aici, anunță Lyle după câteva secunde.

Când traseră pe dreapta, restul convoiului se opri în spatele lor. Christie coborî și își luă bagajul.

— Mulțumesc, murmură ea.

— Hei, Christie!

Era Dennis. Coborâse din camion și se apropia de ea cu pași mari.

— Nu am adresa ta.

Christie întâlni privirea lui Lyle care întorcea mașina. În ochii lui se citea mustrarea, totuși se hotărî să-l ignore.

— O găsești în cartea de telefon, răspunse ea. Caută-mă când vrei.

Punându-și bagajul pe trotuar, se duse să-și ia rămas bun de la ceilalți, apoi se reîntoarse și rămase față în față cu Lyle. Sosea autobuzul. Cuvintele de despărțire pe care și le pregătise parcă îi stăteau în gât.

— Eu… asta e, la revedere. Autobuzul era în spatele jeep-ului.

— Aș vrea să știi că ți-am apreciat serviciile la justa lor valoare.

Pentru o clipă crezu că Lyle vorbește despre noaptea petrecută împreună, nicidecum despre munca ei de secretară. Își luă repede bagajul și se grăbi să se urce pe scara autobuzului înainte ca Lyle să-i observe roșeața din obraji.

Se așeză pe un loc la fereastră și făcu un semn cu mâna micului grup. Studenții îi răspunseră cu entuziasm, dar Lyle rămase nemișcat, cu mâinile înfundate în buzunare. Pe figura lui se citea

amărăciunea. Când autobuzul porni, Christie își dădu drumul lacrimilor.

În seara aceea, după ce-și spălă părul, Christie rămase mult timp sub jetul de apă caldă. După ce se uscă își alese o cămașă de noapte de mătase, parfumată, ca să uite pijamaua de bumbac pe care o suportase săptămânile trecute. Apoi luând cutia de lemn sculptată în care își ținea bijuteriile, se întinse pe pat.

Așteptase prea mult acest moment când putea să-și satisfacă curiozitatea fără s-o deranjeze cineva. Inima îi bătea în piept cu putere; răsuci cheița în broască și ridicând capacul, își strecură mâna în interior. Curând, degetele atinseră un obiect rotund, plat. Îl scoase afară; în căușul palmei ținea acum discul de fildeș pe care-l primise de la Lyle. Cu cealaltă mână extrase din suportul de ochelari o batistă împăturită, o desfăcu și contemplă discul descoperit de ea. Le puse unul lângă altul. Erau identice, cu excepția figurii din centru. Deși patina timpului își lăsase amprenta, erau totuși într-o stare foarte bună. Formau un tot și păreau inseparabile. Dacă n-ar fi fost vorba despre convingerea că sunt vrăjite, atunci locul lor ar fi fost într-un muzeu, dar așa, vor rămâne aici pentru totdeauna.

Christie luă un săculeț mic dintr-un material textil, puse discurile înăuntru, trase șnurul de la gura lui și-i făcu un nod mic. Poate într-o zi o să aibă puterea să se despartă de unul din ele, sau poate de amândouă. Deocamdată era singura lor stăpână…

După aceste săptămâni de viață sălbatică, îi venea destul de greu să revină la civilizație. Va trebui să-și caute de lucru, foarte curând; dar nici nu-i displăcea ideea să-și acorde o vacanță, necesară să-și pună ordine în viață.

Pe de altă parte, știindu-l pe Lyle la Johannesburg, îi venea destul de greu să-l uite. La ce bun să spere că o să-l revadă vreodată? Noaptea pe care o petrecuseră împreună îi confirmase un lucru: atracția sexuală exista încă. De fapt, el nici nu făcuse un mister din asta: era uri bărbat cu instincte sexuale normale, cu alte cuvinte n-o mai iubea. Și chiar dacă mai sperase ceva, iluzia îi fusese spulberată de reacția lui în seara când ea cântase lângă foc.

Dar vechile răni se deschiseseră deja: o să sufere din nou, poate mai mult decât prima dată, că l-a pierdut pe singurul om pe care-l iubea…

La trei zile după întoarcerea la Johannesburg, Christie primi un plic conținând un cec și o scrisoare de la universitate în care i se mulțumea pentru serviciile ei. Era ca și când ultima legătură cu Lyle s-ar fi rupt. Disperarea o copleși și plânse multă vreme.

Într-o seară telefona Sammy Paterson și o invită la restaurant să serbeze întoarcerea ei. Christie refuză: știa ce înseamnă acest gen de invitație. O să vină cu un nou contract în buzunar, mai bun decât precedentul. Ea o să refuze să-l semneze, el o să sublinieze în repetate rânduri avantajele și la sfârșit o să plece furios pe ea că a lăsat să-i scape „o ocazie unică”.

Într-o seară, cam la o săptămână după ce se întorsese, auzi soneria de la intrare. Deschizând ușa atât cât îi permitea lanțul de la siguranță rămase surprinsă să-l vadă pe Dennis. Buzele tânărului se arcuiră într-un surâs.

— Am hotărât să-mi încerc norocul fără să telefonez. Sper că nu te deranjez.

— Deloc. Intră!

Închise ușa puțin cât să tragă lanțul, apoi o dechise larg. Vizitatorul intră în hol, apoi inspectă

apartamentul din ochi, în timp ce ea îl invită să se așeze pe un fotoliu. Ce bine-i părea să-l vadă din nou… Era înalt și bine făcut, totul la el emana tinerețe. Îmbrăcat într-un pantalon crem și un sacou bleumarin, nu mai semăna deloc cu studentul plin de praf pe care îl cunoscuse. Dar probabil și ea părea diferită în intimitate. Asta se vedea în privirea lui admirativă cu care-i învăluia silueta.

— Aveai ceva aranjat în seara asta? întrebă Dennis așezându-se în fotoliu.

— Nu, răspunse Christie fără să se gândească.

— Excelent! Cunosc un restaurant mic unde se servește o pizza extraordinară!

Entuziasmul lui cedă brusc în fața îndoielii.

— Îți place pizza, nu-i așa?

Pe buzele lui Christie apăru un surâs amuzat.

— Ador pizza!

— Atunci mergi cu mine?

Femeia ezita: avertismentul lui Lyle îi răsuna încă în urechi. Dar în momentul acela n-ar fi vrut să-l refuze pe Dennis.

— Sunt gata într-un minut!

Îl părăsi atât cât să-și refacă machiajul și să-și pună o rochie de seară.

Mașina lui Dennis, elegantă și rapidă, se strecură fără efort până la locul de parcare din fața restaurantului „Tony”. Înăuntru era aglomerat, dar tânărul își conduse însoțitoarea spre o masă liberă dintr-un colț mai liniștit.

Adulmecând mirosul de pizza și de cafea proaspăt măcinată, Christie își aduse aminte că nu mai mâncase de dimineață; iar când Dennis făcu comanda, deja simțea că-i lasă gura apă.

Lângă masa lor era o lampă ce-și răspândea lumina blândă. Ca să învingă stânjeneala care se instalase între ei, Christie începu să-l întrebe despre studiile lui

și despre testele efectuate pentru datarea exactă a obiectelor descoperite în timpul expediției. Vizibil bine dispus, Dennis îi destăinui că au putut să demonstreze că era vorba de vestigii din epoca fierului. Toți au recunoscut că expediția fusese un succes, iar observațiile lui Lyle erau obiectul unor discuții pasionante.

— Profesorul ne-a dat fiecăruia câte o copie a notelor pe care le-ai bătut la mașină. Am putut să le studiem pe îndelete.

Ospătarul îi servi cu ceea ce comandaseră. Mâncară în liniște. Christie simțea că pe Dennis îl tulbura ceva: de câte ori privirile lor se întâlneau, Dennis zâmbea, dar când se știa neobservat îi apărea o cută pe frunte.

Când au ajuns la cafea, sala începuse să se golească. Timid, Dennis ridică privirea.

— Mai vrei o ceașcă?

— N-am terminat-o nici pe asta.

Nehotărât, o studie puțin apoi spuse pe un ton acuzator:

— Nu m-ai întrebat nimic de profesor!

Christie se simți încurcată.

— Vrei să-mi spui ceva despre el?

De când ne-am întors este într-o dispoziție execrabilă.

— Christie oscila între ironie și nesiguranță.

— Și ce-ai vrea să fac, după părerea ta?

— Într-un timp ați fost foarte apropiați.

— E mult de atunci.

— și chiar nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Tânărul o privi plin de speranță, dar ea scutură ușor din cap.

— Nu!

N-avea nici un chef să discute despre căsătoria lor, nici cu Dennis, nici cu altcineva. Era un subiect prea intim și… prea dureros. Dar Dennis redeschise

subiectul chiar în momentul când înghițea ultima gură de cafea.

— Există vreo șansă ca tu și profesorul să… reluați viața în comun?

— Niciuna răspunse Christie punând ceașca pe farfurie și ascunzându-și amărăciunea care o cuprinsese.

— Atunci tu și eu…

— Nu! replică hotărât femeia.

Acest moment sosise, așa cum prevăzuse Lyle. Singura ei salvare era să fie fermă.

— Nu?

Tânărul ridică privirea cercetând-o cu ochii lui verzi, stupefiați și mâhniți.

— Cum așa?… fără nici o explicație? Christie se simțea demnă de dispreț.

Plină de remușcări, își așeză mâna pe a lui.

— Dennis, esti un bărbat formidabil. Sunt mândră de prietenia ta. Totuși… lucrurile nu vor merge niciodată mai departe.

— Îl mai iubești pe profesorul Venniker?

— Asta nu are importanță.

Christie își retrase mâna. Dar expresia lui Dennis o făcu să i se strângă inima.

— De ce mă obligi să-ți fac rău, Dennis? Pentru că ar fi ultimul lucru pe care l-aș dori.

— Răspunde-mi la o singură întrebare. Pe urmă nu te mai cicălesc.

El o privi fix în ochi, fără să surâdă.

— Ce n-a mers între voi?

Totul! era gata să exclame Christie. Dar un asemenea răspuns risca să atragă alte întrebări… Nu era încă pregătită să vorbească despre greșelile ei.

— Să zicem ca meseriile noastre erau incompatibile: pasiunea lui îl trăgea într-o parte, a mea mă trăgea într-o direcție opusă.

Spusese ceea ce rezuma perfect și onorabil situația, se gândi Christie în timp ce ieșeau din restaurant. Cariera lui Lyle îl chemase în Italia, în timp ce a ei o purtase într-un turneu prin țară. Distanța fizică și psihică ce-i separase anulase orice posibilitate de reconciliere. După cinci ani de așteptare și speranță, se hotărâse să se resemneze în fața sorții. Dar reapariția lui Lyle în viața ei dovedea că timpul nu era singurul care săpase o prăpastie între ei. În noaptea aceea, după incidentul cu șarpele, el o dorise. Totuși, chiar în momentele cele mai intime, nu încetase să simtă abisul care-i separa… Ce putea fi mai ușor decât să înlături o distanță fizică? Dar cealaltă distanță rămânea de netrecut, încercase să și-l apropie, dar Lyle rămânea neclintit ca o stâncă.

— Pot să te mai văd? se interesă Dennis pe drum, în timp ce o conducea acasă.

Femeia clătină din cap, afișând un surâs indulgent.

— Nu cred că ar fi cuminte.

— Ceea ce înseamnă că n-o să mă mai lași să te văd? reluă Dennis.

— Trebuie să-ți vezi de studii, îl mustră Christie cu duioșie, pe un ton aproape matern.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Totuși, dacă se întâmplă să nu ai nimic interesant de făcut, vei fi binevenit ca să bem o cafea sau să mai stăm de vorbă.

După o clipă, Christie se întrebă dacă propunerea ei nu era puțin imprudentă. Dar n-ar fi putut suporta să-l vadă trist, iar surâsul care i-l adresase imediat, chiar dacă era melancolic, o recompensase pe deplin.

„Lasă-l în pace, dacă nu, o să ai de-a face cu mine”. Lyle îi devenise atât de străin, încât amenințarea lui o lăsa indiferentă. De altfel îi spusese lui Dennis că între ei nu va fi altceva decât prietenie, iar el acceptase. Totuși o încerca un sentiment cu culpabilitate și se

aștepta ca în cursul zilelor următoare să apară Lyle la ușa ei, plin de nervi. Dar cum nu-i păsa prea mult de el, Christie își regăsi imediat liniștea.

Într-o seară auzi telefonul sunând.

„El e” se impacientă Christie.

Ridică receptorul, fiind sigură că o să audă vocea groasă a lui Lyle explodându-i în ureche, dar se înșelase.

— Sunt Sonia Deacon, ciripi o voce feminină. Presupun că Lyle ți-a vorbit despre mine.

— Ei bine… nu, replică Christie. Dar te-am văzut în ziua plecării în expediția din Transvaal, iar unul din studenți mi-a spus cum te cheamă.

— Ce drăguț!

— Nu-i așa? spuse Christie politicoasă, dar în realitate plină de draci.

— Poate ar fi bine să-ți spun de ce te-am sunat, reluă interlocutoarea, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Poate, într-adevăr.

— Este în legătură cu Lyle…

Christie se gândi imediat la ceva rău. Îi treceau prin minte numai tragedii, unele mai mari ca altele: era bolnav, avusese un accident…

— Te ascult, spuse ea calmă, în ciuda frământărilor.

— Nu cred că ar fi bine să discutăm la telefon… Esti liberă mâine dimineață?

— Da.

— Știi restaurantul „Fedora” pe Breet Street?

Cine nu-l cunoștea? încă de la deschidere, acum un an, „Fedora” devenise cel mai important loc de conversație din oras. Aici veneau cele mai bogate și mai răsfățate femei din Johannesburg, ca să-și omoare timpul, să depășească o clipă grea, să bea un ceai, sau să comenteze ultimele scandaluri.

— Este cel de lângă „Garlicks”, nu-i asa?

Confirmarea nu-și avea rostul, dar voia să câștige timp.

— Exact. Ne vedem acolo la ora unsprezece, să luăm ceaiul.

Convorbirea se termină aici. Christie se întrebă ce ar fi avut Sonia Deacon atât de important să-i spună în legătură cu Lyle, încât să necesite o asemenea invitație.

Se consolă cu un gând: dacă ar fi fost vorba de moarte, Sonia n-ar fi lăsat-o să aștepte până mâine.

Apoi o chinuiră alte întrebări înainte de a adormi: de unde știa Sonia Deacon despre existența ei? Poate Lyle îi menționase numele într-o discuție… dar de ce dracu i-ar fi vorbit amantei lui despre ea?

Dominată de curiozitate și nesiguranță, Christie adormi târziu. Se răsuci mult timp în așternut și de abia spre dimineață o doborî somnul.

Se trezi cu o durere de cap îngrozitoare, ca și când o menghină i-ar fi strâns creierul cu fălcile ei de oțel.

CAPITOLUL VII

Ambianța de la „Fedora” oferea aceeași eleganță și bun gust ca și femeile care o frecventau.

Christie intră în salonul destinat ceaiului și se opri pe mocheta de culoarea coniacului pentru a scruta nenumăratele figuri, în speranța că o va recunoaște pe cea pe care doar o zărise acum câteva săptămâni. Avea impresia că toată lumea se uită la ea, până când un bărbat cu vestă bleu se îndreptă spre ea.

— Doamnă? Pot să vă conduc la o masă?

— Am întâlnire cu domnișoara Sonia Deacon, explică Christie.

Bărbatul dădu din cap, ca și când ar fi vrut să-i arate că fusese avertizat de sosirea ei.

— Urmați-mă.

ÎI urmă de-a lungul unui șir de mese cu separeu, care menajau clienții de privirile indiscrete, și se opri la ultima, unde o aștepta Sonia. După ce se înclină ceremonios, bărbatul se îndreptă din nou spre tejghea.

— Ce punctuală ești! surâse Sonia.

Totuși surâsul nu i se citea și în ochii albaștri și reci.

— Ia loc!

— Mulțumesc.

În timp ce se instala în fotoliul din fața Soniei, Christie știa că este măsurată din ochi, tot așa cum și ea examinase eleganța femeii blonde care o invitase la ceai ca să-i vorbească despre Lyle.

— Mi-am permis să comand… Ah! Iată! făcu Sonia când fata care le servea se apropie cu platoul.

Aceasta puse pe masă o tavă cu ceai și fursecuri aranjate frumos pe un porțelan delicat.

— Vrei fursecuri? Sau ai regimul tău special?

Christie reuși să ignore nota de sarcasm din tonul ei.

— Silueta mea nu se schimbă, indiferent ce mănânc…

Surâzând, Sonia servi ceaiul. Dar în ochi i se citea aceeași răceală.

— Lapte?

— Da, mulțumesc.

Sonia îi dădu ceașca, apoi Christie își puse zahăr și gustă o delicioasă prăjitură cu cremă. În acel moment regretă că nu acordase o atenție mai mare acestei întâlniri. După o noapte nedormită probabil arăta îmbătrânită și se neliniști puțin.

— Îmi place localul ăsta, începu Sonia cu un aer satisfăcut. Atmosfera este foarte agreabilă, nu-i așa?

— Nu sunt o clientă a saloanelor de ceai, răspunse Christie, punând ceașca goală pe farfurie. Dar, domnișoară Deacon, ce-ar fi să lăsăm banalitățile și să revenim la subiectul real al întâlnirii noastre?

— Perfect, aprobă Sonia, afișând un surâs ironic pe buzele perfect rujate. Știu că ai fost căsătorită cu Lyle acum câțiva ani.

Christie tresări.

— Ai ghicit, comentă ea.

— Știu deasemeni că l-ai însoțit în ultima expediție, ceea ce de altfel mi-ai confirmat aseară la telefon.

— Da, așa este. Dar ai vrut să discutăm în legătură cu Lyle. Aștept…

— Ei bine… Sigur că Lyle mă interesează. Ar dori ca pe viitor să stai cât mai departe de el.

Deși auzise bine, Christie rămase perplexă în fața brutalității Soniei.

— Poftim?

— M-ai înțeles foarte bine. Dar pot să repet.

Și Sonia continuă cu o voce plină de venin.

— Nu te mai apropia de Lyle. Chiar dacă ați fost căsătoriți, nu ai dreptul să-ți impui prezența în viața lui de azi.

Bineînțeles, era ceva adevărat în ceea ce spunea Sonia. Lyle îi dovedise de mai multe ori că nu aprecia compania ei. Totuși, nici un moment Christie nu-și imaginase că Lyle ar putea aborda subiectul cu această femeie, ba mai mult, că ar putea-o folosi ca pe o mesageră.

— După părerea ta, încerc să-i sucesc capul, nu-i așa? protestă Christie.

— Nu asta ai urmărit când ai acceptat să-ți depui candidatura de secretară?

— Era nevoie de o secretară și eu am răspuns la anunț fără să știu că tocmai Lyle conducea expediția. Nici nu știam că e în țară.

— Și speri să te cred? o luă peste picior Sonia, cu cinism. Nici Lyle nu crede că angajarea ta a fost o simplă întâmplare.

Pe Christie o inundă un val de iritare.

— Crezi ce vrei!

— Îl mai iubești?

Întrebarea, lansată atât de brusc, ar fi descumpănit orice femeie, care s-ar fi trădat cu siguranță. Dar Christie, uitându-se fix în ochii reci ai rivalei sale, îi spuse cu un calm absolut:

— Respect și admir arheologul din el. Dar ceea ce simt pentru bărbat mă privește numai pe mine.

Sonia se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii scăpărând, cu gura frumoasă deformată de un rictus înfiorător.

— Cu alte cuvinte îl mai iubești. Probabil cu atacurile astea deliberate spera s-o facă să depună armele, se gândi Christie. Dar furia care o răscolea acum nu făcea decât să-i provoace dezgust pentru această femeie care începuse să-și piardă farmecul și să-și dezvăluie urâțenia sufletească, adevărata ei natură.

— Cred că ți-ai atins scopul, declară Christie pe un ton glacial. Fii liniștită, Lyle îți aparține. Voi doi vă asemănați prea mult! Îți dau cuvântul meu: n-am să vă deranjez deloc, și pentru nimic în lume n-o să încerc vreodată să-i atrag atenția.

— Lyle va fi foarte bucuros să afle asta, ciripi Sonia cu un surâs triumfător.

— Nu mă îndoiesc. Mulțumesc pentru ceai, domnișoară Deacon, și adio!

După aceasta, Christie se ridică să plece, urmărită de privirile curioase ale Soniei, care n-o împiedicară să părăsească restaurantul cu capul sus. Nimeni n-ar fi ghicit cât de rănită era, și ce eforturi făcea să-și stăpânească lacrimile.

Se instală la volanul mașinii și nici nu-și dădu seama cum a ajuns acasă fără nici un accident. O cuprinsese un fel de paralizare, parcă durerea îi transformase inima într-un sloi de gheață. Odată ajunsă acasă, puse apă la fiert și-și pregăti un ceai tare pe care-l bău la iuțeală. Lichidul cald și parfumat parcă o readuse la viață. Vărsase atâtea lacrimi în trecut încât credea că-și epuizase toate rezervele; dar lacrimile îi inundară din nou fața, asemeni unui fluviu revărsat care face să cedeze barajul.

Curând, căutându-și refugiul în dormitor, plânse din nou în hohote, luându-și rămas bun de la un vis mult prea nebunesc.

* * *

Două zile mai târziu, când încă nu-i trecuseră rănile pe care i le făcuse Sonia Deacon, auzi soneria de la ușa de la intrare; o apucă disperarea când descoperi silueta lui Lyle care sprijinea nonșalant cadrul ușii. Ce căuta aici? S-o mai avertizeze încă o dată să-l lase pe Dennis în pace? Era o vizită de politețe? Această ultimă variantă părea puțin probabilă, mai ales după ce-i spusese Sonia Deacon, totuși nu putea nici să creadă că venise doar din cauza studentului.

Încercă să-i distingă trăsăturile; chiar dacă era în obscuriate, fața lui Lyle nu exprima nici urmă de furie.

— Ce vrei? întrebă Christie pe un ton neutru.

Râsul lui nepăsător o făcu să-i vibreze dureros nervii deja solicitați.

— Pentru început, aș vrea să intru.

— Pentru ce?

— Ca să discut cu tine.

Tremura din cap până în picioare si-și simți inima bătând violent în piept. Dar nu trebuia ca Lyle să-i ghicească starea sufletească.

— Nu văd ce-am avea noi de discutat.

— Ei bine, eu am să-ți spun câte ceva.

Christie lăsă privirea în jos.

— Nu mă interesează nimic.

Femeia se retrase, cu gândul să-i trântească ușa-n nas, dar aceasta refuza să se închidă. Imediat înțelese de ce.

— Trage-ți piciorul!

— Nu înainte de a-mi promite că retragi lanțul de siguranță și mă lași să intru.

Privirea lui autoritară o atrăgea ca un magnet: Lyle îi citi răspunsul în ochi, chiar înainte să deschidă gura.

— Christie! șuieră el, dacă nu-mi deschizi îți fac un scandal de n-o să te uite vecinii mult timp.

— Du-te dracului, Lyle!

Îl privi fix, plină de furie, dar instinctul o avertiză că n-ar fi ezitat să-și pună planul în aplicare.

Scăpă un suspin plin de reproș.

— Bine. Ai câștigat.

— Slavă Domnului, surâse Lyle strecurându-se pe ușă. Ce apartament încântător! Constat că ai păstrat mobila noastră…

Furia din Christie începea să erupă.

— Sunt sigură că n-ai venit să-mi faci inventarul. Spune ce ai de spus și pleacă!

— Întotdeauna ești așa de nepoliticoasă cu vizitatorii? zise el indiferent, având o expresie amuzată.

— Nu simt nevoia să văd pe nimeni acum, cu atât mai puțin pe tine, răspunse femeia fără să-și poată lua ochii de pe umerii lui largi pe care se mula perfect un sacou gri.

Alura lui bărbătească îi slăbise orice putere și știa că trebuia să fie foarte atentă.

— Ce vrei, Lyle?

— Doar să conversez cu tine…

Fără să aștepte să fie invitat, se instală confortabil într-un fotoliu și-și întinse picioarele.

— Dacă te-ai deranjat până aici doar ca să-mi spui că trebuie să dispar din viața ta, e inutil să continui, începu Christie cu o voce tensionată. Am primit mesajul.

Lyle ridică din sprîncene.

— Ce vrei să spui?

— Știi foarte bine! spuse ea mânioasă, ținând pumnii strânși. Ți-era așa frică să nu încep să-ți dau târcoale încât ai trimis-o pe Sonia să mă prevină că ar fi bine să păstrez distanța! Ce i-ai îndrugat? Că la sfârșitul expediției n-am avut bunul simț să dispar din

viața ta? Ai devenit atât de laș încât n-ai avut curajul să-mi spui mie personal?

Gura lui Lyle deveni brusc o linie subțire.

— Singurul lucru pe care i l-am spus Soniei a fost acela că ar face bine să se intereseze de un alt bărbat!

Parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare; stupefiată, Christie bolborosi:

— Voi… V-ați despărțit?

— Da.

Îl privi neîncrezătoare, încercând să descifreze ceva în expresia lui impenetrabilă.

— Nu te cred.

— I-am spus de asemeni că mă obosește și că am o preocupare mai importantă… pe tine!

Lyle făcu această declarație pe un ton indiferent, așezându-și mâinile la ceafă.

— Ești liberă să crezi ce vrei.

Christie simțea că se sufocă. Era într-o confuzie totală. Nu mai era capabilă să judece logic.

— Mă duc să pregătesc o cafea, anunță ea cu voce înceată și se îndreptă spre bucătărie.

Cu gesturi automate, puse apa la fiert și așeză ceștile pe tavă. Nu mai găsea nici un sens în cele ce se întâmplau. Sonia îl dorea atât de aprig pe Lyle încât nu ezitase s-o mintă… Acum, venise el să infirme și s-o anunțe că se despărțiseră… Dacă Lyle spunea adevărul, gestul Soniei se explica doar prin gelozie. Dar dacă ea spunea adevărul?…

Aceste gânduri, unul mai neplăcut decât celălalt, nu făceau decât s-o șocheze. După câteva minute, copleșită de dezgust, își impuse să revină la realitate.

Lyle nu se mișcase din loc. Își dezbrăcase sacoul și fuma o țigară, pe care o stinse în momentul când ea îi întinse cafeaua. Christie se așeză în fața lui fără să rupă tăcerea. În mintea ei era încă o mare învălmășeală.

— Ai făcut o treabă foarte bună, declară imediat Lyle. Îți sunt foarte recunoscător, iar studenții îți mulțumesc și ei.

— Am fost recompensată deja, n-am nevoie și de bunăvoința ta, i-o întoarse femeia iritată. Am fost plătită să fac un lucru și l-am făcut.

— Ai făcut multe în plus, o corectă Lyle cu un accent ușor ironic, pe care îl mai folosise de câteva ori.

O clipă, Christie crezu că făcea aluzie la întâlnirea lor amoroasă.

— Nu aveai obligația să participi la săpături! continuă musafirul.

Christie își înăbuși un oftat de ușurare, fără să reușească totuși să depășească starea de agitație.

— Nu mi-ai spus că n-aveam voie…

— La început mă amuzam când te observam. Mă întrebam cât timp o să suporți căldura și praful, și cât o să te țină entuziasmul.

Din ochii lui dispăruse orice urmă de ironie.

— … Trebuie să recunosc cu rușine că te-am judecat greșit. M-ai convins de interesul tău real pentru cercetări.

Christie începu să-și așeze niște cute de la rochie.

— M-au pasionat, mărturisi ea. Mă simțeam ca o fetiță care caută o comoară. Muream de nerăbdare să-ți scriu notițele, după-amiaza.

— Ți s-au părut interesante? o întrebă Lyle fixând-o insistent.

— Da. Am învățat multe din ele. Unda de ironie apăru din nou în ochii bărbatului.

— Să înțeleg că acum ești atinsă de microbul arheologiei?

Pe buzele lui Christie apăru un surâs involuntar.

— Să zicem mai degrabă că odată mi s-a părut o știință inutilă, iar acum o consider un lucru important.

„O fetiță care caută o comoară”… În timp ce-și bea cafeaua își auzea propriile cuvinte. Nu descoperise ea o comoară? Discul de fildeș avea acum o dublură… și vor fi ale ei pentru totdeauna. De multe ori se gândise la gestul ei inexplicabil. Se simțea vinovată. Se întreba dacă fostul ei soț nu ghicise totul. Poate chiar acesta era adevăratul motiv al neașteptatei vizite.

Lyle se așeză mai comod în fotoliu. Mișcarea lui o făcu pe Christie să tresară și să-și întrerupă firul gândurilor. El își aprinse din nou o țigară.

— Ai găsit ceva de lucru? se interesă Lyle privind-o printr-un nor de fum.

— Am trimis câteva scrisori dar n-am primit încă răspuns. Nu mă grăbesc, adăugă ea punând ceașca pe masă. Îl întrebă dacă mai vrea o cafea, iar el acceptă, așa că se duse la bucătărie, bucuroasă că avea un pretext să iasă din scenă și să-și pună ordine în gânduri.

De ce venise oare? Ce vroia? Nu găsea răspuns la nici o întrebare.

— Tocmai pregătesc o expediție în semestrul viitor, începu Lyle când ea se întoarse cu cafeaua. Își pregăti o privire interogativă, dar mai întâi studie conștiincios vârful incandescent al țigării.

— Vrei să mă însoțești ca secretară?

— Nu!

Era un răspuns categoric, totuși căută să-l îndulcească adăugând încet.

— … Mulțumesc.

— Credeam că o să profiți de ocazie să-ți aprofundezi cunoștințele de arheologie, spuse Lyle după ce sorbi o gură de cafea.

— Mi-ar fi plăcut să merg, mărturisi Christie. Dar cred că ar fi foarte bine să nu ne mai vedem.

— Eu, din contră, speram că o să ne vedem mai des, susținu Lyle cu un calm imperturbabil.

— De unde interesul ăsta tocmai acum? întrebă Christie. Acum șase săptămâni te scotea din minți perspectiva de a mă avea secretară. De altfel nici nu mi-ai ascuns faptul că mă suportai cu greu.

— Adevărat?

— Nu face pe inocentul! Nu schimbai o vorbă cu mine decât atunci când era absolut necesar!

— Dacă mi-aduc bine aminte am avut și conversații mai plăcute…

— Pentru tine nu erau decât ocazii să mă insulți și să mă umilești!

— Poate că în momentele de furie am pronunțat câteva cuvinte mai tari. Dar credeam că le-ai uitat după…

Christie suspină lung: de data asta îi amintea deliberat de faptele pe care ar fi preferat să le uite. Profitase de slăbiciunea ei… Nu, nu putea să-l condamne pentru ceea ce se întâmplase. Doar n-a fost nevoie s-o implore să facă dragoste cu ea! Era la fel de vinovată.

— Eram amândoi după șocul întâmplării cu șarpele, spuse femeia afectată. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Chiar nimic?

Lyle stinse țigara în scrumieră, se ridică și-și așeză mâinile pe brațele fotoliului unde stătea ea, ținând-o prizonieră și fixând-o cu privirea.

— Din contră, eu cred că asta înseamnă mai mult decât vrem noi să admitem.

— Bine, ne simțim încă atrași fizic unul de celălalt, admise Christie. Dar asta-i tot.

— Și nu crezi că asta ar fi o bază excelentă pe care se pot așeza relațiile noastre viitoare?

Tânăra își simți obrajii arzând de indignare.

— Vrei… să-mi sugerezi să devin amanta ta?

— Ideea nu pare să te încânte, nu-i așa?

— Nu mă încântă deloc! replică ea cu tărie sărind în picioare.

Apoi se îndreptă spre fereastră să respire puțin aer curat. Jos, în stradă, se aprinseseră neoanele colorate invitând trecătorii la distracții.

— În cazul acesta ce propui? reluă Lyle cu voce gravă.

În momentul acela Christie se gândi că Lyle întinsese coarda prea mult profitând de calmul și de ospitalitatea ei.

— Propun să-ți termini cafeaua și să pleci!

Se lăsă o tăcere absolută, aproape ireală până ce Lyle se ridică făcând să se miște fotoliul. Ea se aștepta să audă scârțâitul ușii deschise apoi pocnetul ei zgomotos.

Simțea că-i tremură tot corpul iar inima i se zbătea asemenea unei păsări în colivie. Blocată între fereastră și Lyle, Christie nu găsea suficientă forță să se întoarcă și să-l privească în ochi. I-ar mai fi trebuit puțin timp să-și mascheze emoția, dacă voia să nu-i ofere lui Lyle spectacolul durerii și al decepției sale.

— Christie…

În aer vibra sunetul vocii lui emoționate. Punându-și mâinile pe umerii ei îi transmise toată căldura, care i se răspândi cu o iuțeală teribilă în tot corpul.

— Hai să fim rezonabili. Să discutăm calm, fără să ne certăm.

Era atât de aproape încât îi simțea mirosul parfumului bărbătesc. Îi dispărură toate rezervele, una câte una, ca și când n-ar fi existat niciodată.

— Cred că noi nu mai știm cum să comunicăm.

— Totuși, cu puțin efort, am putea reuși, murmură Lyle trăgând-o tot mai aproape.

În timp ce o strângea la piept, slăbiciunea pe care o cunoștea foarte bine îi cuprindea trupul; aproape își pierdu capul când îi simți răsuflarea în tâmplă…

— Mai este oare posibil? se trezi Christie întrebând cu glas limpede.

— Pentru început, să încercăm să fim sinceri, sugeră Lyle mângâindu-i umerii.

— As vrea să stiu un lucru…

Christie se întoarse ridicând ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.

— De ce te-ai purtat cu mine ca și când m-ai fi urât?

— După atâția ani, revederea mi-a amintit amărăciunea din trecut. Și își îndepărtă surâzând o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte; dar ochii îi rămâneau umbriți și femeia știa cu certitudine că el nu spunea tot adevărul.

— Apoi am înțeles că încă te doream, adăugă încet Lyle, având întipărită pe față o expresie senzuală.

Nu-i vorbise niciodată despre dragoste. Niciodată. Christie îl iubise atât de mult încât credea orbește că și el o iubea. Acum înțelegea că trăise într-un paradis imaginar. Lyle spusese „Te doresc” și o ceruse de nevastă pentru că altfel n-ar fi putut-o avea. Dar de data asta formalitățile erau inutile. El o dorea fizic și, pentru că fusese atât de proastă în noaptea aceea în cort și-i căzuse în brațe, credea probabil că va fi bucuroasă să-l satisfacă din nou!

Simțea un nod dureros în gât. Se întoarse fără să răspundă, rușinată că el ar putea să-i vadă lacrimile din ochi. Cuvintele lui îi răsunau încă în urechi. Lyle avu nevoie de câteva secunde până să înțeleagă comportarea ei.

— Încă de când ne-am întors am vrut să-ți vorbesc, dar am fost foarte prins cu analizele obiectelor găsite, apoi am ținut niște conferințe, am avut niște discuții interminabile…

Se opri un moment și o sili să se întoarcă spre el. Când o privi în ochi, avu o clipă de ezitare.

— Christie… mă asculți?

Femeia înghiți în sec apoi ridică spre el privirea pătrunzătoare.

— Te ascult…

Din ochii lui Lyle porneau săgeți de foc. Christie vedea cum îi contemplă gura senzuală și în momentul acela buzele începură să-i tremure trădându-i sentimentele. El îi luă capul în mâini, îi mângâie obrajii și își trecu degetele prin părul ei blond care-i ajungea acum până la umeri.

— Să nu-ți mai tai părul, spuse Lyle cu o voce sugrumată de emoție.

Cuvintele încetau să mai aibă sens în fața cavalcadei de senzații pe care i-o dădea atingerea degetelor lui. Doamne, ce bine o cunoștea, știa exact cum să procedeze… Dacă nu se împotrivea imediat, era pierdută. Atunci își sprijini mâinile de pieptul lui pentru a-l îndepărta, dar când îi atinse cămașa o trecut un fior violent, care-i curmă orice voință.

Pe măsură ce lăsa capul în jos, chipul lui Lyle căpăta altă expresie; brusc, Christie îi simți buzele calde apăsate pe gura ei. O sărută delicat până când ea îi oferi în schimb mângâierile și patima pe care și le cenzurase. Simțea cum mâinile lui o frământau, avide de a-și desăvârși dorința.

Dar Christie mai era conștientă și un semnal de alarmă o opri. Un lucru era clar: nu voia o astfel de relație.

— Nu, Lyle!

Tânăra se eliberă cu un acces de energie care o miră chiar și pe ea.

— Dacă… dacă e să începem din nou… trebuie să avansăm progresiv.

Lyle rămase surprins.

— Și cum înțelegi tu progresiv?

Christie era răvășită: creierul gândea într-un fel, iar corpul său dorea altceva.

— Aș vrea întâi să fim siguri de ceea ce vrem cu adevărat…

— Eu știu ce vreau, Christie. Dar ție cât timp îți trebuie să afli?

— Nu stiu, și dădu din mâini cu un gest disperat. Te rog, Lyle, lasă-mă puțin…

Bărbatul rămase în picioare, cu mâinile în șolduri, uitându-se la ea. Era penibilă? Dacă refuza s-o aștepte? Dacă dispărea iar din viața ei și nu mai revenea niciodată?

— Te voi aștepta.

Christie răsuflă ușurată iar gândurile negre dispărură.

— … Dar nu prea mult, adăugă bărbatul.

— O să încerc…

Vocea i se crispă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doamne! Crezuse că o să-și bată joc de ea, și când colo îi sărută pleoapele umede, apoi îi mângâie ușor buzele.

— Pe mâine seară!

Apoi, aruncându-și haina pe umăr se îndreptă spre ușă, ieși și o închise.

CAPITOLUL VIII

Se părea că din seara aceea cursul vieții lui Christie luase o altă direcție. Tânăra era tentată să creadă că puterea lui Indlovukazi se manifesta chiar după atâția ani. Discurile de fildeș pe care le ținea acum împreună o apropiaseră de Lyle.

Uneori își reproșa această idee absurdă. Se simțea ridicolă că acorda o cât de mică valoare legendei. Cert era că soarta îi mai acordase o șansă.

Acum Christie și Lyle se vedeau ori de câte ori erau liberi. Cel mai adesea luau masa împreună sau mergeau la spectacole… Sfârșitul de săptămână îl petreceau de obicei la țară. Christie aflase că el își cumpărase o casă la periferia orașului Johannesburg, totuși n-o invitase niciodată acolo. Și poate așa era mai bine, între ei exista un acord tacit prin care evitau să fie singuri într-un loc. Astfel se evitau situațiile în care tentațiile de intimitate deveneau irezistibile. Lyle promisese că o să fie răbdător, că o să aștepte ca ea să ia o decizie, și în ciuda nerăbdării invizibile, se ținea de cuvânt.

A fost pentru amândoi o perioadă ideală pentru a se redescoperi. Iar Christie înțelese că Lyle nu mai era bărbatul de altădată. Cinismul lui care se accentuase cu anii; o tulbura. Deși conveniseră să vorbească despre orice și să-și spună tot, evitau să amintească despre trecut sau despre motivele pentru care căsătoria lor devenise un eșec.

Impresia că i se atribuia o anumită greșeală persista chiar din timpul expediției, de multe ori îl

surprindea pe Lyle în timp ce o observa, iar privirea lui exprima mereu o acuzație clară. Întrebat despre asta, el se mulțumea să surâdă și să schimbe subiectul. și totuși greșise ceva! Dar ce? De câte ori derulase filmul vieții lor comune, nu găsise nimic concludent. Neputința de a dezlega misterul devenise aproape o obsesie.

Și asta nu era totul: o teamă nedefinită se insinuase în conștiința ei. Creștea zi de zi, amenințând asemenea unor nori negri. Pericolul iminent care o pândea de atâta timp luă chipul lui Sammy Paterson care îi sună într-o seară la ușă.

— Sammy! exclamă Christie descoperindu-l pe omul micuț și rotofei cu început de chelie. Asta da, surpriză!

— Adevărat? făcu el surâzând. În ultima lună nu s-ar spune că ai dat vreun semn de viață…

— Iartă-mă, Sammy. Am fost foarte ocupată în ultimul timp.

— Foarte ocupată? N-ai putut să-i faci o vizită vechiului tău prieten, în schimb ai ieșit la restaurant și la teatru cu fostul tău soț!

— Cum, știi de… Lyle? întrebă Christie oscilând între mirare și iritare.

— Am și eu spionii mei, comentă vizitatorul aprinzându-și una din țigările favorite. Știi că oamenii nu se jenează niciodată să bârfească…

Știa. Bineînțeles, nici nu căutase să ascundă noua ei relație cu Lyle, totuși găsea supărător că Sammy îi spusese asta.

— Mai ales când le place să se amestece acolo unde nu le fierbe oala!

— Hai, dragă, nu te supăra! Am auzit că Lyle Venniker a condus expediția la care ai participat și tu.

Deși era obișnuită cu acest gen de înțepături, Christie făcu abstracție de ele.

— Este adevărat…

— Și ai știut de la început? se interesă Sammy trimițând un nor de fum spre tavan.

Era culmea! Pentru a doua oară în două săptămâni i se punea aceeași întrebare!

— Nu, n-am știut!

— Și vrei să te cred?

Dacă răutatea Soniei era de înțeles, cea a lui Sammy era insuportabilă.

— Te-am mințit eu vreodată?

— Nici nu vreau să mă gîndesc. Dar oricum trebuie să existe și un început.

— Până în momentul când a plecat mașina, eram convinsă că Lyle nu era în Africa, explică ea cu voce joasă. Ăsta-i adevărul! Ești liber să crezi ce vrei.

Sammy afișă un surâs răutăcios.

— Ei poftim! Iar te-ai supărat! Dar îți stă bine: ai ochii strălucitori ca atunci când cântai pe scenă.

Christie arătă printr-un gest al mâinii că n-o interesează remarca.

— Da! Da! Când te urcai pe scenă parcă te trezeai la viață. Dar ai uitat! Mă doare sufletul când mă gândesc!

Christie pufni într-un hohot de râs. .

— Modul meu de viață actual mă satisface pe deplin.

— Mai ales de când a revenit Lyle…

— Aș prefera să nu discutăm despre asta, replică ea cu privirea ațintită asupra lui Sammy.

— Vezi să nu faci aceeași prostie a doua oară. Bărbatul ăsta nu-i pentru tine! Nu va ezita să te mai părăsească o dată.

— Doar eu singură o să decid dacă merită riscul, protestă Christie mânioasă.

Stupefiat, Sammy aproape că scăpă țigara din mână.

— Doar n-ai de gând să…

Christie găsea amuzantă agitația lui și ca să-și prelungească distracția, întârzie un timp cu răspunsul.

— Ba da.

— Dumnezeule! exclamă bărbatul pocnindu-se peste frunte. Cum poți să-mi faci asa ceva?

— Cum adică, să-ți fac așa ceva?

— Vrei să te legi iar de omul ăsta care nu pricepe nimic din talentul tău și o să facă tot ce-i stă în putință să ți-l înăbușe. Ăsta-i un blestem al cerului!

„Rămâi calmă” își spuse Christie deși atitutinea lui Sammy o exaspera. Nu-și aducea aminte să-l fi copleșit vreodată pe Lyle cu elogii, totuși acum întrecea măsura și-l critica intenționat. Simțea că-i crește tensiunea și nu-și explica motivele acestui antagonism vizibil dintre Lyle și Sammy.

— Nu din cauza lui Lyle am lăsat cântatul, dacă asta vrei să insinuezi. M-am decis singură să nu mai reînnoiesc contractul și nu m-a influențat nimeni.

— Ți se pare.

— Eu sunt sigură.

În momentul acesta Christie puse capăt discuției și se îndreptă spre bucătărie să pregătească o cafea. Câteva minute de singurătate îi prindeau bine. Sammy poseda o autoritate covârșitoare și rar se întâmpla ca o întrevedere cu el să n-o epuizeze. Ea ghicise că venise pentru lupta tradițională și profita acum să-și ascută armele. Îl cunoștea bine pe Sammy: nu trebuia să fii vizionar ca să știi că ascundea în buzunar un contract bun, și acum aștepta momentul propice să-l etaleze cu parada obișnuită.

Christie reveni cu tava; servi cafeaua încercând să schimbe subiectul conversației. Avea impresia că reușise, dar când terminară de băut, Sammy dezvălui adevăratul motiv al vizitei.

— Christie, am ceva pentru tine, o anunță el cu un ton studiat. De data asta nu poți să refuzi.

Tânăra ridică mâinile în semn că vrea să respingă inevitabilul.

— Dacă e vorba de un nou contract, să știi că nu…

— Bineînțeles, dragă, că e vorba de un nou contract, întrerupse el punându-și țigara în scrumieră și scoțând a hârtie din buzunar. Aș vrea să-l citești foarte atentă.

— Sammy, dar nu…

— Lasă-mă mai întâi să-ți explic, i-o tăie el din nou. Ce vezi rău în asta?

Christie se resemna și îi făcu semn să continue. Triumfător, omulețul se așeză mai confortabil în fotoliu și desfăcu documentul.

— Este un contract de înregistrare a patru albume pe an, timp de patru ani. Și flutură hârtia adresându-i lui Christie un surâs triumfător.

— Spune-mi și mie: cât timp îți ia să înregistrezi patru discuri pe an?

Christie nu sesiza încă nici o capcană, dar era sigură că exista. Patru albume nu însemnau nimic, dar un lucru trăgea altul după el și, fără să-și dea seama, s-ar fi trezit într-un angrenaj prin care mai trecuse.

— Și spectacolele?

— Fără spectacole și fără turnee, decât dacă tu ești de acord, dragă. Îți garantez.

Christie tratată cuvintele lui cu cinismul pe care-l meritau.

— Așa ai spus și atunci, iar când ți-am cerut să anulezi turneul ca să-l pot însoți pe soțul meu, mi-ai arătat contractul cu un paragraf pe care inițial nici nu-l înțelesesem bine.

— De data asta va fi altfel.

— De ce?

— De aia.

Sammy se foi și-i puse contractul în mână.

— Uite contractul. Citește-l, arată-l unui avocat și gândește-te. Dar aș vrea să știi că este o ocazie unică.

Christie îl atinse cu degetele și-l percepu ca pe un obiect periculos, un moment era gata să cedeze tentației de a i-l arunca în față. Dar asta n-ar fi folosit la nimic. Din experiență știa că Sammy ar fi încercat din nou să i-l impună deși ea nu avea nici un chef să-l citească.

— Bine, o să-l studiez. Dar nu-ți promit nimic.

— Perfect! exclamă Sammy frecându-și mâinile ca și când l-ar fi semnat deja. Știam eu că pot conta pe tine!

Atunci, pentru a doua oară în seara aceea, sună cineva la ușă.

— Scuză-mă…

Lăsând contractul pe masă Christie se ridică și se îndreptă spre intrare. Tremura din cap până-n picioare, ca un animal care simte pericolul. Era Lyle… de asta era sigură. Și își dădea seama că a-i pune pe acești doi oameni față-n față era ceva al dracului de neplăcut. Deschise ușa și, în ciuda agitației, o copleși o undă de plăcere când îl văzu pe fostul ei soț.

— Nu te așteptam în seara asta…

Se uită la el puțin contrariată, iar Lyle, aruncându-și o privire peste umărul ei, se încruntă.

— Am picat prost…

— Nu, deloc… Din contră, sunt bucuroasă.

Îl luă de braț și-l conduse în sufragerie. Poate că văzându-l, Sammy își va da seama că n-o mai interesează viața artistică. Poate se hotăra să plece…

— Ah! Domnule profesor Venniker! Sammy se ridică în picioare după ce-și înfipse bine țigara între dinți, și-i adresă un surâs răutăcios.

— Poate că tot ne-am fi întâlnit într-o zi, dacă te-ai hotărât să revii în țară!

Ura pe care și-o arătau cei doi bărbați era vizibilă chiar și pentru un orb. Altădată făceau eforturi să fie politicoși, dar numai ca să-i facă ei plăcere. Dar ceva îi spunea că în seara asta nu se vor mai formaliza.

Lyle răspunse cu un rânjet sarcasmului lui Sammy.

— Eu mă gândeam că din contră, drumurile noastre nu se vor mai încrucișa. Dar este adevărat că oamenii nu se schimbă prea mult în cursul anilor: atâta timp cât steaua lui Christie continuă să strălucească, vei continua să te agăți de ea și să profiți de lumină.

Christie îi puse mâna pe braț, în speranța să-l liniștească.

— Lyle, te rog, nu…

— Ai dreptate, domnule profesor, o întrerupse Sammy. Totuși nu uita un lucru: dacă n-ar exista oameni ca mine, artiste ca Christie și-ar fi risipit inutil talentul în alte sfere, unde ar fi rămas anonime. Iar dumneata faci parte dintre acei nefericiți care nu pot recunoaște geniul.

— Sammy! încetează! urlă isteric femeia.

— Știu să recunosc un talent, ripostă Lyle cu un ton glacial. Dar tot atât de ușor sesizez vampirii care refuză să acorde unei femei ca Christie libertatea de a alege și privilegiul de a-și trăi viața cum consideră de cuviință…

Sammy parcă turbase. În obraji îi apărură două pete roșii.

— Îndrăznești să mă faci vampir? vocifera el luându-și țigara din gură. Eu! Sammy Paterson!

— Încetați odată! îi imploră Christie. Dar Lyle o luă de umeri și o dădu la o parte.

— Da, te consider vampir. Vrei să-i bei tot sângele lui Christie, până la ultima picătură! Și puțin îți pasă că interesul tău îi distruge viața.

— Îi distruge viața?

Sammy tuși, înecat de fumul pe care-l inhalase; venele i se umflară, gata-gata să-i plesnească.

— Sammy! Te rog! interveni Christie. Dar bărbatul rotofei o făcu să tacă cu un gest al mâinii.

— Am luat-o pe Christie din barul acela infect unde cânta în fiecare seară pentru un salariu de mizerie. Am făcut din ea cea mai renumită cântăreață de folk din țară! Ar fi avut o carieră strălucită, dar egoismul dumitale a stricat totul!

— Sammy! Lyle! strigă Christie. Potoliți-vă!

Lyle parcă era surd la rugămințile ei și se îndreptă cu pas hotărât spre adversarul lui.

— Fiecare om are dreptul să fie egoist când e în joc căsătoria lui. De altfel, ținând seama de împrejurări, cred că am dat dovadă de mai multă răbdare decât alții. Christie și cu mine am fost căsătoriți șase luni, dar punând cap la cap zilele pe care le-am petrecut împreună nu cred că adunăm trei luni!

— Eu am fost de vină că erați antrenați în direcții opuse? atacă Sammy.

— Nu, nu era vina ta, cedă Lyle. Totuși ai fi putut să dai dovadă de mai multă înțelegere.

Cei doi se măsurară din priviri ca doi tigri furioși în arenă.

Lyle era superior din punct de vedere fizic, dar și Sammy era abil ca un șacal. Știa unde și când să lovească și nu ezita să o facă…

— Am făcut cum am putut mai bine, continuă Sammy.

— Binele ăsta să-l păstrezi pentru tine, replică Lyle.

Christie își muta privirea de la unul la altul. Neputincioasă în fața acestei situații care o depășea, simțea cum pericolul crește cu fiecare secundă.

— Am încercat întotdeauna să împletesc interesele personale cu ale lui Christie.

— Serios? făcu Lyle cinic.

Ignorând această remarcă, impresarul se întoarse spre Christie.

— Nu m-am ocupat eu întotdeauna de tine? Nu m-am zbătut să-ți găsesc contractul ăsta extraordinar?

— Un contract! exclamă Lyle ca și când ar fi fost vorba de ceva obscen.

— Lyle… Încercă să intervină Christie. Trebuia neapărat să-i explice despre ce era vorba, dar nu-și găsea cuvintele.

— Citește-l! făcu Sammy agitând documentul pe sub nasul lui Lyle. Nu se putea să lase să-i scape asemenea ocazie… De data asta era asigurat un succes răsunător!

Groaza aproape că o paralizase pe Christie: să audă din gura lui Sammy că deja semnase contractul? se întoarse spre Lyle: privirea lui acuzatoare îi era de ajuns să înțeleagă clar că picase în capcană.

— N-am nici un chef să citesc mizeria asta! explodă el îndepărtând mâna celuilalt.

— Lyle, dar… scânci femeia.

Dar acesta n-o mai lăsă să-și termine fraza.

— De fapt, mă aflu în mijlocul unei discuții de lucru care nu mă privește, concluziona el îndreptându-se spre ușă.

Se întoarse la jumătatea drumului.

— Bună seara!

Atunci Christie îi tăie calea și-l apucă de braț.

— Lyle, dar nu înțelegi că…

— N-are importanță! mormăi el dând-o la o parte.

Avea o privire așa de plină de ură, încât Christie se dădu un pas înapoi.

— Mă simt într-un rol secundar, și asta nu se va mai întâmpla.

Spunând acestea, părăsi apartamentul, trântind ușa atât de tare încât Christie tresări. Rămase țintuită locului, palidă, cu ochii fixați pe ușă. Apoi oftă cu

năduf. Parcă revedea filmul care rulase și acum cinci ani. Doar că astăzi, avea certitudinea că Lyle nu va mai reveni niciodată.

— De ce ai vorbit despre contract? îl întrebă pe omulețul în privirea căruia se citea triumful. De ce l-ai lăsat să înțeleagă că l-am semnat?

— Ca să-l pun în fața unui fapt împlinit, dragă. Dacă te iubea cu adevărat, ar fi fost bucuros pentru tine. Dar a dovedit o dată în plus că nu se gândește decât la el!

„Dacă te iubea...”! aceste cuvinte începură să o amețească. În timp ce Lyle și Sammy se certau, era convinsă că Lyle o iubea atât de mult încât voia să-l împiedice pe Sammy să-i irosească viața. Acesta, încolțit, jucase totul pe o singură carte; îi arătase contractul având grijă să creeze o situație confuză. Iar Lyle nu-și dăduse seama de manevra lui!

— Of! Doamne! gemu Christie afundându-se mai mult în fotoliu. Dacă Lyle ar fi ascultat-o măcar...

— Nu ți-am spus că este egoist? comentă Sammy.

— Nici măcar nu m-a lăsat să vorbesc, murmură ea ascunzându-și fața în mâini.

— Dar ce aveai de explicat, draga mea?

Christie ridică privirea: Sammy zâmbea, iar trăsăturile lui exprimau o satisfacție sadică pe care nu o mai întâlnise niciodată. Crezuse întotdeauna că nutrea o anumită afecțiune pentru ea. Dar începea să se convingă cât adevăr era în vorbele lui Lyle. Acum îi era clar că s-a folosit de ea încă de la debut: ea însăși fusese oarbă iar acum... era prea târziu. Prea târziu!

— N-o să-l semnez, Sammy.

Puse contractul pe masă, se ridică în picioare și-l privi drept în ochi.

— Nici măcar nu vreau să-l citesc!

— Draga mea, nu lua decizii pripite. Citește-l când o să ai capul limpede și să-mi comunici ce ai de gând.

„Știu exact ce am de gând: mi-e scârbă!” Asta ar fi vrut Christie să-i răspundă. Dar rămase tăcută, ținându-l pe Sammy la respect numai cu forța privirii ei.

Impresarul părea să fie foarte indispus: pentru prima dată siguranța lui îi juca feste. Dar nu era omul care să piardă cu una, cu două.

— Ți-l las, adăugă el îndreptându-se rapid spre ușă.

— N-am nevoie de el! urlă Christie în pragul disperării, și aruncă documentul spre ușă. Sammy se întoarse surprins: descoperea o nouă fața a personalității lui Christie. Ea fusese întotdeauna ca un aluat pe care-l puteai modela după poftă. Dar astăzi în fața lui era o femeie disperată.

— N-am ce face cu contractul tău! repetă ea vehement.

— Fă-mi o favoare, Christie, insistă Sammy ridicând documentul căzut la picioarele lui. Citește-l și o să te sun eu peste o zi sau două.

Puse contractul pe măsuța de la intrare și plecă. Rămasă singură, Christie începu să tremure. Trupul ei era pradă unei asemenea agitații încât cu greu reuși să fixeze lanțul de siguranță. Sammy nu numai că-l insultase pe Lyle, dar ridicase în mod deliberat o barieră între ei. La rândul său, Lyle ar fi putut s-o lase să-i explice ce-i cu contractul. Dar în loc de asta îi trântise din nou ușa, cedând victoria rivalului său.

Blestemat fie Sammy! Blestemat fie Lyle pentru că nu avusese încredere în ea. Viața ei era distrusă din cauza greșelilor lor, iar ea era o victimă inocentă.

Mult timp continuă să se frământe. Nu se liniști decât când se băgă în pat și stinse lumina. Atunci, o disperare cumplită îi umplu inima. Deși se simțea singură și deprimată, își impunea să nu plângă. Trebuia să privească lucid viitorul, fără să se lase copleșită de sentimente.

Adormi spre dimineață.

CAPITOLUL IX

O săptămână mai târziu, Dennis sună la ușa apartamentului lui Christie. Tânăra se resimțea după evenimentele petrecute: era palidă și cu ochii încercănați. Îl invită în casă și-l conduse direct la bucătărie, unde începu să pregătească o cafea. Se bucura de această vizită; măcar Dennis era amuzant.

Christie surprinse privirea studentului ațintită asupra ei. În ciuda aportului substanțial de fond de ten, cearcănele datorate lipsei de somn erau vizibile, mai ales pentru ochiul format al lui Dennis.

— Ai fost bolnavă? o întrebă el la un moment dat sprijinindu-se de dulap.

— Deloc! Nu dorm prea bine, dar asta nu este o noutate.

— Te frământă ceva?

— Ce-ar trebui să mă frământe, după părerea ta?

— Tu singură ești în măsură să răspunzi la această întrebare, spuse Dennis privind-o cum servește cafeaua. Dar de cele mai multe ori este bine să discuți cu un prieten imparțial.

Se înclină puțin ca s-o oblige să se uite în ochii lui.

— Poți să ai încredere în mine. Știi, nu-i așa?

— Da, surâse ea, atingându-i ușor obrazul.

Dar zâmbetul îi îngheță pe față, iar chinul pe care-l îndurase de câteva zile deveni vizibil.

— Poate că ar fi bine să vorbesc cu cineva dacă vreau să nu înnebunesc, se trezi ea vorbind.

— Atunci hai să mergem în sufragerie să-mi povestești, propuse Dennis.

Fără să protesteze, Christie trecu de pragul ușii bucătăriei. Nu avea chef să discute despre problemele ei, nici cu Dennis, nici cu altcineva. Dar își învinse pudoarea și îi povesti tot ce se întâmplase după întâlnirea ei cu Lyle. Nimic n-a mai putut-o opri; cuvintele i se scurgeau asemeni unui torent. Crezuse că pe Dennis o să-l șocheze faptul că a fost căsătorită cu Lyle. Dar el primi vestea calm, încurajând-o să povestească până la momentul când Lyle îi trântise ușa pentru a doua oară, săptămâna trecută.

Când termină, Dennis o privi lung.

— Și îi reproșezi profesorului că a crezut că ai semnat deja contractul? se interesă el.

Christie scutură din cap hotărâtă.

— Nu. Îi reproșez faptul că nu m-a lăsat să-i explic.

— Poate că și el s-a simțit rănit încă o dată.

— Poate, acceptă Christie.,.

În conștiința ei examină această posibilitate, care totuși nu-i părea credibilă.

— Totul este atât de confuz. Dacă aș fi știut cum să reacționez, gemu ea închizând ochii obosiți.

— Ai încercat să te duci să-l vezi și să-i vorbești?

— Am telefonat de trei ori. Era plecat sau ocupat, preciza Christie cu un surâs cinic. I-am lăsat vorbă să mă caute, dar probabil s-a simțit înșelat și fără îndoială nu-i face plăcere să mă întâlnească.

— Profesorul este orgolios. Dar tu… Dennis atinsese esența problemei!

— Unul din voi trebuie să cedeze: ești singura pe care o văd capabilă de așa ceva.

— Totuși eu am încercat! exclamă Christie indignată.

— Nu destul! Cred că n-ați fost suficient de cinstiți unul față de celălalt. Dacă-l iubești cu adevărat, între voi n-are ce căuta amorul propriu.

— Și crezi că ar trebui să renunț la bruma de orgoliu care mi-a rămas și să-i cad în genunchi?

Privirea lui Dennis era plină de reproș.

— Dacă îl dorești într-adevăr, trebuie să te duci la el ca să-i explici.

În timpul lungilor insomnii, Christie ajunsese la aceeași concluzie. Totuși mândria și o teamă de neînțeles o împiedicaseră să treacă la fapte.

— Dar dacă nu vrea să stea de vorbă cu mine?

— Dar dacă vrea? O să ai forța să trăiești în continuare fără să știi? O să suporți ideea că nu ai încercat totul?

Tânăra se gândi câteva clipe, înainte de a ceda.

— Ai dreptate. Dar mi-e teamă.

— Când vrei ceva, faci totul ca să-l obții. Vrei să-l recucerești pe profesor?

Christie nu răspunse imediat. Era o întrebare pe care nu și-o pusese, în ciuda suferințelor.

— L-am iubit atât de mult încât am renunțat la carieră acum trei ani, pentru că ea nu însemna nimic fără Lyle și în același timp speram că într-o zi el va reveni.

Nu mai putea să-și stăpânească lacrimile care-i apăruseră în ochi.

— Dacă ai avut curajul să-ți sacrifici cariera, atunci nici orgoliul nici teama nu trebuie să te oprească.

Christie îl privi pe Dennis prin perdeaua de lacrimi. Datorită lui, dintr-odată totul revenise la normal. Fusese egoistă, nu se gândise decât la ea, fără să ia în considerare faptul că și Lyle era la fel de orgolios. Cum putea să-i reproșeze că își imaginase ceea ce era mai rău? Ea nu-și mai pusese o dată cariera înaintea dragostei lor? Acum mingea era în terenul lui: dacă o respingea, măcar trăia cu consolarea că a încercat totul. și apoi, poate i-ar lăsa o șansă cât de mică sa-i explice.

— Mulțumesc, șopti Christie.

Și în timp ce Dennis se ridică, îl sărută pe obraz. El nu-și ascunse surpriza.

— Pentru ce-mi mulțumești?

— Pentru tot. Dar mai ales… pentru că ești un prieten minunat.

Tânărul o lăsă pe Christie pradă unui dureros examen de conștiință; acum cinci ani nu făcuse decât să se resemneze când plecase Lyle. De data asta avea posibilitatea să acționeze pe de-o parte să-i explice că înțelesese greșit, pe de alta, fără să țină cont de sentimentele lui și renunțând la orgoliu, să-i spună cât îl iubește.

O grabă neașteptată puse stăpânire pe ea. Trebuia să treacă la fapte repede, până nu-i pierea curajul. Ceasul de la bucătărie arăta ora douăzeci și cincisprezece minute; era pregătită să meargă la Lyle. Totuși ezita, căutând mii de scuze plauzibile ca să nu plece. Începu să spele ceștile și pierdu minute prețioase, luptându-se cu ea însăși. În sfârșit, certitudinea că trebuie să vorbească cu Lyle învinse.

Se grăbi spre camera ei să-și ia o haină mai groasă, apoi își refăcu machiajul: ce putea fi mai ușor decât să risipească neînțelegerile în legătură cu contractul? Mai greu era să-și mărturisească dragostea; îi trebuia mult curaj, pe care deocamdată nu-l avea…

Degetele sale atinseră din întâmplare șiragul de mărgele de la gât, care sclipiră în oglindă… Imediat îi veni o idee formidabilă: discurile de fildeș! Avea să i le ducă lui Lyle, doar lui îi reveneau de fapt! Așa o să înțeleagă scopul vizitei ei. Apoi o să-i explice și cum a ajuns al doilea în posesia ei.

Înarmată cu curaj și având săculețul de catifea albastră în buzunar, Christie părăsi apartamentul și coborî cu ascensorul până la parcarea unde-și ținea mașina.

Se strecură printre celelalte mașini și se îndreptă în direcția cartierului unde locuia Lyle.

O dată ajunsă aici, îi trebui ceva timp să părăsească șoseaua și să caute strada, iar în acest timp își pregăti ceea ce avea de spus. Casa, construită în stil Tudor, era luminată. Christie se hotărî să parcheze mașina în fața porții și să parcurgă pe jos aleea ce ducea la vilă. Drumul rezervat mașinilor făcea la stânga; dincolo de gardul viu zări un automobil care nu era al lui Lyle. Îi slăbi puțin curajul; poate era mai bine să-i fi telefonat înainte, să știe dacă mai așteaptă și alți vizitatori.

Christie încetini pasul și contemplă vitraliile ușii de la intrare: dacă s-ar întoarce acum din drum, ar avea curajul să revină? Nu, pierduse deja prea mult timp, nu va mai risipi nici un minut.

Tânăra urcă scara, făcând să se audă zgomotul tocurilor de la pantofi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar mâna îi tremură când apăsă pe butonul soneriei. După câteva momente apăru un bărbat cu vestă albă.

— Aș dori să-l văd pe profesorul Venniker.

Bărbatul se dădu la o parte și îi făcu loc să intre. Christie descoperi un hol spațios, mochetat și mobilat cu o singură măsuță din lemn de trandafir pe care stătea telefonul.

Îl urmă pe bărbat pe un culoar mic până în dreptul unei scări interioare la capătul căreia se vedea o ușă întredeschisă. Bătu la ușă apoi intră.

— O doamnă dorește să vă vadă, domnule.

Emoționată din cauza bătăilor înnebunite ale inimii, nu auzi clar răspunsul lui Lyle. Când o invită înăuntru începu să înghită nervos, dar își luă inima în dinți și intră.

Instantaneu rămase țintuită locului, iar inima și-o simți ca un sloi de gheață; în biblioteca cu pereții plini de rafturi cu cărți se afla Sonia Deacon. Lyle era

aproape de ea și vizibil nemulțumit, ca și cum proaspăta intrusă l-ar fi deranjat. Ca să nu urle de durere, Christie strânse puternic din dinți.

— Dragule, cred că poți să-ți iei adio de la seara, liniștită pe care o doreai! susură Sonia rupând tăcerea tensionată și punându-și o mână cu unghiile îngrijit lăcuite pe brațul interlocutorului ei.

Gestul acesta posesiv era elocvent: „Lyle îmi aparține, nu uita!” părea să-i spună rivala ei.

— Ce aș putea să fac pentru tine? întrebă Lyle, ale cărui trăsături rigide evocau duritatea granitului.

Christie deveni palidă datorită șocului violent. Încercă să vorbească, dar nu reuși să articuleze nici un sunet.

După un timp, Lyle începu să râdă.

— Vrei să stai aici toată seara fără să-mi spui de ce ai venit? o luă el peste picior.

Christie avea impresia că trăiește un coșmar oribil. În mintea ei auzea zgomotul sec ai unei uși trântite.

— Eu… speram să stăm de vorbă în legătură cu un subiect foarte important, dar… dar nu mai e cazul…

Figura Soniei căpătă o expresie de o bunăvoință angelică.

— Dacă deranjez, pot să vă las o clipă singuri.

— Este inutil! spuse Christie.

— În cazul acesta…

Fără să-si termine fraza, Sonia adoptă o tăcere plină de subînțeles. Dar Christie își dădea seama că solicitudinea ei era la fel de artificială ca și genele false. Nu mai avea decât o dorință: să părăsească acea casă cu viteza maximă pe care i-o permiteau picioarele care-i tremurau. Îi mai rămăsese însă o ultimă misiune: strecurându-și mâna în buzunar scoase micul săculeț albastru. Degetele i se strânseră convulsiv, iar pe buze îi apăru un surâs răutăcios.

— Astea sunt ale tale, Lyle, spuse ea cu voce sugrumată punând săculețul pe birou.

Odată cu el își abandona ultimele speranțe și vise.

— Adio… și mult noroc!

Christie ieși; mocheta din hol estompa zgomotul pașilor ei grăbiți. Orbită de durere, apăsă pe mânerul ușii de la intrare și se grăbi prin întuneric spre mașină. Tremura așa de tare încât îi trebuiră câteva secunde să găsească cheia și să dea drumul la motor. Apoi se auziră cauciucurile scârțâind în timp ce mașina demara în trombă.

Lyle o mințise! Era singurul gând care-i chinuia mintea în timp ce fixa drumul cu ochi scânteietori. O mințise și o lăsase să creadă că între ei totul putea reîncepe.

O lumină roșie o obligă să se oprească lângă semafor. Începu să bată toba pe volan cu mișcări nervoase. Se simțea posedată de o furie înspăimântătoare, dar și de amărăciune.

Lyle n-o să mai aibă ocazia s-o umilească în halul ăsta! Niciodată!

În clipa în care se stinse lumina roșie, apăsă pe accelerator. Mașina depăși linia albă a șoselei chiar când apăru un vehicul din stânga, care o orbi cu farurile; încercă să-l evite dar reflexele ei erau încetinite, așa că se produse coliziunea.

Plecase grăbită de la Lyle și uitase să-și pună centura de siguranță. Impactul o izbi de volan ca pe o păpușă neînsuflețită. Simțea o durere violentă la cap; lumina și zgomotele se amplificară pentru o clipă, apoi totul se întunecă.

Mai târziu, Christie nu-si aminti dacă era conștientă sau doar visase că Lyle era lângă ea și o luase de mână. Chiar imaginară, mâna îi fusese de mare ajutor și se agățase de ea recunoscătoare…

A doua zi, în zori, Christie își reveni. I se părea că stă întinsă pe un pat de spital și nu înțelegea ce căuta în camera albă. În sfârșit, îi reveni în memorie accidentul și episodul care avusese loc înainte. De mai multe ori avusese iluzia că Lyle era așezat la căpătâiul ei și era îngrijorat. Dar acum era singură: nu era nici măcar un scaun lângă pat.

— Bună ziua, doamnă Venniker! Vocea veselă și cristalină se auzi odată cu intrarea unei infirmiere îmbrăcată în alb.

„Doamnă Venniker!”

— Cum vă simțiți în dimineața asta? Christie își ridică sprâncenele.

— Simt un rău general, iar capul îmi vâjâie groaznic, mărturisi ea în timp ce infirmiera îi lua tensiunea.

— Totul este normal.

Și eliberă brațul pacientei.

— N-am nimic rupt?

Christie își mișcă brațele, strâmbându-se de durere.

— Nu aveți decât o rană la frunte și câteva hematoame care o să vă dea de furcă pentru câteva zile.

Infirmiera îi puse un termometru sub limbă și îi verifică pulsul. Clătinând din cap, notă imediat rezultatele în graficul agățat la capătul patului.

— Când voi putea să ies? întrebă Christie imediat ce i se luă termometrul din gură.

— Oho! Nu mai devreme de o zi, două. Își duse mâna la frunte și pipăi cu degetele urmele cusăturii care se simțea la rădăcina părului. Capul îi zvâcnea dureros și o frământa o întrebare.

— Ce s-a întâmplat… cu ocupanții celeilalte mașini?

— Nu era decât șoferul. Slavă Domnului, e bine.

Infirmiera trase draperiile.

— Soțul dumneavoastră vă transmite să nu fiți îngrijorată din cauza mașinii. Se ocupă el de tot.

— Soțul… meu?

— A stat toată noaptea la căpătâiul dumneavoastră, și dacă n-aș fi insistat să plece să se odihnească, ar fi și acum aici.

— Soțul meu? repetă Christie, asaltată de o mulțime de gânduri incoerente.

Interlocutoarea sa avu un surâs intrigat.

— Da, profesorul Venniker!

— Of! Doamne! gemu Christie.

Deci nu visase! Lyle nu se mișcase de lângă ea toată noaptea! Dar de ce? De ce?

— Nu cumva suferiți de amnezie? întrebă infirmiera.

În momentul acela Christie nu aprecia umorul ei. Îi venea să urle.

— Dacă revine… n-aș vrea să-l văd.

— Dar el…

— Nu vreau să-l văd, o întrerupse Christie pe un ton ridicat.

— Hai, calmați-vă, o liniști infirmiera, punându-i o mână pe umăr.

— Vă repet că nu vreau să-l văd! spuse Christie îndepărtându-i mâna.

Doar suferise atât din cauza lui! O umilise!

— Dacă asta vreți, n-o să-l vedeți pe aici, aveți cuvântul meu.

Tânăra își lăsă în sfârșit capul pe pernă.

— Of! As vrea să mor! se văicări ea.

Apoi izbucni în hohote de plâns. Purtarea ei devenea copilărească, dar nu se putea stăpâni. Prin mintea ei agitată începură să se deruleze imagini sumbre. Realitatea dispăru, în timp ce viziunile erau din ce în ce mai clare. Lyle și Sonia apărură în luminile orbitoare ale mașinii și râdeau… râdeau…!

Apoi se simți în trecut, ca o regină legendară… râdea și ea! Toate accesele acestea de râs se amplificau… Un șarpe negru își îndrepta capul spre ea, gata s-o muște. Christie simți dinții veninoși înfigându-se în carne, hohotele de râs batjocoritoare se îndepărtau în timp ce sub ea se căsca o prăpastie neagră, fără fund…

Nu-și recapătă cunoștința decât după multe ore. Era încă amețită; trupul, acoperit de vânătăi, continua să o doară, iar inima îi era cuprinsă de o teamă profundă. Infirmiera o asigurase că Lyle fusese sfătuit să nu mai vină s-o vadă ca să poată sta liniștită. Deci avea asigurat un somn liniștit, de care beneficia încă de la începutul serii. I se aduse o tavă cu mâncare de care se atinse mai târziu, înainte de a adormi.

A doua zi dimineață, când Christie deschise ochii, aceeași infirmieră surâzătoare stătea aplecată la căpătâiul ei.

— În dimineața asta vă simțiți mai bine; doamnă Venniker?

Christie vru să conteste folosirea acestui nume, dar când se gândi câtă energie îi trebuia să explice totul, se răzgândi.

— Da, mult mai bine, mulțumesc.

— Ne-ați tras o spaimă! A trebuit să vă administrăm un calmant.

Infirmiera începu ritualul obișnuit: controlul tensiunii, al pulsului, al temperaturii…

— În curând vine și doctorul, o anunță ea.

— Aș vrea să mă duc acasă, gemu Christie. Credeți că o să mă lase să plec?

— Cred mai curând că o să mai rămâneți o noapte.

Într-adevăr, cu toate insistențele, doctorul nici nu a vrut să audă. Dacă se simțea în putere, o lăsa să se ridice din pat, sa facă mișcare, dar trebuia să rămână încă o zi sub observație.

Considerând că nu are noroc, Christie își petrecu ziua răsfoind reviste sau plictisindu-se. Era într-o cameră cu două paturi, dar celălalt nu era ocupat. Ce noroc! Avea nevoie de singurătate ca să reflecteze. Asa că, în timp ce ideile îi reveneau la fel de sâcâitoare, începu să le trieze.

În seara aceea, chiar când se pregătea de culcare, auzi o voce familiară.

— Pot să intru?

— Dennis!

Christie deschise ochii, neascunzându-și bucuria. În sfârșit, cineva o să-i dea o mână de ajutor să-și învingă dușmanul!

— Ia-ți un scaun și așează-te, îl invită ea. Arborând o figură șireată, făcu să apară un trandafir alb pe care-l ascunsese la spate.

— Cu cusăturile și cu rănile astea, semeni într-adevăr cu o divă.

— Da?

Acceptând floarea, îi adresă un surâs.

— Nu sunt urâtă?

— Din contră, esti fermecătoare!

Surâsul lui Christie se accentuă.

— Te sfătuiesc să mă minți în așa fel încât să te cred, ca să-mi ridici moralul.

— Bineînțeles, accentuă tânărul, aducându-și scaunul mai aproape de pat. Am citit recomandările făcute vizitatorilor: sunt rugați să lase bolnavii bine dispuși după ce pleacă.

— Adevărat?

— Ce, nu mă crezi?

Indignarea lui prefăcută o făcu să râdă.

— Nu, nu te cred.

— Ce șireată ești! spuse Dennis mai serios. Dar susțin în continuare că ești fermecătoare, în ciuda acestei nesuferite cămăși de spital.

Involuntar, Christie își pipăi veșmântul pe care-l purta, și în cursul tăcerii ce se lăsă căpătă o expresie mai gravă.

— Cum de ai știut că sunt aici?

— Profesorul mi-a povestit că ai avut un accident.

Dennis se aplecă înainte, făcând să scârțâie scaunul.

— Este foarte îngrijorat.

— Îngrijorat?

Evitând privirea lui Dennis, Christie puse trandafirul într-un pahar, pe noptieră.

— De ce nu vrei să-l vezi? Tânăra nu răspunse, dar el insistă:

— De ce nu vrei să-l vezi? Recăpătându-și curajul, încercă să-i explice:

— M-a mințit în legătură cu Sonia… Mi-a spus că s-au despărțit, iar eu am găsit-o la el, alaltăieri. Și pot să te asigur că nu intrase cu forța.

— Poate e o impresie falsă.

— Mă îndoiesc.

Christie nu uitase cum Lyle îi lăsase impresia că ea era intrusa.

— Prezența Soniei la el se poate justifica într-un fel sau altul, continuă Dennis. Ai fi putut să-i asculți versiunea, înainte de a-l abandona…

— Simte nevoia să-si descarce sufletul?

— Acordă-i o șansă, Christie.

— Îmi pare rău, e imposibil. Poți să-i spui lui Lyle că misiunea ta s-a soldat cu un esec.

— Dar nu el m-a trimis!

Se lăsă o tăcere tensionată. Când Christie își dădu seama de gafa pe care o făcuse, îi veni să geamă.

— Iartă-mă… Îmi imaginasem că ți-a cerut să-mi vorbești în locul lui.

— Profesorul este în stare să se justifice și singur.

Dennis adoptase un ton sever, dar trăsăturile îi erau îndulcite de un surâs.

— Am sperat că pot să netezesc drumul. Christie îl fixă câteva clipe.

— Sper că Lyle va fi recunoscător prietenului pe care-l are în persoana ta, murmură ea într-un târziu.

— Sunt și prietenul tău, răspunse Dennis sărutâhd-o pe frunte. Să nu uiți asta!

Pentru prima dată după noaptea teribilă a accidentului, își simțea inima inundată de căldură. Când rămase singură, îi apărură lacrimi în ochi, dar și le șterse nervoasă: nu avea de ce să plângă. Nu pe Lyle Venniker!

Atunci, răceala care îi folosise ca o platoșă împotriva durerii, îi pătrunse iar în suflet. Pentru a doua oară se purtase ca o idioată din cauza unui bărbat. Dar asta n-o să se mai repete niciodată, nici un bărbat nu merita să sufere atâta pentru el…

CAPITOLUL X

Pentru Christie a fost o imensă bucurie să se întoarcă acasă, deși apartamentul părea neînsuflețit, ca și ea de altfel. Un taxi a adus-o de la spital în aceeași dimineață. Cineva, probabil Lyle, îi pusese cheile în poșetă după ce le scosese de pe inel pe cele ale mașinii.

Vânătăile încă arătau urât, iar rana din frunte o durea. În după-amiaza aceea rămase întinsă în pat, încercând să citească ceva, deși literele îi defilau fără sens prin fața ochilor. Seara, cum nu-i era prea foame, își pregăti doar o omletă cu brânză și un pahar de vin pe care se forță să le înghită. Dădu drumul la televizor: programul se arăta a fi mai mult plictisitor decât distractiv, așa încât îl închise. Se hotărî să facă un duș înainte de a se culca.

Sub jetul de apă caldă, durerea cedă puțin, iar după ce se șamponă se simți într-o formă foarte bună. Îmbrăcă o cămașă de noapte de mătase, apoi un capot călduros, cu mâneci largi.

Era pregătită de culcare, dar nu-i era somn. Din fericire, doctorul îi dăduse niște pastile să le ia la nevoie; după ce le luă, își perie părul ca să-i redea reflexele strălucitoare.

Își văzu în oglindă chipul palid și obosit, în priviri i se citea chinul sufletesc. Dar dacă trecuse cu bine prima dată, o să supraviețuiască și a doua oară...

Curând, se auzi soneria de la intrare. Tresări ca și când ar fi auzit o bombă și lăsă peria din mână. Era fără îndoială Sammy. Nici n-ar fi putut să aleagă mai

prost momentul pentru această vizită. Nu avea puterea să reziste politicii lui de asalt, dar era hotărâtă să-l refuze politicos.

Traversând sufrageria, se duse să deschidă ușa atât cât îi permitea lanțul de siguranță. Dar bărbatul care era în cadrul ușii nu era Sammy. Era Lyle! Avea o figură morocănoasă și își strângea nervos maxilarele.

— Deschide, Christie! Vreau să-ți vorbesc.

— Pleacă! strigă ea plină de furie și cuprinsă de un sentiment pe care nu putea să-l definească.

Trântind ușa, răsuci cheia în broască. Atunci Lyle sună din nou, mai insistent. Timbrul strident al vocii lui aproape că o îndemna să urle, așa avea nervii de zdruncinați. Incapabilă să suporte zgomotul, se hotărî să întredeschidă iar ușa.

— Ți-am spus să pleci!

— Rămân aici. O să sun toată noaptea dacă e nevoie.

Era suficient să-i vezi privirea fixă și strălucitoare ca să-ți dai seama că nu glumea.

— Ești un…

Resemnată, Christie își înghiți vorbele, închise ușa. Lyle nu-i lăsă timp să-l invite înăuntru.

— Se impune o explicație între noi și asta de mult timp.

Christie își stăpâni cu greu mânia care clocotea în ea de câteva zile.

— Ai dreptate. Pentru început aș vrea să știu de ce am fost internată în spital sub numele de doamna Venniker, și de ce ai avut îndrăzneala să te dai drept soțul meu?!

— Pentru că fără asta nu m-ar fi lăsat să stau lângă tine toată noaptea.

Își dezbrăcă haina și o aruncă pe un fotoliu.

— Aveai conștiința încărcată? îl ironiza Christie.

Lyle se încruntă.

— Bine! Dacă vrei să afli adevărul, iată-l: da! mă simțeam vinovat, pentru că aș fi putut evita acest accident dacă n-aș fi fost atât de prost și încăpățânat.

Respira greu și își ținea pumnii strânși. O domina pe Christie cu înălțimea lui.

— Când ai plecat, te-am urmărit cu mașina. Eram în spatele tău când s-a produs accidentul. Doamne!

Deveni palid amintindu-și scena.

— Ai fi putut să mori!

— Eram ca și moartă! urlă ea întorcându-i spatele.

— Nu spune asta! protestă Lyle cu o voce fermă pe care nu i-o cunoștea. Aș vrea să-ți dau o explicație în legătură cu Sonia…

— Ce să-mi explici?

Zâmbind forțat, se depărta de el. Dar Lyle o prinse de umăr obligând-o să-l privească.

— Nu am invitat-o eu. A venit cu două bilete de teatru și a insistat să merg cu ea. Am refuzat-o, dar i-am oferit un pahar chiar atunci când ai venit tu.

Explicația părea plauzibilă, iar sinceritatea lui Lyle nu putea fi pusă la îndoială. Totuși, Christie îl privi neîncrezătoare.

— Să te cred?

— Trebuie, dacă eu însemn ceva pentru tine! Și acum e rândul tău.

Chjistie făcu ochii mari.

— Rândul meu?!

— Explică-mi ce-i cu contractul pe care Sammy Paterson mi l-a fluturat cu atâta plăcere prin fața ochilor!

Își strecură degetele la spate pe lângă cureaua pantalonilor și așteptă. Christie era încă prea amețită ca să-i povestească clar. Simțea cum i se strânge inima; era hotărâtă să se apere în fața riscurilor unor noi suferințe, dar în același timp instinctul îi spunea că nu trebuie să lase să-i scape această ultimă șansă.

— Nu l-am semnat, răspunse ea încet cu o voce care de-abia se auzea.

— Asta nu înseamnă nimic!

— Nu l-am semnat și nici nu am intenția să-l semnez, spuse ea cu teamă, simțind cum îi tremură picioarele. Era pentru a nu știu câta oară când venea, încercând să mă facă să accept. L-am citit, ca să nu-l fac să se simtă prost, dar l-am refuzat.

— De ce?

În fața privirii lui pătrunzătoare, femeia se simți încurcată.

— Pentru că viața mea din trecut nu mă mai interesează.

Ah! Ce bine ar fi dacă s-ar așeza, în loc s-o domine cu înălțimea lui! își adună tot curajul înainte de a aborda următorul subiect.

— Nu m-ai întrebat unde am găsit discul de fildeș și de ce nu ți l-am dat imediat!

— L-ai găsit în cutia de pământ. Christie ridică imediat capul.

— Cum ai ghicit?

— Numai tu și eu cunoșteam istoria îndepărtată a acestor obiecte. N-ai crezut când ți-am spus că speram să găsesc copia celui pe care îl aveai tu. Cutia aceea era ascunzătoarea cea mai potrivită. Nu m-am înșelat.

Apoi se așeză pe brațul fotoliului, aproape de ea.

— Și apoi, insinuă Lyle cu ironie, tu nu te pricepi să minți.

— Dacă tot știai… de ce nu m-ai întrebat nimic?

— M-am gândit mult și am ajuns la concluzia ca aveai un motiv anume ca să-mi ascunzi această descoperire.

Apoi o privi protector în ochi.

— N-ai vrea să-mi explici acum?

Ce să-i spună? Cum să-i spună? Avea ea atâta curaj să riște, să-și sacrifice orgoliul și să-și pună inima pe tavă în fața omului care o făcuse să sufere atât?

Gândindu-se la aceasta, îi venea să intre în pământ. Dar instinctul o avertiză încă o dată că sosise momentul adevărului.

Apropierea lui o intimida, așa că se ridică și se duse la fereastră să tragă perdelele.

— Credeam că… odată împreună, discurile vor avea aceeași putere magică.

— Și?

— Și nimic. N-a mers.

— La ce te așteptai de fapt?

Christie îl simți apropiindu-se. Cum începuse deja să tremure se grăbi să termine repede cu explicația, până nu-i pierea și ultima urmă de curaj.

— Speram că voi avea ocazia să-ți dau discul, așa cum Indlovukazi i l-a dat amantului ei secret.

Urmă o tăcere apăsătoare în care Christie își ținu respirația. Vocea gravă a lui Lyle o făcuse să-si revină.

— Ăsta era scopul vizitei tale în seara aceea, nu-i așa?

Femeia râse puțin isteric.

— Da… vezi, ce idee caraghioasă și absurdă?

— Christie! șopti Lyle cuprinzându-i talia. Mă iubești?

Își pusese orgoliul la picioarele lui. Nu-i era suficient? Ce mai voia?

— Nu ți-am răspuns la întrebarea asta?

— Nu chiar.

— Și ce-ți mai trebuie, Lyle? Un act scris cu sângele meu?

— Christie…

Femeia îi scăpă din brațe într-un moment de neatenție.

— Pleacă și lasă-mă în pace!

— Nu plec deloc! răcni Lyle îndreptându-se spre ea, și lovind în drum masa și scaunele.

Înspăimântată, Christie fugi să se refugieze în camera ei. El o ajunse înainte de a putea închide ușa. O cuprinse din nou în brațe și o strânse ca într-o menghină. Christie se pregătea să strige, dar buzele lui Lyle o sufocară.

A fost ca și când o tornadă s-ar fi abătut asupra ei; în loc să fie furioasă sau răzbunătoare, se abandonă dorinței arzătoare și-i cuprinse gâtul cu brațele, agățându-se de el ca de singura salvare. Când Lyle ridică privirea ea avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare și îl strânse instinctiv.

— Lyle… spuse Christie dintr-o suflare, nu mai am nici un fel de mândrie. Chiar dacă pleci sau rămâi, nu poți să schimbi nimic. Te iubesc, și n-am încetat niciodată să te iubesc.

— Dacă mă iubești, de ce ai insistat atâta să divorțezi, acum cinci ani?

Consternată, Christie se retrase din îmbrățișarea lui și făcu un pas înapoi. El n-o reținu.

— Nu-mi amintesc ca eu să fi insistat să divorțăm! Din contră, tu ai plecat trântind ușa și anunțându-mă că pot să cer divorțul pentru că n-ai de gând să te mai întorci.

Lyle începu să râdă tare, ceea ce pe ea o călca pe nervi.

— Pari să uiți că ți-am scris, dar că nu m-ai socotit demn să-mi dai personal un răspuns.

— Mi-ai scris?

— Da, când m-am întors din Italia. Christie continua să-l privească fără să-l înțeleagă, iar el începu să se înfurie.

— Nu te preface că ai uitat! Ai pus-o pe secretara lui Sammy Paterson să-mi trimită o scrisoare scurtă în

care afirmai că nu mai putem continua și că mi-ai fi recunoscătoare dacă nu m-aș opune divorțului.

— Nici nu știu despre ce vorbești… Am așteptat mult timp vești de la tine. Eram convinsă că ai acționat sub impulsul mâniei și că de fapt nu doreai cu adevărat să divorțăm… După patru luni am fost nevoită să accept adevărul așa cum era.

Lyle se uita la ea surâzând ironic.

— Lyle! Trebuie să mă crezi! strigă ea disperată.

— Doamne, aș vrea să am o dovadă! Deși, după cinci ani de infern, înclin mai degrabă să-ți cred minciunile!

Privirea lui arzătoare învălui chipul palid și rugător al femeii. Îndoiala îi zdruncina certitudinile, trăsăturile lui deveneau din ce în ce mai aspre.

— Bine! Să admitem că n-ai primit scrisoarea mea. Atunci cine a primit-o?

— Nu-mi dau seama.

Nu găsea nici o explicație acestui mister.

— Pdvestește-mi exact ce s-a întâmplat după plecarea mea.

— Eram sleită de oboseală și de supărare. N-aveam chef să plec în acel turneu de șase luni, dar din păcate contractul mă obliga. A fost un adevărat coșmar. La rândul meu, așteptam o scrisoare de la tine, dar… nimic.

— Cine s-a ocupat de corespondența ta cât timp ai fost plecată?

— Poștașul trimitea scrisorile la…

— La Sammy Paterson?

Christie încercă să facă abstracție de insinuările lui Lyle.

— Sammy n-ar fi făcut niciodată așa ceva!

— Gândește-te, Christie! Sammy nu m-a înghițit niciodată; niciodată nu s-a resemnat la gândul că suntem căsătoriți. Atunci, a încercat totul ca să ne

despartă. De ce n-ar fi oprit el scrisoarea și n-ar fi pus-o pe secretară să răspundă în locul tău? Cum eu nu eram în țară, nu era nici un risc ca să descoperi adevărul.

Christie se împotrivi acestei idei, deși îi părea foarte logică.

— Este o acuzație monstruoasă. Sammy știa că te iubeam. Fără ajutorul lui n-aș fi putut suporta acele patru luni. El m-a convins că doar o despărțire oficială punea capăt agoniei.

Lyle se încruntă din nou.

— Deci Sammy a reușit să te convingă că nu te iubeam și te-a sfătuit să ceri divorțul?

— Da. Mi-a spus că ar fi fost o nebunie să mă agăț de…

Vocea lui Christie se auzea din ce în ce mai slab… nu putea să continue fără să recunoască lucrurile evidente: la sfârșitul turneului, auzise că secretara lui Sammy demisionase. Acesta-i explicase în treacăt că era urmare a unui diferend mai vechi, iar colaborarea lor devenise imposibilă. La rândul său, asistentul lui Sammy îi povestise că se certase rău cu acesta din cauza unei scrisori pe care secretara a fost obligată să o scrie. Pentru moment, Christie nu dăduse importanță acestui amănunt, iar Sammy nu înceta s-o bată la cap să înainteze divorțul. Deosebit de vulnerabilă la vremea aceea, tânăra a crezut că Lyle n-o mai iubea deloc și s-a dus la un avocat…

Copleșită de această descoperire, Christie se lăsă moale pe pat.

— Of! Lyle… Încep să înțeleg de ce aveam impresia că mă acuzai de o greșeală. Cât trebuie să mă fi urât! …

— Nu te-am urât niciodată…

Se așeză lângă ea, iar patul scârțâi sub greutatea lui. Își strecură un deget sub bărbia ei.

— Dacă ai ști ce șoc am avut când ai apărut atunci când mă așteptam cel mai puțin! Toată furia pe care am avut-o s-a revărsat, dar sentimentele nu s-au schimbat.

— Îmi pare rău… Ce aș putea să spun altceva decât că regret din inimă…

Lyle îi mângâie obrazul, iar cu vârful degetelor urmări conturul buzelor ei înfiorate.

— Dacă aș fi stat mai mult să mă gândesc, aș fi ghicit că nu erai capabilă să tratezi scrisoarea mea cu atâta dispreț și să-mi răspunzi prin intermediul unei secretare.

— Acum crezi că n-am primit-o eu?

— Te cred…

Buzele lui le atinseră ușor pe ale lui Christie, care erau moi ca aripile unui fluture. Apoi ea îi oferi gura lacomă iar el începu s-o sărute năvalnic, stârnindu-i un val infinit de dorință, o foame pe care nu o putea astâmpăra. Apoi îi puse întrebarea care-i ațâța curiozitatea.

— Ce-ai scris în scrisoare? întrebă femeia cu voce înăbușită.

— Cu această curiozitate îmi ștergi orice urmă de îndoială, o alintă el.

— Fii serios, îl imploră Christie. Spune-mi, ce ai scris?

— Ceea ce scrie întotdeauna un bărbat care se poartă ca un imbecil: că neputința mea de a te convinge să vii cu mine m-a supărat foarte tare, că am fost egoist când te-am pus să alegi între cariera ta și mine și că nu voiam să divorțez. Te rugam să mă ierți și îți propuneam să-ți trimit un bilet de avion de îndată ce ai fi fost liberă.

— Lyle!

O iubise totuși!…

Trecându-și un braț peste talia lui, se dădu mai aproape. O copleșea bucuria… dar și ura împotriva lui Sammy care nu ezitase să o lase pradă suferinței.

— Și acum ce facem? murmură Christie.

— În primul rând aș vrea să-ți dau asta. În mână avea discul de fildeș pe care-l duse la buze, îl sărută, apoi i-l puse în palmă, îi arătă săculețul de catifea albastră.

— E rândul tău acum.

Tremurând, Christie luă săculețul și desfăcu șnurul. Era o clipă de vrajă: băgă mâna în săculeț, luă discul și îl sărută înainte de a i-l da lui Lyle.

— Asta înseamnă… ceea ce cred eu, dragul meu?

— Asta înseamnă că te iubesc numai pe tine.

— Nu mi-ai spus-o niciodată.

— Nu prea mă pricep să-mi exprim sentimentele. Credeam că ai ghicit.

Îi zâmbi atât de tandru, încât ochii ei se umplură de lacrimi.

— Totdeauna am crezut, până când… Dar scutură din cap vrând parcă să alunge niște amintiri neplăcute.

— Și acum…? întrebă Lyle.

— Păstrează-le, ca să rămână mereu împreună.

După ce le strecură în săculețul de catifea, le puse pe masă. Apoi o luă pe Christie în brațe.

— Și acum nu-ți mai rămâne decât să accepți să te căsătorești cu mine.

Femeia îl privi uimită.

— Să mă căsătoresc cu tine?

— Se spune că a doua căsătorie cu aceeași femeie este mai reușită.

O întinse pe pat și o luă în brațe. .

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da… da!

Cu degetele tremurătoare, îi atinse fața ca să fie sigură că nu visează, apoi îl luă de gât și își sprijini capul de pieptul lui.

— Iubitul meu! Cât de mult te iubesc!… Strângându-se în brațe cu o dorință renăscută, se sărutară lung și pasionat. Christie fremăta când mâinile lui fierbinți o mângâiau pe gât și pe sâni.

— Te doresc, Christie. Nu cred că o să aștept până vom fi căsătoriți legal.

El își ridică fruntea, răsfirându-i părul parfumat.

— Mă lași să te iubesc?

— Ultima dată nu mi-ai cerut acordul, chicoti ea în timp ce el îi dezbrăca halatul și-i descheia nasturii cămășii de noapte.

— Nu eram în apele mele din cauza șocului provocat de șarpele acela dezgustător pe corpul tău. Eram speriat, dar te doream foarte mult. N-am avut intenția să te umilesc. Din păcate, lucrurile au mers altfel și acum regret.

— Lyle… gemu Christie când bărbatul își strecură mâna pe sub cămașa ei de mătase. Să uităm trecutul. Astăzi este o zi nouă, să n-o începem cu regrete.

— Când ai cântat în ultima seară, parcă s-a rupt ceva în mine. A trebuit să plec ca să nu se observe.

Christie nu-l văzuse niciodată atât de chinuit.

— Dragul meu…

— M-am întrebat de multe ori și am înțeles că nu te pot lăsa să pleci din viața mea.

— Lyle… șopti Christie nerăbdătoare, Lyle… iubește-mă, acum.

Frumoasa Christine secretară universitară, participă împreună cu studenții la o expediție arheologică în Africa de Sud.

Surpriza cea mare o constituie întâlnirea ei cu fostul soț, conducătorul expediției.

Cu gesturi automate, puse apa la fiert și așeză ceștile pe tavă. Nu mai găsea nici un sens în cele ce se întâmpla. Sonia îl dorea atât de aprig pe Lyle încât nu ezitase s-o mintă... Acum, venise el să infirme și s-o anunțe că se despărțiseră... Dacă Lyle spunea adevărul, gestul Soniei se explica doar prin gelozie. Dar dacă ea spunea adevărul?...

THE BEST

I.S.B.N. 973-9170-02-1